

5375
ANACREONTIS

EDITIO ALTERA

CUM

NOVIS VERSIONIBUS, SCHOLIIS, ET NOTIS.

LONDINI:

Excudebat GULIELMUS BOWYER.

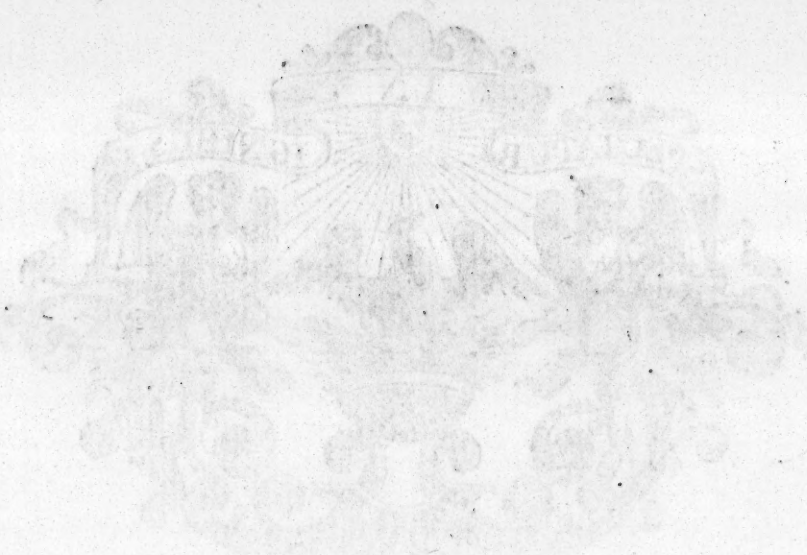
MDCCXL.

ANNA CRONIN

EDITION ALTRA

CUM

NOVIS VERSIONIBUS, SCHOLARIS, ET NOTIS

MICHAEL MAITTAIRE

VIRO DIGNISSIMO

RICHARDO ELLYS Bar^{to}.

S. P. D.

LTERAM Anacreontis editionem luci
committere ausus, & nullam magis cen-
suram reformidans quàm tuam; nihil prius
habui, quàm eandem prævenire, à cenfore
ad amicum provocare; quémque judicem
vererer, defenforem mihi Te, Vir Humanissime, conci-
liare.

A

A N A-

DEDICATIO.

ANACREON ipse primariis ætatis suæ viris acceptissimus, si in nostra incidisset tempora, se lubens in tuam insinuâset familiaritatem. Ille enim Lyricus Græcæ poëseos Magister, Cui mallet, quàm cultori linguæ elegantis peritissimo, se commendari & probari? Ubi mallet sua scripta, quàm in Bibliothecâ tuâ, illo Musarum Sacrario, inter libros delectu, numero, nitore, cultu, præstantes reponi? Iratos præterea mihi omnes eruditionis Græcæ amatores haberem, tanquam pessimè merito de Authore meritissimo; si à me prælo nunc redditus, non eodem, quo antea datus, honore afficeretur. Cavi itaque, ne sit, quod de iniquo editore conqueratur Anacreon: qui primò Virum Nobilem nactus, secundò Virum Generosum nanciscitur Patronum; Utrumque propenso in literas tum Græcas tum omnes alias politiores animo præditum; Utrumque ergo ad partes illarum suscipiendas maximè idoneum, quippe probè scientem, id in patrono esse apprime necessarium; ut causam, cui cliens orat ejus patrociniū, penitus intelligat.

ANACREONTE tibi commendato; minimè oportet, ejus interpretes Stephanum Andreámque, & Σχολιαστὴν Bouthillierium omittere: sed meæ commendationis non indigent, quos sua fati commendant merita. Hujus præsertim mira & penè incredibilis eluxit in ætate puerili eruditio: qui duodecennis suas in Anacreontem lucubrationes Græcas, multi laboris lectionisque multifariæ opus, Cardinali Richelæo dedicavit. Has magno illi literarum literatorumque Fautori olim inscriptas,
Tibi

DEDICATIO.

Tibi nunc oblatas æqui bonique facere dignaberis.

POST messem tam uberem à tanto illo Puero undique collatam & comportatam; pudet heu! senem tantillum in conspectum prodire, & tam exilem parci mei spicilegii manipulum proferre. Haud tamen interim despero fore, ut mihi aliquatenus ignoscatur. Ne enim nullum laborem attulisse videar; & opella ista mea infructuosa prorsus & omnino sterilis habeatur; observationum mearum specimini multa inserui ex variis authorum doctorum scriptis accersita; quæ cognitu inutilia non forsan fuerint.

HIC esset locus, ubi, pro communi dedicationum more, egregiæ Viri, quem compello, dotes possent, sinè ullâ adulationis suspicione, enumerari; vitæ integritas, suavitas morum, mitis indoles, animi magnitudo, summa literarum bonarum peritia. Hic pateret campus, qui vel Ciceronianam delassaret eloquentiam. Sed novi modestiam, cui mos gerendus est. Ecquid dici posset, quod omnibus non innotescit? Porro quàm ineptus forem, si falce meâ breviori campum immensum demetere aggrederer! Mihi igitur hîc incepto supersedendum est. Sed aliud me revocat; quod si neglexerim, mihi nunquam ignosceretur: cujus potissimum gratiâ nomen Illud huic Anacreontis editioni inscripsi.

Ex quo mihi, obscuro & nullo numero homini, foelicissimè contigit in Tuam, Vir Spectatissime, familiaritatem recipi; tot à Te cumulatus sum beneficiis, ut nulla unquam speranda sit totum id, quod debeo, exolvendi

DEDICATIO.

vendi facultas. Anxius diu, & me usque adeò ob-
æratum liberandi impotens, oblatam hanc occasionem
avidissimè arripui; ubi, cùm deesset potestas, voluntatem
saltem solvendi palàm testatam manûque meâ confi-
gnatam declararem. Cùm nequeam par pari referre;
gratum, quantum in me est, referam animum. Dum
pergis indefessus benefacere, nunquam cessabo indefessus
bene velle: & vitam tibi diuturnam dolorûmque ex-
pertem, ac mentem sanam in sano corpore à DEO
OPT. MAX. precari.

VALE, Dilectissime Vir: scias esse me tibi omnibus
amicitiæ & obsequii vinculis, donec spiritum duco, de-
vinctissimum.

Londini, Prid. Cal. Jun.
MDCCXL.

LECTORI

LECTORI S.

*M*HI Anacreontem ad praelum post quindecim à meâ priori editione annos revocanti succensebit nemo: poetæ enim lepidissimi lectione quis nisi illepidus possit unquam satiari? Quid in posteriori hac editione præstitum sit, tibi, Benevole lector, exponam.

Binas Græco textui Latinas versiones, alteram Henrici Stephani charactere Italico, Heliae Andreae alteram Romano, subjeci. Henricus Stephanus Roberti filius, ut primum proponeret suæ & Typographiæ & Græcæ eruditionis exemplar, anno ætatis^a vigesimo sexto, poetam hunc nunquam antea evulgatum luce publicâ, notis, Latinâque juxta idem metrorum genus interpretatione anno 1554. in 4to donavit. Præfationes^b Græcam & Latinam adjecit. Anacreon postea in 8°. ann. 1556. recusatus est apud Gulielmum Morelium & Robertum Stephanum Henrici nepotem; additâ Heliae Andreae metricâ versione. Omnes quidem Odas Andreas verterat: Stephanus aliquot tantum; quarum partim in editionibus suprâ-dictis, partim in posterioribus^c plurimis extant. Heliam Andream Burdigalensem, virum literatissimum Lutetiæ docuisse anno 1556. tradit^d Chronicon rerum Burdigalensium auctore Gab. Lurbeo. Idem anno 1551. Theodori Gazæ^e librum quartum de constructione partium Orationis, conversione & explanatione illustraverat.

Has duorum illorum interpretum metricas versiones sequuntur Græca Joannis Armandi Bouthillierii Scholia: quorum mentio facta est in meâ^f Anacreontis Editione 1725. sed quæ videre non tunc mihi contigerat. Hæc elaborâsse fertur natus duodecim annos. Prima horum editio, quâ utor, prodit^h 1639. in 8°. Eruditus ille Juvenis

^a Vide Vit. Stephanor.

^b Quam lege in meâ prioris Editionis pag. 70.

^c In hujus meâ poste-

rioris p. 104. ^d In Editionibus Lyricorum, 12°. 1560, 1566, 1586, apud Henricum Stephanum. & 1600, 1612, 1626, apud Paulum Stephanum. Et 8°. 1598. apud Hieronymum Commelinum.

^e Editum Burdigalæ 1590. apud S. Millangium.

^f Editum Lutetiæ 1551. apud Vascolanum.

^g Pag. 73.

^h Parisiis, ex typographiâ Jacobi Dugast viâ S. Joannis Bellovacensis ad Olivam Rob. Stephani. Ἀνακρίωνος Τῆς τὰ μέλη, καὶ ὁλίων Ἰωάννη Ἀρμάντου Βουθιλλιερίου Ἀρχιμανδρίτου.

Scholiis suis multa admiscuit ex antiquis Græcis Authoribus & Lexicographis collecta: quæ, ut innotescat, unde excerpantur; Observationum Specimen dedi, in quibus loca Authorum citata indicantur, & alia plurima passim admiscuntur ex manuscripto¹ quodam & multis scriptoribus tum veteribus tum recentioribus deprompta.

Denique nonnullas Alcæi & Sapphūs reliquias; necnon notulas & quasdam versiones² adjicere visum est.

Siquis fortè desiderat Indicem in illa Alcæi & Sapphonis fragmenta, qualem in Anacreontis carmina construxeram; sciat, velim, me id in aliud tempus distulisse, quo (modò per vitæ spatium liceat) in publicum edere cogito, quicquid ex binis illis Lyricis ad nostram notitiam pervenit.

In meâ Anacreontis primâ¹ editione Catalogum exhibueram Anacreonticarum Editionum; quibus raram aliam, in quam tunc nondum incideram, addere in lectoris curiosi gratiam non gravabor.

¹ Ἀνακρέωντος Μελῶν ἐκλογή: Anacreontis Odæ selectiores: Parisiis, ex Typographiâ Steph. Prevosteau Guil. Morelii in Græcis Typogr. Regii, in clauso Brunello. 1588. 8°.

Continet hæc Editio Odas 1, 2, 3, 15, 16, 17, 19, 25, 37, 40, 43, 46, cum Latinâ earum metricâ per Henr. Stephanum (unius 25. per Heliam Andream) versione.

In hac editione; Od. XVII. ver. 11. τί δ' ἄσρασι βοῶτεω; sic etiam in primis editionibus 1554. & 1556. & in multis aliis sequentibus; uti & in 1639. (consule not. in Anacr. 1725. pag. L.)

Od. XXXVII. ver. 12. Βρομίοιο σέφεται νᾶμα. Sic Editio 1556.

Od. III. ver. 24. Et exprimo capillum.

Od. XL. ver. 15. Quantum putas dolere — consule Observ. Specim. in hujus editionis pag. 94.

Posterioris hujus Editionis (utî & Prioris 1725.) centum sola excusa sunt exemplaria: in quibus omnibus errata aliquot graviora ipse expunxi; reliquis (ut spero) ignoscetur.

Vale, Lector; & meis, quantulicunque sint, literariis conatibus fave.

¹ Manuscriptæ Notæ in meo exemplari Anacreontis editi anno 1556. jus Editionis, col. 1. lin. 5.

² Pag. 72.

³ De his lege pag. 105. hu-

ANACREONTIS O D Æ.

Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας,
Θέλω ὃ Κάδμον ἄδειν.
Ἄ βάριτον ὃ χορδαῖς
Ἐρωῖα μένον ἤχει.
5 Ἡμεῖς αὖ νεύρα πρῶτον
Καὶ τῷ λυγρῷ ἄπασαν.

*C*antem libens Atridas,
Cantem libensque Cadmum:
Sed barbiti mihi unum
Nervi sonant amorem.
Mutata nuper à me
Chelys, fidésque cunclæ:
Jamque Herculis labores
Canebam: at illa contrà
Sonabat usque amores.
Heroes, ergo longum
Mibi valete posthac:
Nam barbiti mihi unum
Nervi sonant amorem.

Καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄθλος
Ἡρακλῆος· λύρη ὃ
Ἐρωῖας ἀνιεφώνει.
Χαίρειτε λοιπὸν ἡμῖν,
10 Ἡρώες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνος Ἐρωῖας ἄδει.

*C*antare nunc Atridas,
Nunc expetesso Cadmum:
Testudo verò nervis
Solum refert amorem.
Mutanda fila nuper
Curo, lyrámque totam:
Et Herculis labores
Mox ordior: sed illa
Sonans refert amores.
Magni, valete posthac,
Heroes, ergo nobis:
Nam barbiti jocosa
Solos canunt amores

β'. Εἰς γυναῖκας.

Φύσιν κέραια ταύρης, Γυναιξὶν ὄνυχ' εἶχεν.
 Ὅπλ' αὖ δ' ἔδωκεν ἵπποις, Τί γ' ἐν δίδωσι; κάλλος.
 Ποδωκίλῳ λαγωοῖς,
 Λέεσσι χάσμι' ὀδόντων,
 5 Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκλόν,
 Τοῖς ὀρνέοις πέταδ',
 Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.

De formâ.

TAuro ferire cornu,
 Equo ungulâ valere,
 Lepori valere cursu
 Natura dat, leoni
 Oris patentem hiatus.
 Pisces docet natâre,
 Aves docet volare:
 Prudentiam viris dat;
 At sœminis nequirvit.
 Quid ergo donat illis?
 Decoram habere formam,
 Pro parmulisque cunctis,
 Pro lanceisq; cunctis,
 Quin flamma cedat illi,
 Ferrumque, siqua pulchra est.

COrnu duplex juvenis
 Natura, & ungulas dat
 Firmas equis, pedesq; que
 Lepusculis fugaces,
 Leonibusq; dentes
 Vasto truces hiatus,
 Vim piscibus natandi,
 Volucris volandi,
 Audaciam viris; nec
 Jam sœminis habebat.
 Quid his dat ergo? formam.
 Pro parmulis & illam
 Dat, omnibusq; telis.
 Sic vincit ergo ferrum
 Puella, vincit ignem.

γ'. Εἰς

γ. Εἰς Ἑρώτα.

ΜΕσονυκτίοις ποθ' ὤραϊς,
 Στρέφε) ὅτ' Ἄρκτος ἦδη
 Καλὰ χεῖρα τλῶ Βοώτα,
 Μερύπων ὃ Φῦλα πάντα
 5 Κέαται κόπῳ δαμνύτα.
 Τότ' Ἑρως Ἰπσαθείς μιν
 Θυγέων ἔκοπ' ὀχῆας.
 Τίς, ἔφλω, θύρας ἀράσσει;
 Καλὰ μὲν χίσεις ὀνείρας;

Nuper silente nocte,
 Cum jam rotatur Ursa
 Circa manum Bootæ;
 Et corpus omne somnos,
 Fessum labore, carpit;
 Supervenit, forēsque
 Meas Cupido pulsat.
 Quis tundit ostium, inquam,
 Turbatque somniantem?
 Reclude, clamat ille,
 Fores; metumque pone.
 Nam sum puellus, & per
 Illunem oberro noctem,
 Madens ab imbre totus.
 Ut audii hæc misertus
 Accendo lumen, atque
 Meos recludo postes.
 Tunc conspicio puellum,
 Sed arcum habentem & alas,
 Sed pendulam pharetram.

10 Ὅ δ' Ἑρως, ἀνοίγε, φησὶ,
 Βρέφ' εἰμὶ μὴ φόβησαι.
 Βρέχομαι ὃ κασέληνον
 Καλὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 Ἐλέησα ταῦτ' ἀκῆσας.
 15 Ἀνὰ δ' οὐτὸν λύχνον ἄψας
 Ἀνέωξα. καὶ βρέφ' μὲν
 Ἑσορῶ, φέφοντα τόξον,
 Πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.

Παρά

Mediâ silente nocte
 Ubi prona vertitur jam
 Helicæ ad manum Bootæ;
 Domitum & labore duro
 Hominum genus quiescit.
 Puer appetit, meâsque
 Pepulit fores Cupido.
 Ego verò mox, quis, inquam,
 Mihi nunc fores laceffit?
 Mea visa dissipabis?
 Aperi, inquit ille, noli,
 Quia sum puer, timere.
 Madefio totus imbre;
 Vagus erro nocte opacâ.
 Ita cùm foret locutus,
 Miserefcimus; paratâ
 Aperimus & lucernâ.
 Puerum quidem ferentem
 Video pharetram & arcum,
 Video ferentem & alas.

Παρὰ δ' ἰσίῳ καθίσας,
 20 Παλάμαισι χεῖρας αὐτῷ
 Ἀνέθαιπον· ἐκ δ' αἵτης
 Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 Ὁ δ', ἐπεὶ κρύθ' μεθήκε,
 Φέρε, φησὶ, περὶ σωμῶν.
 25 Τόδε τόξον ἐσὶ μοι νῦν,

*Foco admovetur a me:
 Manibus manus & ejus
 Foveo, ut cale scat; imbrem
 Et exprimo capillis.
 Ille, ut recessit algor,
 Probemus, inquit, arcum,
 An laesus imbre nervus.
 Statimque tendit illum,
 Ferit & mihi sagittâ
 Medium jecur, quasi œstrum.
 Tunc exilit cachinnans,
 Atque, gratulare,
 O hospes; ecce salvus.
 Meus quidem mihi arcus,
 At cor tibi dolebit.*

Βλάβεται βραχέϊσα νδυρή.
 Τάνυ δ' ὃ, καὶ με τύπη
 Μέσον ἤπαρ, ὥσπερ οἷστος.
 Ἀνὰ δ' ἀλλεῖλαι καχάζων,
 30 Ξένε, δ' εἶπε, συγχαρήθι.
 Κέρως ἀβλαβὲς μὲν ἔστι,
 Σὺ δ' καρδίην πονήσεις.

*Statuo repente ad ignem.
 Ibi verò cum federet,
 Manibus manus fovebam
 Pueri, quoad tepescant:
 Madidis comis & imbrem
 Gelidum levè exprimebam
 Mora nulla, cùm teperet,
 Vitiatur hic mihi arcus;
 Libet, inquit, experiri;
 Madet imbre namque nervus.
 Citus ergo tendit: hepar
 Mihi figit & quasi œstrum;
 Refilitque cum cachinno.
 Simul inquit, Hospes euge,
 Animo bono esto mecum.
 Mihi namque salvus arcus,
 Tibi vero cor dolebit.*

δ'. Εἰς ἑαυτόν.

ΕΠΙ μυρσίναις τερείναις,
 Ἐπὶ λωλίναις τε ποίαις
 Στορέσας, θέλω προπίνειν.
 Ὁ δ' ἔρως χιτῶνα δῆσας
 Ὑπὲρ αὐχένῳ παπύρῳ
 Μέθυ μοι διακονεῖτω.
 Τροχὸς ἄρμαλος γ' οἶα,

Βιότῳ τρέχῃ κυλιθεῖς.
 Ὀλίγη γ' κεισόμεθα
 10 Κόνις, ὅσῳ λυθέντῳ.
 Τί γε δεῖ λίθον μυεῖζεν,
 Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
 Ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἐτι ζῶ,
 Μύεισον, ῥόδοις γ' κρεῖτα

Πύκασον

Molliter vivendum.

Teneris superque myrtis,
 Super & virente loto
 Recubans, bibam lubenter.
 Religatus at papyro
 Tunicam Cupido collo
 Mihi poculum ministret.
 Rota nam velut curulis,
 Properat volucris ætas:
 Tenuis jacebimúsque
 Cinis, ossibus solutis.
 Tumulum, quid est, quod ungas,
 Vel humo quòd ebibenda
 Peritura dona fundas?
 Potiùs, manente vitâ,
 Roseas meo corollas
 Capiti ferâsque odores,

Super hâc virente loto
 Recubans, superque myrto
 Tenerâ, bibam libenter.
 Agedum Cupido vestem
 Humeros supra revinctus
 Mihi poculum ministret.
 Cita namque currit ætas:
 Rota seu voluta currûs:
 Jacebimúsque pulvis
 Levis ossibus solutis.
 Lapidi quid addis unguen,
 Quid humi rosas profundis?
 Liquido, velim, capillos
 Potiùs frices odore
 Mihi, dum fruiscor ævo;
 Roseam pares coronam,

Mihi

14 Πύκασον, κάλῃ δ' ἑταίρῳ.

Πεῖν ἔρως ἐκεί μ' ἀπελθεῖν

Mihi & evoces amicam.

Etenim, priusquam ad Orci

Rapiar nigri choreas

Volo dissipare curas.

Ὑπὸ νεφέων χορείας,

Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Simul & voces amicam.

Siquidem, Cupido, nobis

Libet, antequam choreas

Acherusias petamus,

Ita dissipare curas.

ἔ. Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῷ ἔρώτων
Μίξωμιν Διονύσω.

Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον

Κεράφοισιν ἀεμόσαντες,

5 Πίνωμιν ἀεὶ γελῶντες.

Ῥόδον ὧ φέρισον ἀνθῶ,

Ῥόδον ἔαρθ' μέλημα.

Ῥόδα ἢ θεοῖσι τερπνά.

Ῥόδα παῖς ὁ τ' Κυθήνης

10 Στέφε' καλοῖς ἰέλοις,

Χαίτεσσιν ὑψοχόρδων.

Στέψον ἐν με, ἢ λυεῖσω

Παρεῖ

*R*osam amoribus dicatam
Sociemus ad Lyæum

Foliis rosam decoram

Capiti revincientes,

Calices jocemur inter.

Rosa, honor decusque florum;

Rosa, cura amorque veris;

Rosa, cœlitum voluptas.

Roseis puer Cytheres

Caput implicat coronis,

Charitum choros frequentans.

Agedum ergo me corona,

*R*osam amoribus dicatam,
Age, misceamus ipsam

Semeleio bibentes.

Foliis rosâ decoris

Caput undique impediti,

Age, mollè rideamus.

Rosa singularis ô flos,

Rosa prima cura veris,

Rosa vel deum voluptas.

Rosâ puer Cytheres

Caput implicat corollâ,

Charitum ut choros frequentet.

Age verò me corona;

Pater

Παρθοῖς, Διόνυσε, Σηκοῖς·
Μετὰ κέρως βαθυκόλπῃ

*Pater ó Lyæ, templis
Modulans tuis ut adstem:
Roseis comâsque fertis
Redimitus, atque pulchrâ
Comitante me puellâ
Choreas & ipse ducam.*

15 Ῥοδίνοισι σεφανίσκοις
Πεπυκασμῷ χορεύσω.

*Fidibus canam sonoris
Adytis tuis, Lyæ:
Lepidâque cum puellâ
Roseis nitens corollis
Pedibus solum laceffam.*

5. Εἰς τὸ αὐτό.

Σ Τεφάνες μὲν κεράφοισι
Ῥοδίνες κυαρμόσαντες,
Μεθύομεν ἄβρο γελῶντες.
´πὸ βαρεῖται ὃ κέρως
5 Καλὰ κισσοῖσι βρέμοντας

Πλοκάμοις φέρεται θύρως
Χλιδανόσφυρῳ χορεύει.
Ἀβροχαίτας δ' ἅμα κέρως
Στομάτων ἀδὺ πνεόντων,
10 Καλὰ πηκίδων ἀθύρων

Προχέει

Comus.

*R*oseis comas corollis
Redimita turba molles
Sociat jocos Lyæo.
Citharas & ad sonantes
Teneris puella plantis
Agitat choros strepentem
Hederis geritque thyrsū.
Tenero at puer capillo
Simul ore suaveolenti
Sonat hinc modos canoros,

*R*oseis quidem coronis
Caput undique impediti
Hilarescimus bibentes.
Speciosa verò thyrsos
Strepitantibus flagellis
Hederæ ferens sonantes,
Pede prompta delicato
Choreas puella plaudit,
Citharâ canente dulci,
Puer at comâ decorus
Fidibus canore blando
Liquidam suavè spirans

Simul

Περχέει λίγειαυ ὀμφάν.
 Ὅ δ' ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
 Μέλαι τῷ καλῷ Λυαίῳ

*Simul & fides retentat.
 Sed & aureâ decorus
 Veniens comâ Cupido,
 Comitante cum Lyæo,
 Comitante cum Cythere,
 Senibus voluptuosam
 Choream lubens frequentat.*

Καὶ τῷ καλῷ Κυθήνης
 15 Τὸν ἐπήγαλον γεραίοις
 Κῶμον μέτεισι χαίρων.

*Sociat subinde vocem.
 Amor aureo capillo,
 Etiam decens Lyæus,
 Etiam decens Cythere,
 Senibus quidem expetitur
 Properant videre Comum.*

ζ. Εἰς Ἑρώτα.

Τ Ακινθίνη με ῥάβδῳ
 Χαλεπῶς ἔρως βαδίζων
 Ἐκέλευσε ζωορχάζειν.
 Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων

5 Ξυλόχωνε ἢ φαράγγων
 Τροχάοντα πᾶρεν ὕδρος.
 Κραδίῃ δ' ῥινὸς ἄχρῃς
 Ἀνέβαινε, καὶ ἀπέσβλω.

Ὅ δ'

Somnium de Amore.

HYacinthino bacillo
*Adigebat ad sequendum
 Celeri Cupido cursu.
 Salebrofa sed fluenta
 Cruticeta valliūmque
 Properè perambulantem
 Pupugit latenter hydrus.
 Mihi jamque subsilibat
 Cor ad ima naris usque:
 Animamque reddidissēm.*

SEquar ut citato euntem
 Pede se, jubet Cupido;
 Hyacinthinâque virgâ
 Rigidus premit morantem.
 Rapidas sequor per undas,
 Nemora inter atque valles;
 Miserum at momordit hydrus.
 Mihi verò cor sub ipfas
 Saliebat usque nares;
 Subitò & miser perissem.

Teneris

Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα Λαίων
 10 Ἀπαλοῖς πλεροῖσιν, εἶπεν,

*Teneris mihi sed alis
 Agitans Cupido frontem,
 Ait, ergo amare disce.*

Σὺ μὲν εἰ δυνήῃ φιλεῖσαι.

*Sed Amor tum utrâque molli
 Quatiens caput mihi alâ
 Cruciaris, inquit, amens,
 Quia non vales amare.*

ή. Εἰς τὸν ἑαυτῷ ὄνειρον.

ΔΙΑ νυκτὸς ἐκκαθύδων
 Ἀλιπορφύργις τάπησι,
 Γεγανυμῆτο Λυαίῳ,
 Ἐδόκεν ἀκροῖσι τάρσοις
 5 Δρόμον ὠκυὸς ἐκτανύειν,
 Μείλ' ἀπαρθένων αἰθέρων.
 Ἐπεκερτόμεν δὲ παῖδες

TYrio in tapete noctu
 Facili fruens sopore,
 Hilaratus antè Baccho
 Mihi cum puellularum
 Grege lusitans videbar
 Celeri volare cursu.
 Ibi verò molliores

Ἀπαλώτεργι Λυαίῳ,
 Δακέθυμά μοι λέγοντες
 10 Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 Ἐθέλοντα δὲ φιλεῖσαι
 Φύγον' ὅξ' ὕπνευ με πάντες.
 Μεμονωμῆτο δ' ὁ τλήμων
 Πάλιν ἤθελον καθύδεν.

Pueri bono Lyæo
 Mihi virgines ob illas
 Probra rursus ingerebant.
 Volui süaviari; at
 Subitò excitum relinquunt.
 Ita verò destitutus
 Repeto miser soporem.

ῥ. Εἰς ωκυρέαν.

ΕΡασμὴν πέλεια,
 Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
 Πόθεν μύρων τοσέτων,
 Ὑπ' ἡέσθ' ἔβασα,
 5 Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 Τίς ἐστὶ, σοὶ μέλη δέ.
 Ἀνακρέων μ' ἐπεμψε
 Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 Τὸν ἄρτι τῷ ἀπάντων

10 Κραῖεντα καὶ τύραννον.
 Πέπρακέ με Κυθήνη
 Λαβῆσα μικρὸν ὕμνον.
 Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 Διακονῶ τσαῦτα.
 15 Καὶ νῦν οἷός ἐκείνης
 Ἐπισολὰς κομίζω.
 Καὶ φησιν δούεως με
 Ἐλδοθέλω ποιήσεν.

Ἐγὼ

A Mabilis columba,
 Unde unde pergis, aut quò?
 Tot unde nunc odores,
 Huc advolans per auras,
 Spirásque depluísque?
 Eho, quid istud ad te?
 Anacreon suum me
 Huc misit ad Bathyllum;
 Illum Bathyllum, ubique
 Qui regnat imperátque.
 Me parvulo Cythere
 Addixit hymnulo illi.
 Sic ergo Anacreon me
 Nunc utitur ministrâ.
 Et en vides, ut ejus
 Istas fero tabellas:
 Brevíque pollicetur
 Me liberam futuram.

A Mabilis columba,
 Dic, unde, quæso, prodis.
 Dic, aërem ferenum
 Pennâ secans volucris
 Spiras tot unde tandem,
 Et irrigas odores.
 Quis est? rei quid autem?
 Anacreon herus me
 Emisit ad Bathyllum;
 Nunc cuncta possidentem
 Unum, omniúmque regem.
 Nuper brevi Cythere
 Me mancipavit hymno.
 Jam verò Anacreonti
 Ego hæctenus ministro:
 Quosdámque codicillos
 En ipsius fero nunc;
 Ob idque liberam me
 Dicit brevì futuram.

Verun-

Ἐγὼ δ', κῆν ἀφῆ με,
 20 Δέλη μὲν παρ' αὐτὰς.
 Τί γάρ με δὲ πέτασθ'
 Ὄρητε ἢ κατ' ἀγροῦς,
 Καὶ δένδρεσσιν καθίζεσθαι,
 Φαγεῖσθαι ἀγριόν τι;
 25 Τανυῷ ἴδω μὲν ἄρτον
 Ἀφαρπάσασα χειρῶν
 Ἀνακρέοντος αὐτῶν.
 Πλεῖν δέ μοι δίδωσι

*Veruntamen manu me
 Ut mittat, ejus usque
 Manere serva malo.
 Nam quid necesse montes
 Circumvolare & agros,
 Et insidere ramis
 Baccas edentem agrestes?
 At nunc mihi potestas
 Raptum ex Anacreontis
 Manu comesse panem:
 Vinum biboque solum,
 Quod ipsemet propinat.
 Sin fortè pota salto,
 Pennis Anacreonta
 Herum meis obumbro.
 In ejus et reclinans
 Me barbito, quiesco.
 Hæc summa: jam valeto.
 Tu me loquaciorem
 Cornice reddidisti.*

Τὸν οἶνον, ὃν προπίνω.
 30 Πίσσα δ' ἂν χορδύσω,
 Καὶ δεσπότῳ Ἀνακρέοντι
 Πτεροῖσι κύκαλύψω.
 Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτὰς
 Τῷ βαρβίτῳ καθάιδω.
 35 Ἐχεις ἅπαντ', ἀπελθε.
 Λαλιτέραν μ' ἔθηκες,
 Ἀνθρώπῳ, καὶ κορώνῃς.

*Verùm licet manu me
 Mittat senex, ego illi
 Servire semper opto.
 Quid attinet volare
 Vel montibus vel agris;
 Et arbori insidere,
 Agreste nescio quid,
 Siquid modò, esitantem?
 Nunc verò pane vescor,
 Quem de manu revello
 Rapax Anacreontis.
 Quod verò potat ille,
 Merum mihi dat ultro.
 At ipsa pota salto,
 Herumque Anacreontem
 Alis obumbro passis.
 Quiesco verò nocte,
 Super lyrâ recumbens.
 Jam rem tenes: abito.
 Cornice reddidisti
 Me jam loquaciorem.*

ι. Εἰς ἔρωτα κήρινον.

ΕΡΩΤΑ κήρινόν τις
 Νηνίης ἐπώλε.
 Ἐγὼ δ' οἱ παρασὰς,
 Πόσ' εἴλεις, ἔφλω, σοι
 5 Τὸ τυχθὲν ἐκπείωμαι.
 Ὅ δ' εἶπε δωριάζων,
 Λάβ' αὐτὸν, ὅπποσ' εἴλῃς.
 Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,

DUM cereus cuiādam
 Venundatur Cupido;
 Amice, dicito, inquam,
 Quanti indicas Amorem
 Istum mihi, politum
 Opus tuum? ille verò,
 Quanti velis, habe, inquit.
 At rem scias ut ipsam,
 Nil cereum ipse fingo.
 Sed ferre nolo Amorem

Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.
 10 Ἄλλ' εἰ θέλω κυνοικεῖν
 Ἐρωτι παντορέκτη.
 Δὸς εἶν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 Δραχμῆς καλὸν κυνέον.
 Ἐρως, σὺ δ' αὖθις με
 15 Πύρωσον· εἰ γὰρ μὴ, σὺ
 Καλὰ φλογὸς τακήσῃ.

Domi omnium appetentem.
 Da verò, da mihi, inquam,
 Drachmâ; cubabit iste
 Mecum puer venustus.
 At tu, statim, Cupido,
 Amabo, fac caleſcam:
 Nam, si negabis, ipse
 Flammâ statim liqueſces.

ζ. Εἰς

ια. Εἰς ἑαυτὸν.

ΛΕγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρον εἶ.
Λαβὼν ἔσοπλον, ἄθρο
Κόμας μὲν οὐκ ἔτ' ἔσας,
5 Ψιλὸν δὲ σὺ μέτωπον.
Ἐγὼ δ' ὅ τας κόμας μὲν,

*Idcunt mibi puella,
Anacreon, senex es:
Speculum cape; intueri,
Nullæ ut comæ supersint,
Tibique glabra sit frons.
At, an comæ supersint,
Defluxerint an omnes,
Hoc nescio: sed illud
Certò scio, decere
Senem, hōc magis vacare
Amoribus jocisque,
Quò mors magis propinquat.*

Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τῶ δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

In mulieres.

*HIS vocibus procaces
Me fœminæ laceffunt;
Anacreon, senex es:
Spec'lo intueri sumpto,
Nullæ ut tibi comæ sint,
Ut lævis insuper frons.
At nescio, supersint,
An fluxerint capilli:
Sed id scio, decere
Ludos amœniores
Eò magis senem, quò
Fatum magis propinquat.*

ιβ. Εἰς

16. Εἰς χελιδόνα.

ΤΙ σοι, θέλεις, ποιήσω,
 Τί σοι, λάλη χελιδών;
 Τὰ ταρσά σου τὰ κῆφα,
 Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;
 5 Ἡ μᾶλλον ἐνδοθέν σου

Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρέυς
 Ἐκείνῳ, ἐκθερίξω;
 Τί μου καλῶν ὀνείρων
 Ὑποθρείαισι φωναῖς
 10 Ἀφήσπασας Βαθύλλον;

*Quibus, loquax, quibusnam
 Te plectam, hirundo, pœnis?
 Utrumne vis, volucres
 Alas tibi recidam?
 Imam secernere linguam,
 Tibi quod ille Tereus
 Fecisse fertur olim?
 Nam tu quid ante lucem
 Meas strepens ad aures
 E somniis beatis
 Mihi rapis Bathyllum?*

*Quid vis tibi, scelestæ,
 Quid vis, hirundo, fiat?
 An vis capi, volucres
 Alas tibi ut recidam?
 An linguam, ut ille Tereus,
 Mavis metam nocentem?
 Cur manē somnianti
 Istâ loquacitate
 Mihi eripis puellam?*

17. Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλῶν Κυβέλλῃ
 Τὸν ἡμίθηνον Ἀτῆν
 Ἐν ἔρεσιν βοῶντα

Λέχουσαν ἐκμανιῦναι
 5 Οἱ δὲ Κλάρε παρ' ὄχθαις
 Δαφνηφόροιο Φοίβε

λάλον

Libenter furit.

*G*allus furebat Atys
 In montibus Cybellen
 Magno sonans boatu.

*Necnon aquam bibentes
 Apollinis disertam
 Ripis Clari, furore*

Ἀτῆ

Λάλον πιόντες ὕδωρ

Μεμνηότες βοῶσιν.

Ἐγὼ δ' ἤ τ' Ἄναια

Acti subinde clamant.

Ego simul Lyæi,

Nardi simul fragrantis

Καὶ τ' ἄνδρες κορυδαίνοι,

Καὶ τ' ἐμῆς ἐταίρης,

Θέλω, θέλω μανῦναι.

Satur, simul puellæ,

Libens libens protervo

Præcepit agor furore.

ιδ'. Εἰς Ἐρωτα.

Θέλω, θέλω φιλεῖν.

Ἐπειδ' ἔρω φιλῆν με.

Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα

Ἄβελον, ἐκ ἐπέδω.

5 Ὁ δ' οὐδὲ τόξον ἄρας

Καὶ χρυσέω φαρέτρῳ,

Μάχη με προκαλεῖτο.

Καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων

Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,

10 Καὶ δ' ἔρα καὶ βοεῖω,

Ἐμαρτάμην Ἐρωτι.

Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφθυγον.

Ως

Amor vincit.

Libet, libet jam amare.

Cupido me monebat,

Ut amator esse vellem:

At ego inscius monenti

Parere negligebam.

Mox ergo sumpsit arcum,

Et auream pharetram,

Me proelio laceffens.

Ego verò, ut olim Achilles,

Loricâ amictus, atque

Scuto minax & hastâ,

Cum Amore proeliabar.

Jaciebat ille tela;

Vertebam at ipse terga.

Libens, libens amabo,

Amare Amor jubebat:

Sed ipse mente captus

Parere negligebam.

Hic ergo fumit arcum,

Et auream pharetram,

Me proelio laceffens.

At ipse verò tectus

Loricâ, ut olim Achilles,

Hastâque parmâque,

Audax repugno Amori.

Ferox petit, recedo.

Tandemque

Ὡς δ' ἐκέτ' εἶχ' οἷσ' αὖς,
Ἥγαλλεν· εἴθ' ἐαυτὸν
15 Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσθ' ὃ καρδίας με

*Tandemque missili omni
Quum destitutus esset,
Irá æstuans, jacet se
In me, velut sagittam.
Penetrans & in cor usque
Medium, resolvit artus.
Scutum ergo nil juvat me.
Nam cur petamur extrâ,
Quum prælium sit intus.*

Ἐδυσε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτῳ δ' ἔχω βοείῳ.
Τί γ' βαλώμεθ' ἔξω,
20 Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

*Exhausta ubi pharetra,
Ringit: dein seipsum
Immittit, ut sagittam.
Mihique solvit artus,
Et intimum subit cor;
Nil parmulâ tegente.
Nam cur foris petamur,
Cum prælium sit intus?*

ιέ. Εἰς ἐαυτὸν.

Οὐ μοι μέλει Γύγας
Τῶ Σάρδεων ἀνακλῖ·
Οὐθ' αἰεεῖ με χερσὶς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

5 Ἐμοὶ μέλει μύρσισι
Καλαβρέχειν ὑπὸ πῶλῳ·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καλασέφειν κάβῳ.

Τὸ

Divitias contemnit.

*Nil curo Sardiani
Regni Gygen potentem:
Auri nec appetens sum,
Nec invidens tyrannis.
Sed curo delibutam
Unguento habere barbam:
Sed implicare curo
Meos rosis capillos.*

*Nil Sardium potentem
Curo Gygem: nec ullo
Amore tangor auri,
Nec æmulor tyrannis.
Perfusa, curo, barba
Nardo ut mihi nitefcatur:
Curo, ut rosæ rubentes
Caput mihi coronent.*

Hodi-

Τὸ χῆμερον μέλει μοι.
 10 Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
 Ὡς ἔν' ἔτ' αὖδ' ἐστὶ,
 Καὶ πῖνε, καὶ κύβουε,

*Hodierna curo tantum:
 Quis cras futura novit?
 Age ergo, dum favet fors,
 Ludo vaca, & Lyæo:
 Ne si quis opprimat te
 Morbus, repente dicat,
 Ohe satis bibisti.*

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
 Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτὰς,
 Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.
 Οὐχ ἵππῳ ὤλεσέν με,

*Thébana bella cantas;
 Trojana cantat alter;
 Meas at ipse clades.
 Me non eques pedésve,
 Non perdidere naves:
 Aliud novum sed agmen,
 Dominae insidens ocellis,
 Et indè tela mittens.*

Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ.
 Μὴ νῆσθ' ἵνα τις ἔλθῃ,
 15 Λέγῃ, Σε μὴ δεῖ πίνειν.

*Id curo, jam quod instat:
 Cui nota crastina est lux?
 Ergo bibas oportet,
 Libans voces Lyæum,
 Ludásque per serenum:
 Ne fortè si occupârit
 Morbus, neget bibendum.*

15. Εἰς ἑαυτόν.
 5 Οὐ πεζός, ἐχὶ νῆες.
 Στρατός δ' καινός ἀλλῶ.
 Ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με.

In Amorem.

*Thébana dicis arma;
 Trojana cantat ille;
 Meas at ipse clades.
 Me non eques pedésve,
 Non perdidere naves:
 Quoddam novum sed agmen,
 Ab acribus petens me,
 Et fascinans ocellis.*

17. Εἰς ποτήριον δέγυρεν.

ΤΟΝ ἀγυρον τορβύσας,
 Ἕφαισέ, μοι ποίησον,
 Πανοπλίαν μὲν ἔχιν.
 Τί γ' μάχαισι κάμοι;
 5 Ποτήριον δ' κοῖλον,
 Ὅσον δυνή, βάθυον.
 Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό,
 Μήτ' ἀσπερ, μήθ' ἀμάξας,

TOrno mihi labora
 Argentum, & inde fac mi,
 Vulcane, non quidem arma;
 (Nam quid Gradivus ad me?)
 Sed poculum mihi fac,
 Quantum potes, profundum.
 Insculpi quoque in illo,
 Non astra, plaustrave ulla,
 Tristem nec Orionem.
 (Nam Pleiades quid ad me,
 Quid lucidus Bootes?)
 Vitem sed & racemos
 Insculpe, cumque Baccho
 Uvas simul prementes
 Cupidinem & Bathyllum.

Μὴ συγνὸν Ὠρίωνα.
 10 Τί Πλειάδεσι κάμοι,
 Τί δ' ἀσπερσιν Βούτεω;
 Ποίησον ἀμπέλους μοι,
 Καὶ βότρυας κατ' αὐτό,
 Καὶ χυσέας παλινίας,
 15 Ὅμῃ καλῶ Λυαίῳ,
 Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον.

ARgenteum toreuma,
 Vulcane, quaeso, nobis
 Polito; non Gradivi
 Quidem furentis arma:
 (Quid curo praeliari?)
 Sed poculum peramplum,
 Quantum potes, profundum.
 Caelata verò in illo
 Nec plaustra sint, nec astra,
 Nec Orion aquosus.
 Quid Pleiades moramur,
 Quid astra item Bootæ?
 Fac vineam virentem
 Cum mitibus racemis:
 Fac aureos prementes,
 Pulchrum simul Lyæum,
 Cupidinem, Bathyllum.

17. Εἰς

ἢ. Εἰς τὸ αὐτό.

ΚΑλὴ τέχνα, τόρυσσον
 Ἐαρεῖ κύπελλον ἡδύ,
 Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
 Ῥοδὰ φέρεσαν ὥρεν.
 5 Ἀργύρεον δ' ἀπλώσας,
 Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
 Τῶν τελετῶν παραινῶ.
 Μὴ μοι ξένον τορδίσῃς,
 Μὴ φθυλὸν ἰσόρημα.

10 Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
 Βάκχον εὐιον ἡμῖν.
 Μῦσις νάμαίῃ ἢ Κύπρις
 Ὑμναίοις κρητῆσα.
 Χάρεος Ἐρώτας ἀνόπλες,
 15 Καὶ Χάριτας γελώσας
 Ὑπ' ἀμπελον δ' ὑπέταλον;
 Εὐεότρουον, κομῶσαν.
 Σνώπιε χέρεες δ' ὑπρεπείς,
 Ἄν μὴ Φοῖβ' αἰθήρη.

Aliud poculum.

A R S bella, delicatum
 Scyphum mihi elabora
 Argenteum: novum ver
 Effinge, veris horâ,
 Horâ rosas ferente;
 Rosas, quibus nec ulla
 Mihi prior voluptas.
 Id verò ubi explicaris,
 Affinge potionem,
 Dulcissimam sed illam.
 Nefarium sacrorum
 Ritum aufer exterum: nec
 Sit tristis ulla imago.

Cœlato verò nobis
 Prolem Jovis Lyæum:
 Dulcémque temperato
 Myrtis Venus liquorem;
 Quæ nuptiis amica
 Insculpe Amorem inermem,
 Et Gratias jocantes,
 Vitis sacrae sub umbrâ,
 Pendentibus racemis
 Et pampino frequentis.
 His insuper venustos,
 Ni Phœbus ipse ludat,
 Addas, velim, juvencos.

15. Εἰς

β'. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Η Γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει ὃ δένδρε' αὐτὴν.
 Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
 Ὅ δ' ἥλιος θάλασσαν.

Fœcunda terra potat,
 Hanc arborésque potant:
 Et potat æquor auras,
 Præbúsque potat æquor,
 Ipsumque Luna Phœbum.
 Quid ergo vos, sodales,
 Potare me vetatis?

Τὸν δ' ἥλιον Σελιών.
 Τί μοι μάχεσθ' ἐταῖροι,
 Κ' αὐτὰς θέλοντι πίνειν;

Terræ bibunt feraces,
 Plantæ bibunt & illas;
 Auras Thetis marina,
 Et aureus Thetis Sol;
 Bibítque Luna Solem.
 Quid increpatis ergo
 Me, dum bibo, sodales?

γ'. Εἰς κόλιν.

Η Ταντάλῳ ποτ' ἔστι
 Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,

Καὶ παῖς ποτ' ἄνεις ἐπὶ
 Πανδιόνος χελιδών.

Ἐγὼ

Blanditur amica.

Noben stetit dicunt
 Saxum ad fluentia Trojæ;
 Pandionisque fertur,
 Hirundo facta quondam,
 Novis volasse pennis.

ET Tantalí filex stat
 Propter Phrygum fluentia;
 Pandionisque nata
 Volucris est hirundo.

Speculum

5 Ἐγὼ δ' ἔσπλρον εἶμι,
 Ὅπως αἰὲ βλέπης με.
 Ἐγὼ χιτῶν χροῖμι,
 Ὅπως αἰὲ φορῆς με.
 Ὑδωρ θάλω χυέας,
 10 Ὅπως σὲ χεῖρα λασώ.

*Speculum sed ipse fiam
 Ut usque specter à te.
 Vestis, puella, fiam,
 Ut usque gester à te.
 Liquor esse purus optem,
 Lavem tuos ut artus:
 Unguentum & esse molle,
 Artus tuos ut unguam.
 Aut sim monile collo,
 Strophium aut tuis papillis:
 Sim calceus, tuâ me
 Saltem terâsque plantâ.*

Μύρρον, γυῖαι, χροῖμι,
 Ὅπως ἐγὼ σ' αἰλείφω.
 Καὶ ταυὶν ὃ μασῶν,
 Καὶ μάργαρον τραχήλω.
 15 Καὶ χάνδαλον χροῖμι,
 Μόνον πασὶν παλεῖν με.

*Spec' lum forem sed ipse,
 Quod semper intueris.
 Vestis forem decora,
 Ut semper induas me.
 O si latex perennis
 Fiam, lavemque totam!
 Te, lux mea, ut linam, sim
 Nardus libens odora.
 Sim fascia & papillis,
 Collo unio decenti:
 Plantisque mollicellus
 Sim calceus tenellis,
 Ut ambulans teras me.*

κα. Εἰς ἑαυτόν.

ΔΟτε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
 Βερμὶς πίνειν ἀμυσί.
 Ὑπὸ καύματι γδ' ἤδη
 Περποθεὶς ἀνασενάζω.
 5 Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνης,

Στεφάνης δ' οἷος πυκάζω.
 Τὰ μέτωπά με πικαίει·
 Τὸ δ' καῦμα τῷ ἐρώτων
 Κραδίη τ.νὶ κεπαίω.

De seipso calente.

DAtē mī, date, ō puellæ,
 Cyathum, ut bibam, Lyæi:
 Quia me bibit quoque ipsum
 Calor aridus jam, & ægre
 Animam trahens anhelo.
 Date flosculos Lyæi:

Date ferta, queis calentem
 Amo frigerare frontem.
 Penitissimos amorum
 Aliter tego calores,
 Aliquóque condo corde.

κβ. Εἰς Βάθυλλον.

ΠΑΡΑ τῷ Κυλῷ, Βάθυλλε,
 Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
 Ἀπαλὰς σίει δ' χαίτας
 Μαλακώατ' κλαδίσκῳ.

5 Παρὰ δ' αὐτὰς ἐρεθίζει
 Πηγὴ ῥέεσσα πειθῆς.
 Τίς ἂν ἐν ὄρεσσιν παρέλθοι
 Καταγώγιον τοῖστον;

In effigiem Bathylli.

AGedum Bathylli ad umbram
 Statue arborem virentem.
 Agitet comasque molles,
 Teneræ sonéntque frondes.

Propè fons fluat perennis
 Suadæ, strepente lymphâ.
 Quis eò applicare nolit,
 Ubi viderit, viator?

κγ. Εἰς

κγ'. Εἰς χευσόν.

Ο Πλῆτ' εἶγε χευσῶ
 Τὸ ζῶ παρῆγε θνητοῖς,
 Ἐκαρτέρην φυλάττων.
 Ἴν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
 5 Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
 Εἰ δ' ἔδῃ τὸ πρίαδ'
 Τὸ ζῶ ἐνέσι θνητοῖς,
 Τί καὶ μάτῳ στενάζω;

*Si prorogare vitam
 Vis ulla posset auri,
 Addictus usque & usque
 Auro forem aggerando:
 Ut, quando mors veniret,
 Accepto abiret auro.
 Sin emptam habere vitam
 Mortalibus nefas est,
 Quid conquerar? quid autem
 Lamenta vana fundam?
 Si namque certa morti
 Me fata destinârunt,
 Quis restat usus auri?
 Mero volo maderè
 Inter meos sodales:
 Dulcem volo puellam
 Molli sinu fovere.*

Τί καὶ γόος προπέμπω;
 10 Θανεῖν γὰρ εἰ πέπω,
 Τί χευσὸς ὠφελεῖ με;
 Ἐμοὶ γρόιτο πίνειν,
 Πιόντι δ' οἶνον ἡδυνῶ,
 Ἐμοῖς φίλοις ζωεῖναι,
 15 Ἐν δ' ἀπαλαῦσι κοίταις
 Τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

*Si prorogare vitam
 Mortalibus valeret,
 Servare nitar aurum:
 Sumpto appetens ut auro
 Me Parca præteriret.
 Sin nemini liceri
 Vitam licebit unquam,
 Quare laboro frustra,
 Præoccupoque luctus?
 Nam si mori necesse est,
 Quid me juvabit aurum?
 Optamus ergo posthac
 Dulci maderè vino
 Cum commodis amicis;
 Toroque molliore
 Pulchram tenere Cyprin.*

κδ'. Εἰς

κδ'. Εἰς ἑαυτὸν.

ΕΠειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
Βίωτε τριβὸν ὁδῶν,
Χρόνον ἔγνω, ὃν παρήλθον,
Ὅν δ' ἔχω δευμῆν, οὐκ οἶδα.

5 Μέθετέ με, Φρυγίδες·
Μηδὲν μοι ἢ ὑμῖν ἔσω.
Πεῖν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
ΠΑΐζω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῳ.

Hilariter vivendum.

MORTALIS editus sum
Vitæ ad viam terendam:
Quantumque jam peregi
Cursum, scio; at latet me,
Quantum viæ superfit.

Tu verò abito, cura:
Mecum tibi nihil fit.
Læabor ante metam,
Jocabor, atque pulchro
Saltabo cum Lyæo.

κε'. Εἰς ἑαυτὸν.

ΟΤΑΝ πίνω τὸν οἶνον,
Ἐυδῶσιν αἱ μέμναι.
Τί μοι, τί μοι γόων;
Τί μοι μέλει μεμνῶν;
5 Θανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω.

Τί γ' τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμ' ἔν τὸν οἶνον,
Τὸν τῷ καλῷ Λυαίῳ.
Συὺ τὰ γ' πίνειν ἡμᾶς,
10 Ἐυδῶσιν αἱ μέμναι.

Bibendum esse.

MIHI bibendo vinum
Ærumna dormit omnis.
Ad me quid attinet labor?
Quid cura, quidve luctus?
Mors me manet, nolim licet.

Vitæ juvat quid error?
Ergo merum bibamus,
Pulchrum merum Lyæi.
Bibendo namque vinum
Ærumna dormit omnis.

κς'. Εἰς

κς'. Εἰς ἑαυτόν.

ΟΤΑΝ ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
 Ἐυδῶσιν αἱ μέμιναι.
 Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
 Θέλω καλῶς αἰεῖν.
 5 Κισσοσεφῆς ᾧ κεῖμαι,

Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ.
 Ὅπλιζ', ἐγὼ δ' ᾧ πίνω.
 Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
 Μεθύοντα γὰρ με κεῖσθαι
 10 Πολὺ κρείσσον, ἢ θανόντα.

Idem.

UT me subit Lyæus,
 Tunc cura dormit omnis;
 Cræsumque sperno præ me:
 Dulcis repentè nostro
 Erumpit ore cantus.
 Hederâ comâsque cingens,
 Proculco mente cuncta.
 Ad arma currat alter,
 Ad pocula ipse curram.
 Puer, ocyûs scyphum da.
 Nam præstat ebrium me,
 Quàm mortuum, jacere.

SImul subit Lyæus,
 Curæ graves quiescunt:
 Lætusque canto, Cræsi
 Ceu possidens talenta.
 Et cuncta mente calco,
 Jacens humi, decorus
 Nigris caput corymbis.
 Armare, at ipse potō.
 Affer scyphum, puer, da.
 Nam præstat ebrium me,
 Quàm mortuum, jacere.

E

κς'. Εἰς

κζ'. Εἰς Διόνυσον.

ΤΟΥ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος, ἔχω δὲ καὶ τι τερπνόν
 Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος, Ὁ τὰς μέθας ἐρασάς,
 Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς Μελὰ κρότων, μετ' ὠδαῖς
 Εἰσέλθῃ μεθυδότης, Τέρπει με καὶ Ἀφροδίτα,
 5 Διδάσκει με χορεύειν. 10 Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Idem.

Bacchus puer Tonantis,
 Liber pater, Lyæus,
 Dum pectus it sub imum
 Dulci rigans liquore,
 Saltare perdocet me.
 Nec vilis ebrioso
 Mea est mihi voluptas.
 Cum carmine atque plausu,
 Delectat alma Cypris.
 Post illa salto rursus.

κη'. Εἰς τὴν ἑαυτῆς ἑταίραν.

ΑΓΕ, ζωγράφων ἀεῖσε, Ἀπέεσσαν, ὥς ἂν εἴπω,
 Γράφε, ζωγράφων ἀεῖσε, 5 Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
 Ῥοδέης κοίρανε τέχνης, Γράφε μοι τεύχος τὸ πρῶτον
 Ἀπαλάς

Amicam suam jubet pingi.

AGedum, perite pictor,
 Pingē, ὁ perite pictor,
 Rhodiæ magister artis,
 Absentem, ut edocebo,
 Depingito mī amicam.
 Depinge mollicellos

AGE verò, summe pictor,
 Rosæ magister artis,
 Agedum, meam puellam,
 Licet absit illa, pinge.
 Ego te modum docebo.
 Facito comam nigrantem,
 Primum,

Ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας·
 Ὁ δὲ κηρὸς αὖ δυνήϊ,
 Γράφε καὶ μύξα πνεύσας.
 10 Γράφε δ' ἔξ ὅλης παρειῆς
 Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
 Ἐλεφάντινον μέτωπον.
 Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
 Διάκοπτε, μήτε μίσγε.
 15 Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
 Τὸ λεληθότως ζωόφρυον

*Primum nigrósque crines;
 Si fert & ipsa cera,
 Unguenta pinget olentes.
 Nigróque sub capillo
 Genis abusque primis
 Frontem fac illi eburnam.
 Supercilii nigrantes
 Discrimina nec arcus,
 Confundito nec illos:
 Sed junge sic, ut anceps
 Divortium relinquat;
 Quale esse cernis ipsi.
 At, instar ignis, ejus
 Sit fulgurans ocellus:
 Et glaucus, ut Minervæ;
 Et pætus, ut Cytheres.
 Nasum genasque pinget,
 Lacti rosas remiscens.
 Pitibus sit at labellum,
 Quod osculum laceffat.
 Intráque molle mentum,*

Βλεφάρων ἴτιω κελαίνω.
 Τὸ δὲ βλέμμα νυῦ ἀληθῶς
 Ἀπὸ τῆ πυρὸς ποίησον·
 20 Ἀμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθηνῆς·
 Ἀμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήνης.
 Γράφε ῥίνα καὶ παρειάς,
 Ῥοδὰ τὰ γάλακτι μίξας.
 Γράφε χεῖλ' οἷα Πειθῆς,
 25 Περκαλέμνον φίλημα.
 Τρυφερὰ δ' ἔσω χεῖρας

Περὶ

*Tenuique crine mollem:
 Syriúmque spiret illa,
 Si cera possit, unguen.
 Nigricante sub capillo,
 Age, frons abusque primis
 Niteat genis eburna.
 Duplicem supercilii arcum,
 Cave, misceas, secésve:
 Coeant, sed id latenter,
 Veluti vides in illâ.
 Pilus hinc & hinc nigrescat.
 Facito igneos ocellos;
 Ut habet Minerva, glaucos;
 Venus alma, mollicellos.
 Tyrio rosæ colore,
 Niveóque lacte mixto,
 Fieri genas oportet.
 Facito labella Suadæ,
 Quibus osculum laceffat.
 Tenerum deinde mentum*

Περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ
 Χάριτες πέτοιιντο πᾶσαι.
 Στόλισον τοιοῦτον αὐτίκῃ
 30 Ὑπόπορφύρεσι πέπλοις.

*Per colla lævia omnes
 Sint Gratiae volantes.
 Ad ultimum, nitente
 Illa induatur ostro.
 Pateat tamen mihi pars
 Cutis pusilla, totum
 Quâ corpus arguatur.
 Quid plura? eam ecce cerno.
 Loquere, credo, cera.*

κθ'. Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον ἔτω
 Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
 Λιπαρὰς κόμας ποίησον,

*MEOS Bathyllum amores,
 Ut te docebo, pinge.
 Nitidas comas fac illi,
 Intus quidem nigrantes,
 At aureas supernè.
 Dekinc inordinatos,
 Recolligens capillos,*

Διαφανέτω δ' Ἰατρῶν
 Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλεγχόν.
 Ἀπέχθ' βλέπω γὰρ αὐτίκῃ.
 Τάχα, κηρὲς, καὶ λαλήσεις,

*Dominae, & polita cervix
 Charites habeto circum
 Nitidas simul volantes.
 Superest, ut induatur
 Tyriâ stolâ; pusillum
 Cutis ut tamen pateſcat,
 Reliquosque prodat artus.
 Satis est: videre nanque
 Videor mihi. Euge, forſan
 Etiam loquere, cera.*

Τὰ μὲν ἐνδοθεν, μελαίνας,
 5 Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
 Ἐλκας δ' ἐλευθέρας μοι,

Πλοκάμων

Bathyllus pingitur.

*MIHI pinge sic Bathyllum,
 Veluti docebo, pictor.
 Facito comas decentes;
 Color intus ut niger sit,
 Rutilante parte summâ.
 Cincinum inordinatis
 Face liberum capillis,*

Permitte

Πλοκάμων ἀτακταί βιωθεῖς,
 Ἄφες, ὡς θέλῃσι, κείῳ.
 Ἀπαλὸν ὃ καὶ δροσῶδες
 10 Στεφένω μέτωπον ὀφρύς
 Κυανώεσσι δροκόνων.
 Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
 Κεκερασμύρον γαλιών.
 Τὸ μὲν δὲ Ἄσπερον ἔλκον,
 15 Τὸ δὲ τὸ καλῆς Κυθήνης·
 ἵνα τίς τὸ μὲν φοβῆται,

*Permitte lege nullā
 Cincinnulos vagari.
 Teneram pilisq̄ue frontem
 Supercilii coronet
 Magē cœrulus dracone.
 Oculus niger sit & trux,
 Mixtus tamen sereno;
 A Marte quod sit, illud;
 At hoc, quod à Cythere:
 Ut hinc timore & hinc spe
 Suspensa mens vacillet.
 Roseum, sit, utque pomum,
 Lanuginosa mala.
 Pudibundi, & inseratur,
 Quantum potest ruboris.
 Verùm haud scio, labellis
 Quæ detur apta forma.
 Sint blanda, plena Suadæ:
 Ut mixta sit loquaci
 Taciturnitate cera.*

Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδ' ἔκρεμάται.
 Ῥοδινίῳ δ', ὅποια μῆλον,
 Χνοῖν ποίει παρείω.
 20 Ἐρυθρῷ δ' ὡς ἂν αἰδῆς
 Διῶσαι βαλεῖν, ποιήσον.
 Τὸ δὲ χαλκῷ, ἐκεί' οἶδα,
 Τίνι μοι τρέπω ποιήσεις.
 Ἀπαλὸν, γέμον τε παιθῆς.
 25 Τὸ δὲ πᾶν, ὃ κηρὸς αὐτὸς
 ἔχεται λαλῶν βιωπῇ.

Μέγα

*Ut amant, finens jacere.
 Supercilii corona
 Nigrior dracone frontem,
 Volo, cingat hinc & indè,
 Teneramque roscidamque.
 Oculum nigrum trucemque
 Facito, & tamen serenum;
 Habet illud à Gradivo,
 Habet istud à Cythere:
 Dubia ut citetur hinc spes,
 Pavidusque terror illinc.
 Gena verò, more mali,
 Rosea induatur ipsi,
 Tenui novâque pube;
 Et eam, ut potes, pudoris
 Proprius rubor coloret.
 Labra, nescio, ut tibi fint
 Faciunda. Sunt verò
 Tenera, atque plena Suadæ.
 Simul ipsa porrò cera
 Taceat, simul loquatur.*

At

Μέγα ὃ πρόσωπον ἔσω.
 Τὸ δ' Ἀδωνίδῳ παρέλθον·
 Ἐλεφάντινῳ τράχηλῳ.
 30 Μείαμαζιον ὃ ποίει,
 Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆ,
 Πολυδύκεῳ ὃ μηρῶς,
 Διονυσίῳ ὃ νηδυῷ.
 Ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 35 Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 Ἀφελῇ ποίησον αἰδῶ,

*Sit latus ipse vultus.
 Eburna præteribam
 Adonidéa colla.
 Habeat deinde pectus,
 Manúsque Mercuri ambas;
 Femúrque, quale Pollux;
 Ventrémque, ceu Lyæi:
 Femúrque molle supra,
 Femur, quod excít ignes;
 Volo simplicem esse pubem,
 Jam cogitantem amores.
 Sed ars tua est maligna,
 Dare quæ vetat videnda
 Potiora terga multo.
 Quid opus, pedes ut addam?
 Pretii quod exiges, fer.
 Sed Apollinem mihi istum
 Refingite in Bathyllum.
 Sin veneris Samum olim,
 Fac Apollinem ex Bathyllo.*

Παφίην θέλυσαν ἤδη.
 Φθονερίῳ ἔχεις ὃ τέχνῳ,
 Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δᾶξαι
 40 Δυνάσται· τὰ δ' ἰὼ ἀμείνω.
 Τί με δᾶ πόδας διδάσκειν;
 Λάβε μισθόν, ὅσον εἶπης.
 Τὸν Ἀπόλλωνα ὃ τέτον
 Καθελών, ποίει Βαθύλλον.
 45 Ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
 Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλης.

*At amplius esto vultus.
 Sed eburna præteribam
 Adonidísque colla.
 Age, Mercuri manus da,
 Mediúmque pectus illi,
 Pugilis femur Laconis,
 Semeleíique ventrem:
 Mediam deinde pubem
 Veneris rudem explica, jam
 Venerem sed appetentem.
 Tua sed parum benigna ars,
 Speciosiora quæ sunt,
 Vetat exhibere terga!
 Quid opus pedes docere?
 Pretium dabo, quod optes.
 Age, Apollinem mihi istum
 Aboleto, fac Bathyllum.
 Fuerisque si profectus
 Etiam Samum, fac ipso
 Mihi Apollinem ex Bathyllo.*

ἰ. Εἰς Ἑρώτα.

Αἱ Μῆσαι τὸν Ἑρώτα.
Δήσασαι σεφάνοισι
Τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια

5 Ζητῇ, λύτερα φέρεσσα,
Λύσαδ' τὸν Ἑρώτα.
Καὶ λύση δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μῦθε δέ.
Δαλδύειν δεδίδακ'.

De Cupidine victo.

MUSÆ florea vincla
Capto nuper Amori
Injecere coronas;
Vinctum dântque Decori.
Nunc autem Cytherea

Quærens munera præfert,
Queis absolvat Amorem.
Sed quamvis redimatur,
Hærebit tamen illic,
Jam fervire sūetus.

λα. Εἰς ἑαυτὸν.

Αφές με, τὰς θεάς, σοι
Πιῖν, πιῖν ἀμυσί.
Θέλω, θέλω μανιῶναι.

Ἑμαίνειτ' Ἀλκμαίων τε,
5 Χ' ὁ λυκόπας Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.

Ἐγὼ

Furit bibens.

SINE, haustibus Lyæum,
Sine, hauriam profundis.
Furere hunc volo furorem.
Furebat olim Orestes,
Furebat Alcmaëonque,
Uterque matricida.

Merum, merum Lyæi
Prolixius propina.
Furam, furam libenter.
Furebat olim Orestes,
Alcmæon & furebas,
Uterque matre cæsâ.

At

Ἐγὼ δ' ἢ μηδένα κλῆς,
 Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανεύει.
 10 Ἐμαίνειθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
 Δεινὴ κλονῶν φαρέτρῳ,
 Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 Ἐμαίνειτ' πρὶν Ἄϊας,

*At nemine ipse cæso,
 Leni mero sed hausto,
 Furere hunc volo furorem.
 Olim Hercules furebat,
 Quassans & Iphiteum
 Arcum & trucem pharetram.
 Olim furebat Ajax,
 Ensem Hectoris coruscans,
 Septemplicemque parmam.
 At poculum ipse gestans,
 Et has comis corollas,
 Non spiculum nec ensen,
 Furere hunc volo furorem.*

Μετ' ἀσπίδ' & κραδαίνων
 15 Τὴν ἔκλεσθ' μάχαιραν.
 Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ σέμμα τῶν χαιταῖς,
 Οὐ τόξον, & μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανεύει.

*Qui neminem necavi,
 Sed optimum Lyæi
 Vinum bibi rubellum,
 Furam, furam libenter.
 Porro Hercules furebat,
 Quassans gravem pharetram,
 Arcus & Iphiteos.
 Necnon furebat Ajax,
 Cum parmulâ vibrans &
 Gravem Hectoris machæram.
 Ego scyphum capacem
 Habens, & hanc coronam,
 Arcu finè & machærà,
 Furam, furam libenter.*

λβ'. Εἰς τὰς ἑαυτῶ ἐρώτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 Ἐπίσασαι καλεπῆν,
 Εἰ ἡμαθῶδες δῦρεῖν
 Τὸ τ' ὅλης θαλάσσης,
 5 Σὲ τῷ ἐμῷ ἐρώτων
 Μόνον ποιῶ λογιστῶ.
 Πρῶτον μὲν ὅξ' Ἀθηνῶν
 Ἐρώτας εἴκοσιν θές,
 Καὶ πεντεκαίδεκα ἄλλας.
 10 Ἐπεὶ δ' ἐκ Κορίνθου
 Θές ὀγμοθῶς ἐρώτων.
 Ἀχαιῆς γὰρ ἔσιν,

Ὅπως καλαὶ γυναῖκες.
 Τίθει δ' Ἀεσβίης μοι,
 15 Καὶ μέχρι τῷ Ἰώνων,
 Καὶ Κασίης ῥόδου τε
 Διχαλίας ἐρώτας.
 Τί φῆς αἰὲ κηρωθείς.
 Ὅπως Σύρος ἔλεξα,
 20 Ὅπως πόθους Κανώβου,
 Ὅου τ' ἅπαντ' ἐχέσης
 Κρήτης, ὅπως πόλεοςιν
 Ἐρώς ἐποργιάζει.
 Τί σοι θέλεις ἀεθμεῖν

Τὰς

Recenset amores suos.

Τῦ, si referre, quicquid
 In omnibus vivetis
 Ubique frondis extat,
 Aut persequi recensens
 Maris vales arenas;
 Solus, velim, meorum
 Logista sis amorum.
 Primum quidem ex Athenis
 Viginti habes amores;
 His quindecim sed adde.
 Deinde pone amorum
 Agmen Corinthiorum.
 Achaiae est Corinthus,

Formosæ ubi puellæ.
 Jam Lesbios referto
 Nobis Ionas usque,
 Et Cariam, Rhodumque;
 Bis mille sunt amores.
 Tantumne, ais, amasti?
 Nondum Syros amores,
 Nondum tenes Canobi,
 Cretæve, cujus urbes
 Furens habet Cupido.
 Quid vis tibi referri

F

Omneis

25 Τὰς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν

Omneis supra Gadiras,
Et Bactrios, & Indos

Ψυχῆς ἐμῆς Ἐρωίας;

Cordis mei calores?

λγ'. Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν
Ἐτησίη μολᾷσα,
Θέρει πλέκεις καλὴν.
Χειμῶνι δ' εἰς ἀφανίῃ
5 Ἡ Νεῖλον ἢ πὶ Μέμφιν.
Ἐρως δ' αἰὲ πλέκει μὲν

Ἐν καρδίῃ καλῇ.
Πόθῃ δ' ὁ μὲν πλεῖσθ',
Ὁ δ' ὥν ἐσιν ἀκρίν,
10 Ὁ δ' ἡμίλεπτι ἦδη.
Βοή γ' γίνετ' αἰεὶ
Κεχρηότων νεοτῶν.

Ἐρω-

De Amore.

Hirundo, tu quidem annis
Is singulis, redisque:
Tu æstate nidulata,
Brumâ soles latere,
Nilum peténsve Memphim.
Amor sed usque nostro
In corde nidulatur.
Pullus fit unus, ales;
Hic conditur sub ovo;
Hic semiclusis extat.
Hiantiúmque jugis
Pipitus est amorum.

Dilecta, tu quotannis
Quidem venis, hirundo;
Struísque vere nidum.
Brumâ sed is, latebras
Nilum peténsve Memphim.
At verò sævus ille
Amor meo perennis
In corde nidulatur.
Hic pinnulas Cupido
Agit novas, hic ovo
In ipso adhuc fovetur;
Jam semi-natus ille est.
Proinde conqueruntur
Pulli, & strepunt hiantes.

Alúntque

Ἐρωιδεῖς ὃ μικρὰς
 Ὅι μείζονες τρέφουσιν.
 15 Ὅι ὃ τραφέντες δούλῳ,
 Πάλιν κύουσιν ἄλλας.

*Aluntque ripiones
 Majusculi minores.
 Hi rursus educati
 Gignunt novos & ipsi.
 Quid me, quid ergo fiet?
 Nam turba tanta amorum est,
 Ut jam tot una lingua
 Non possit explicare.*

Τί μῆχ' εἴν γῆν;
 Ὅυ γ' δένω τοσάτῃς
 Ἐρωίας ἐκβοῆσαι.

*Atque interim minores
 Fœtus alunt adulti:
 Qui rursus educati
 Gignunt novos amores.
 Nobis quid ergo fiet?
 Clamore persequi tot
 Cupidines nequimus.*

λδ'. Εἰς κόριν.

ΜΗ με φύγῃς, ὀρώσα
 Τὰν πολιὰν ἔθειραν.
 Μηδ' ὅτι σοι πάρεστιν
 Ἀνθ' ἀκμαῖον ὦρα,

5 Τὰ μὰ φίλτρα διώξης.
 Ὅρα, καὶν σεφάνοισιν
 Ὅπως πρέπει τὰ λουκά
 Ῥοδοῖς κρεῖνα πλακέντα.

Ad puellam.

*N*E conspicata canos
 Me fugeris, puella:
 Nec, quòd tibi color sit
 Rosæ prior colore,
 Spernas meos amores.
 En aspice, in corollis
 Rosis decenter alba
 Ut lilia implicentur.

*N*E me fuge, ô puella,
 Canos videns capillos:
 Ne verò, quòd tuo flos
 Ævi renidet ore,
 Fastidias amantem.
 Vide, vel in coronis
 Album rosæ implicatum
 Ut lilium decens sit.

λέ. Εἰς τὴν Ἐυρώπην.

Οὐ ταῦτ' ἔστι, ὦ παῖ,
Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.

Φέρε γὰρ ἀμφὶ νώτοις

Σιδωνίην γυναικα.

5 Περσὶ δὲ πόντον δ' ἔρυν,

Τέμνῃ δὲ κύμα χηλαῖς.

Οὐκ ἂν δὲ ταῦτ' ἄλλῃ

Ἐξ ἀγέλης ἐλαθεῖς

Ἐπλῦσε τὴν θάλασσαν,

10 Εἰ μὴ μόνῃ γ' ἐκείνῃ.

*I*stum profectò taurum
Quendam Jovem esse credo;

Nam vectat ille dorso

Sidoniam puellam:

Vastumque tranat æquor,

Et findit ungulâ undas.

Sed grex nec extat ullus,

Abactus unde taurus

Tranet fretum, nisi ille.

*H*IC, ô puer, juvencus,
Mihi quidem ut videtur,

Est Jupiter supremus:

Nam fœminam infidentem

Sidoniam vehitque

Tergo, secâtque latum

Mare ungulis: nec ullus

Taurus gregem relinquat,

Tranaveritque pontum,

Ni Jupiter sit ipse.

λς'. Εἰς τὸ ἀναιμδύως ζῆν.

Τί με τὸς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τσέτων

Τῶν μηδὲν ὠφελέων;

Μᾶλλον δίδασκε πίνειν

Ἀπαλὸν πόμα Λυαῖς.

Μᾶλλον

Molliter vivendum.

*Q*UID rhetorum doces me
Scita & necessitates?
Orationibus quid
Opus mihi tot istis,

Quibus nihil juvamus?

Potare me doceto

Mollis merum Lyæi:

Quin

Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μείλ' αὖ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 Πολλὰί τέφρασι κάραν.
 10 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ.

Quin aureâ doce me
 Ridere cum Cythere.
 Cani caput coronant.
 Aquam, puer, dato jam,
 Profunditôque vinum;

16. Εἰς τὸ ἔαρ.

ΙΔΕ, πῶς ἔαρ' φανέν' ὦ
 Χάριτες ῥόδα βρύσσιν.
 Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
 Ἀπαλιώει γαλιῶν.
 5 Ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.

*V*iden', ut ineunte vere
 Charites rosis abundant?
 Viden', ut jam æquoris unda
 Posuit suum furorem?
 Viden', ut jam nat anas, &
 Remeare ut incipiat grus?
 Purè ut refulgeat sol?
 Nebulæ fugentur atræ?
 Hominum nitent labores.
 Tellus parturit herbas.

Τὴν ψυχὴν με κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις.
 Ὁ θανὼν οὐκ ἔπθυμει.

Mentem mihi sopito.
 Nam mortuum teges me
 Brevi morâ: sepultus
 Nil concupiscit unquam.

Ἴδε, πῶς γέραν' ὁδύει.
 Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιλάν.
 Νεφελῶν (καὶ δονεῖν).
 Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔρτα.
 10 Καρποῖσι γαῖα περὶ κύπιδ.

Καρπὸς

*V*IDE, ut tepente vere
 Charites rosis abundant.
 Vide, ut noti quiescant,
 Placido & mari flet unda.
 Vide, ut natent anates,
 Redeant grues peregre.
 Radiis Apollo puris
 Nitet, atque lustrat orbem;
 Populitque nubium umbras.
 Hominum nitent labores.
 Sola frugibus gravefcunt.

Termes

Καρπὸς ἐλαίας περὶ κύπρι.

Βρομὶς σέφεται νᾶμα.

Termes olivæ exerit se.

Bromii redimitur humor.

Fronde sub omni foliόque

Fructus floret optimus.

Καλὰ φύλλον, καὶ κλῶνα

Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

Oliva parturit jam.

Bromii merum coronant.

Foliis ubique fœtus

Nitidus, micâtque ramis.

λή. Εἰς ἑαυτόν.

ΕΓΩ γέρων μὲν εἰμι,

Νέων πλέον ὃ πίνω.

Κἂν δέησῃ με χορεύειν,

Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον.

5 Ὅ νάεθῃς δ' ἔδέν ἐστιν.

Ὅ μὲν θέλων μάχεσθαι,

Παρέσω, καὶ μαχέσθω.

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,

Μελιχρὸν οἶνον ἡδυνῶ

10 Ἐκκεράσας, φόρησον.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι.

Σειλιῶν ἐν μέσοισι

Μιμνήσκω χορεύσω.

EGO jam senex quidem sum,

Juvenes tamen bibendo

Supero: chorόςque ducens,

Baculi loco gero utrem.

Ferulæ nec ullus usus.

Cupiāsne dimicare?

Veniāsque, dimicēsque.

Mihi melle dulciorem,

Puer, affer buc Lyæum.

Ego jam senex quidem sum:

Silenum at inter omnes

Imitabor in choreis.

EGO senex quidem sum,

Sed plus bibo juvencis.

Siquando verò salto,

Utrem juvat vibrare;

Fastidiόque thyrsū.

Pugnare siquis optet,

Fas esto, præliator.

Cedò scyphum, puer mi,

Et melle temperatum,

Ac dulce funde vinum.

Ego senex quidem sum:

Saltabo vero, ut olim

Silenus in popello.

λθ'. Εἰς ἑαυτόν.

ΟΤ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 Τότε μὲν ἦτορ ἱανθὲν
 Λιγαίνειν ἀρχέει μέσας.
 'Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 5 'Απορείπον' μέριμναι,
 Πολυφρογυῖδες τε βελαὶ
 Ἐς ἀλικύπας αἵτας.
 'Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 Λυσιπαύγων τότε Βάκχ'·
 10 Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
 Δονέει μέθη γανώσας.
 'Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον
 Στεφάνης ἀνθεσι πλέξας,

U BI suave poto vinum,
 Animo repentè læto
 Celebro novem Camœnas.
 Ubi suave poto vinum,
 Subitò molesta cura, &
 Operosa consilî vis
 Rapidas eunt in auras.
 Ubi suave poto vinum,
 Subitò jocos resolvens,
 Roseas me agit per auras
 Hilarem ebriûmque Bacchus.
 Ubi suave poto vinum,
 Simul indui coronam,
 Manibus meis paratam,

Ἐπιθείς τε τῷ καρδίῳ,
 15 Βίβω μέλω γαλιώλω.
 'Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 Μύρω δῶδεϊ τέγξας
 Δέμας, ἀγκάλαις ᾧ κέρω
 Καλέχων, Κύπριν αἰδῶ.
 20 'Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 Ὑπὸ κυρτοῖς ᾧ κυπέλλοις
 Τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας,
 Θιάσω τέτρομαι κέρων.
 'Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 25 Τόδε μοι μόνω τὸ κέρδιον,
 Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
 Τὸ θανεῖν γὰρ μὲ πάντων.

Variòque flore textam,
 Placidam celebros vitam.
 Ubi suave poto vinum,
 Liquido madens odore,
 Lepidam & tenens puellam,
 Venerem cano jocosam.
 Ubi suave poto vinum,
 Animum ut meum explicavi,
 Cyathi in modum repandi,
 Thyaso frequente lætor.
 Ubi suave poto vinum,
 Proprium hoc meum est lucel-
 Et id auferens abibo. [lum::
 Siquidem mori stat omneis.

μ'. Εἰς

μ'. Εἰς Ἑρώτα.

ΕΡΩΣ ποτ' ἐν ῥόδοισι
 Κοιμωμένην μέλιτταν
 'Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
 Τὸν δάκτυλον δ' ὀδονοῖς
 5 Τὰς χεῖρας ὠλόλυξε.
 Δραμὼν δ' ἡ πέλασθαι
 Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήναι,
 'Ολωλα, μάτερ, εἶπεν,

*INTER rosas Cupido
 Apiculam jacentem
 Non vidit, estque punctus:
 Manumque sauciatus
 Mox ejulare coepit;
 Et cursitans volansque
 Ad candidam Cytheren,
 Heu occidi, occidi, inquit,
 Vitamque, mater, efflo.
 En me minuta serpens
 Pennata vulneravit;
 Apem vocant coloni.
 Tunc illa; apis si acumen
 Tantum facit dolorem,
 Quantum dolere credis,
 Quos tu feris, Cupido?*

'Ολωλα, ἀποθνήσκω.
 10 'Οφίς μ' ἔτυψε μικρὸς
 Πτερωτός, ὃν καλῶσι
 Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
 'Α δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 Πονεῖ τὸ τὰς μελίττας,
 15 Πόσον, δοκεῖς, πονῆσιν,
 'Εγὼς, ὅσας σὺ βάλλεις;

*APEM rosæ Cupido
 Non vidit infidentem,
 Incautus at feritur:
 Manūque fauciatā
 Tenellus ejulavit.
 Proinde cū decoram
 Volāffet ad Cytheren,
 Heus occidi, occidi, inquit,
 Mater, relinquo vitam.
 Nam me pufillus anguis,
 Alas habens, momordit;
 Apem vocant coloni,
 At si, inquit illa, fili,
 Apis perurit iētus;
 Quantum, putas, laborent,
 Quos tu feris sagittis?*

μ'. Εἰς

μά. Εἰς Συμπόσιον.

Ἰ Λαροὶ πῖωμεν οἶνον·
 Ἀναμέλψομεν ὃ Βάκχον,
 Τὸν ἐφουρέϊαν χορείας,
 Τὸν ὕλας ποθένῃα μολπὰς,
 5 Τὸν ὁμότροπον Ἑρώϊ,
 Τὸν ἐρώμενον Κυθήνης·
 Δί' ὃν ἡ μέθη λοχούθη,
 Δί' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
 Δί' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
 10 Δί' ὃν δυνάζετ' ἀνία.
 Τὸ μὲν ἐν πόμα κεραθεῖν

Ἀπαλοὶ φέρεσι παῖδες·
 Τὸ δ' ἄχθ' πέφαιε μιχθεῖν
 Ἀνεμορόπῳ θυέλλῃ.
 15 Τὸ μὲν ἐν πόμα λάβωμεν,
 Τὰς δ' ἐφροσύνας μεθώμεν.
 Τί γὰρ ἐστὶ σοι κέρδιον
 Ὀδυρομένο μερίμναις;
 Πόθεν, οἶδαμεν τὸ μέλλον;
 20 Ὁ βίον βροτοῖς ἀδηλοῦ.
 Μεθύων θέλω χορδαῖν,
 Μεμναιομένο δ' οὐκ αἰσέειν

Μετὰ

Bacchum laudat.

Ἡ Ilari merum bibentes,
 Bromium patrem canamus.
 Bromius chori repertor.
 Bromium juvant canentes.
 Bromium juvant jocantes.
 Bromius Cupidini par.
 Bromio calet Cythere.
 Temulentia & per ipsum
 Genita est, Charisque pulchra.
 Per eum dolor sopitur,
 Per eum quiescit angor.
 Ubi poculum repletum

Pueri ferunt venusti,
 Fugit usque cura mixta
 Rapidis noti procellis.
 Oneremur ergo vino:
 Curâ & levemur omni.
 Tibi quid dolore prodest
 Et confici querelis?
 Quis enim futura novit?
 Sua cuique vita cæca est.
 Juvat uvidum Lyæo
 Agitare me choreas.
 Juvat & fragrantem olivo
 Decente cum puellâ

G

Hilari

Μεῖλ' ἢ καλῶν γυναικῶν.
 Μελέτω δ' τοῖς θέλουσιν,
 25 Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.

Hilari vacare ludo.
 Quod adest molestiarum,
 Sibi, qui volent, habento.

Ἰλαργὶ πῖωμ' οἶνον·
 Ἀναμέλψομ' ὃ Βάκχον.

Hilari merum bibentes,
 Bromium patrem canamus.

μβ'. Εἰς ἑαυτόν.

ΠΟθέω μὲν Διονύσῃ
 Φιλοπαίγμον' ὀρχείας·
 Φιλέω δ', ὅταν ἐφύβῃ
 Μεῖλ' ὀμπότης λυγίζω.
 5 Στεφανίσκῃ δ' ὑακίνθων
 Κεράφοισιν ἀμφιπλέξας,
 Μεῖλ' παρθένων αἰθύρειν.
 Φιλέω, μάλιστ' ἀνέλων.
 Φθόνον δ' οἶδ' ἐμὸν ἦτορ·

CUpio quidem jocos
 Bromii choros requirens:
 Amo verò cum juvenis
 Fidibus canens bibensque;
 Hyacinthinis corollis
 Caput implicatus, ut cum
 Teneris jocer puellis,
 Amo maxime inter omneis.
 Nihil invidere possum:

10 Φθόνον δ' οἶδ' αἰπτόν.
 Φιλολαϊδὸργιο γλώττῃς
 Φεύγω βέλεμνα κῆφα.
 Στυγέω μάχας παρθένῃς
 Πολυκάμῃς κ' δαίτας,
 15 Νεοθηλαῖσιν ἅμα κέραις
 Ὑπὸ βαρβίτῳ χορδαίων.
 Βίον ἥσυχον φέρωμ'.

Neque nôsse contigit mî
 Livorem adhuc malignum.
 Leviora tela linguæ
 Fugio timens procacis.
 Fugio, execròrque semper
 Epulis citata festis
 Genialibusque bella.
 Ubi maximè choreas
 Vernante cum puellâ
 Citharâ sonante plaudo:
 Juvat otium & quies me.

μγ'. Εἰς

μγ'. Εἰς τέτιγα.

Μακαρίζομαι σε, τέτιξ,
 Ὅτι δένδρεων ἐπ' ἄκρων, 10 Σὺ δ' ἰμίῳ βροτοῖσι,
 Ὀλίγω δρόσιν πεπωκώς,
 Βασιλῶς ὅπως, αἰδεῖς.
 5 Σὰ γὰρ ἐστὶ κείνα πάντα,
 Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 Χ' ὅποσα φέρουσιν ὥραι.
 Σὺ δ' ἰφιλία γεωγῶν,

Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
 Σὺ δ' ἰμίῳ βροτοῖσι,
 Θέρεῳ γλυκὺς προφήτης.
 Φιλέσσι μὲν σε Μῆσαι.
 Φιλέδ' ἰφδοῖτο αὐτός,
 Λιγυρῶ δ' ἔδωκεν οἶμῳ.
 15 Τὸ δ' ἰγῆρας εἰ σε τείρε,

Σοφῇ,

O Ter quaterque foelix
 Cicada, quæ supremis
 In arborum viretis,
 Roris parum ut bibisti,
 Cantare dulcè gaudes,
 Reginam agens potentem.
 Quodcunque enim ipsa cernis,
 Tuum est; quod arva gignunt,
 Quod sylva cunque profert.
 Te amplectitur colonus;
 Quod ejus in labores
 Injuriosa non sis.
 Colunt, cicada, te omnes,
 Divina quod puteris
 Æstatis imminentis.
 Te diligunt Camoenæ:
 Te diligitque Phœbus;
 Vocemque dat canoram.
 Te non senecta carpit,

N Imis es, cicada, foelix:
 Quod, arborum supremum,
 Saturata rore paucò,
 Ubi infides cacumen,
 Dominæ in modum potentis,
 Modulare dulce carmen.
 Tua nanque cuncta, lætis
 Ea quæ vides in agris;
 Quicquid ferunt & horæ.
 Amor es boni coloni,
 Quia nil soles nocere:
 Veneranda verò vates
 Æstatis appetentis.
 Volitas amata Musis:
 Volitas amata Phœbo;
 Tibi qui dedit suavem,
 Liquidamque habere vocem.
 Neque te senecta carpit:

Σοφὲ, γηρῆς, φίλυμε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρχε.

Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

*Festiva, terræ alumna,
Cantūs amica, & omnis
Mali & doloris expers;
Ullā nec auclā carne,
Nec auclā sanguine ullo.
Ipsis abes parum à diis.*

*Sapiens, humóque nata;
Studióque læta cantūs;
Minimè patens dolori;
Sinè sanguine, ô cicada,
Similis ferè deis es.*

μδ'. Εἰς τὸ ἑαυτῷ ὄνειρον.

ΕΔόκην ὄναρ τερχάζειν
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων.
Ὁ δ' ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
5 Ἐδιώκε, καὶ κίχανεν.

Τί θέλῃ ὄναρ τὸ δ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλακένῃα,
Διολωθάνειν μὴ ἄλλοις,
10 Ἐνὶ τῷ δὲ συνεδελῶναι.

*V*idebar in quiete
Huc cursitare & illuc,
Humeros amictus alis.
Amor sed impeditus
Plumbo pedes tenellos,
Me persequens, prebendit.
Sibi somnium quid hoc vult?
Mibi quidem videtur,
Me plurimos amores
Fugisse, jam implicatum,
Herere in hōc sed uno.

*M*IMI currere in quiete
Nuper videbar, alas
Humeris gerens volucres.
Sed enim Cupido, plumbo
Pedibus licet gravatis,
Me prendit affecutus.
Sibi somnium quid hoc vult?
Ego sic quidem putavi;
Multis amoribus qui
Miser implicatus uros,
Aliis quidem resolver,
Sed in hōc manebo vinctus.

μέ. Εἰς

μέ. Εἰς τὰ ἔ' Ἐρωῖ βέλη.

Ὁ Ἀνὴρ ὁ τ' Κυθήνης
 Παρὰ Λημνίαις καμίνους
 Τὰ βέλη τὰ τῷ Ἐρώτων
 Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
 5 Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
 Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῆσα·
 Ὁ δ' Ἐρως χολῶ ἔμισγε.
 Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἔξ αὐτῆς
 Στιβαρὸν δόρυ κροδαίνων,

*Veneris maritus olim
 Ad Lemnias caminos
 Amoribus sagittas
 Dum cudit ære sumpto,
 Hamósque melle dulci
 Dum temperat Cythere,
 Miscétque fel Cupido;
 Mars proelio revertens
 Quatiebat horridam hastam,
 Tela elevans Amoris.
 At Amor; Grave est ἔ' istud,
 Fac, si libet, periculum.
 Mars accipit sagittam,
 Venúsque risit. ille
 Vehementer ingemiscens,
 Gravis, inquit; aufer illam.
 Tibi serva, ait Cupido.*

10 Βέλῳ ἠυτέλιζ' Ἐρωῖ.
 Ὁ δ' Ἐρως, τόδ' ἔστιν, εἶπε,
 Βαρυ· πειράσας νοήσεις.
 Ἐλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
 Ὑπεμεδίασε Κύπρις.
 15 Ὁ δ' Ἄρης ἀνασενάξας,
 Βαρυ, φησὶν, ἄρην αὐτό.
 Ὁ δ' Ἐρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

Tela Cupidinis.

*Veneris maritus olim
 In Lemniis caminis
 Ex ære fabricabat
 Amoribus sagittas.
 Venus ipsa verò melle
 Bona cuspides linebat:
 Sed eas Cupido felle
 Puer ejus imbuebat.
 Ibi cum impetu Gradivus
 Validam vibrabat hastam;
 Et Amoris elevabat
 Leviora tela ridens.
 Gravis hæc tamen videtur;
 Amor inquit: experire.
 Jacit; excipitque Mavors;
 Venus & sub ipsa ridet.
 Ibi Mars statim ingemiscens,
 Gravis, inquit; aufer illam.
 Tibi serva, ait Cupido.*

μς'. Εἰς

μς'. Εἰς Ἑρώτα.

ΧΑΛΕΠὸν τὸ μὴ φιλεῖται,
 ΧΑΛΕΠὸν δὲ καὶ φιλεῖσαι.
 ΧΑΛΕΠΩΤΕΡΟΝ δὲ ΠΑΝΙΩΝ,
 Ἀπολυχάνειν φιλεῖντα.
 5 Γένε' ἔδεν εἰς Ἑρώτα.
 Σοφίη, τρέπε' παλεῖ'.
 Μόνον ἀγυρὸν βλέπεσιν.

ET non amare durum est,
 Et est amare durum:

*Durissima omnium res
 Amare, nec potiri.
 In amore negliguntur
 Imagines avorum:
 Mores jacent, & artes.
 Solum intuentur aurum.
 Pereat malè, expetendi
 Qui primus auctor auri.
 Spernuntur hinc parentes;
 Hinc cura nulla fratris:
 Hinc & cruenta bella.
 Quod maximum malorum est;
 Quicumque amamus, omnes
 Per hoc perimus unum.*

Ἀπόλοιτ' πρῶτ' αὐτὸς
 Ὁ τὸν ἀγυρὸν φιλήσας.
 10 Διὰ τῆτον οὐκ ἀδελφός,
 Διὰ τῆτον δὲ τοκῆς.
 Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
 Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεθα
 Διὰ τῆτον οἱ φιλεῖντες.

GRave non amare prorsus,
 Grave rursus est amare;

*Grave ter quaterve amare,
 Nec amoribus potiri.
 Minimi genus putatur.
 Sapiens jacet, probusque.
 Pretium intuentur unum.
 Pereat sed ille, primus
 Pretium impius qui amavit.
 Jubet abnegare fratres
 Pretium, jubet parentes:
 Ciet & cruenta bella.
 Quod acerbius; perimus
 Miseri per hoc amantes.*

υζ'. Ἄλλο

μζ'. Ἄλλο ὠδάειον.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
Φιλῶ νέον χορευτάν.

Γέρον δ' ὅταν χορεύῃ,

Τείχας γέρον μὲν ἐστὶ
5 Τὰς δ' ὅφρ' ἐκ νεότητος.

Senex saltans.

*Juvenis senisque festas
Video lubens choreas.
Senex at in choreis,
Senex quidem est capillis,
Juvenis sed usque mente est.*

*AMO senem venustum, &
Juvenculum choreuten.
Verum senex choreas
Plaudens, senis capillos,
Mentem gerit juveni.*

μη'. Ἄλλο ὠδάειον.

Δ. Ὅτε μοι λυγρὸν Ὀμήρου
Φονίης ἀνδρὸς χορεύῃ.
Φέρε μοι κύπελλα δεσμῶν.
Φέρε μοι, νόμους κερνάσω,

5 Μεθύων ὅπως χορεύσω.
ὑπὸ λῶφροντος δ' ὅφρ' ἐκ νεότητος
Μετὰ βαρυγυῖων αἰδῶν,
Τὸ παρθέριον βοήσω.

Homeri Lyra.

*AGE, da lyram mi Homeri,
Ubi chorda abest cruenta?
Age, da scyphos sacrarum
(Volo temperare) legum:*

*Ut humum ebrius laceſſam.
Pede verberans soluto;
Citharâque concinente,
Rabie furens modestâ,
Temulenta verba fundam.*

μς'. Ἄλλο

μθ. Ἄλλο.

ΑΓΕ, ζωγράφων ἄεισε,
 Λυρικῆς ἄκχε Μῆσης·
 Φιλοπαίγμονες ὃ Βάκχαι
 Ἐτεροπνόες ἐναύλας·

10 Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
 Ἰλαροί τε καὶ γελάσας·
 Ὅ ὃ κηρὸς ἀνδρῶν,
 Γράφε καὶ νόμους φιλένων.

Ad pictorem.

ΑΓΕ, pictor optime, audi
 Lyricæ modos Camœnæ:
 Bercynthiásque vento
 Minimè suo sonantes
 Penitus relinque Bacchis.

Age, pinge civitates
 Hilares, nec absque rifu:
 Modò verò cera possit,
 Etiam suas amantum
 Mihi pinge sanctiones.

ν. Εἰς Διώνυσον.

Ὅ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
 Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
 Καλὸν ἐν πότοις χορδῶν
 Τελέων θεὸς κατήλθε·
 5 Ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
 Πότον ἄσπονον κομίζων,
 Γόνον ἀμπέλκας τὸν οἶνον,

Πεπεδημένον ὀπώρας
 Ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν·
 10 Ἴν', ὅταν τέμωσι βότρυς,
 Ἀνοσοὶ μένωσι πάντες,
 Ἀνοσοὶ δέμας θετλόν,
 Ἀνοσοὶ γλυκυώτε θυμὸν,
 Ἐσέτεις φανέντ' ἄλλας.

JUvenem in scyphis valentem,
 Minimè in scyphis paventem,
 Lepidum in scyphis choreutem
 Faciens deus revenit;
 Homini meros amores,
 Hilarum ferens temetum,
 Genitrice vite natum,

Acinis in ebriosis
 Cohibens adhuc vivendum:
 Ut, ubi sit uva secta,
 Vigeamus absque morbo;
 Vigeamus usque membra,
 Vigeamus usque mentem;
 Redeunte donec anno
 Redeat novus Lyæus.

να. Εἰς

να. Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτῳ.

ΑΡΑ τις τόρβυσε πόντον,
 Ἄρα τις μανῆϊσα τέχνα
 Ἀνέχθουε κῦμα δίσκῳ
 Ἐπὶ νῶτα τ' θαλάσσης.
 5 Ἄρα τις ὑπερθε λουκάν
 Ἀπαλὰν χάραξε Κύπρῳ
 Νότ' εἰς θεὸς ἀερεθεῖς,

Μακάρων φύσι' ἀρχάν.
 Ὅ δ' ἐν νιν ἔδειξε γυμνάν.
 10 Χ' ὅσα μὴ θέμις ὀρεῖσθαι,
 Μόνα κῦμα Κυκαλύπτε.
 Ἀλαλημύρῃ δ' ἐπ' αὐτὰ
 Βρύον ὡς ὑπερθε λουκόν
 Ἀπαλοχρεὺς γαλιώας

Δίμας

Venus mari emergens.

MARE sensit ergo cælum;
 Aliquo artis & furore
 Coalescit unda disco,
 Pelagi super profunda.
 Alicujus ad deos mens
 Penetravit ergo, sculpens
 Tenerámque candidámque
 Venerem, deúm parentem.
 Oculis sed ille nostris
 Sinè veste dat videndam;
 Tegit unda nilque prorsus,
 Nisi quod nefas videri.
 Vagabunda jámque littus,
 Superextat alga tanquam
 Maris in serenitate,
 Dea nuda sic pererrat.

IMitatur ergo pontum
 Manus, exprimitque cælo.
 Furor artis ergo disco
 Breviore miscet undam
 Maris in patente dorso.
 Igitur repertus est, qui
 Niveam Cyprin supernè
 Tenerámque cœlet, ipsam
 Nimis in deos superbus
 Generis deúm parentem.
 Ita fingit iste nudam,
 Ut aquis tegantur unà
 Ea, quæ nefas videri.
 Placidis vagatur undis;
 Velutique muscus albens,
 Nitet in mari sereno,
 Ita fluctibus renidens

H

Super

15 Δέμας εἰς πλόον φέρεσα,
 ῥοθιον πάργιθεν ἔλκε.
 ῥοδέων δ' ὑπερθε μαζῶν,
 Ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς
 Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
 20 Μέσον αὔλακ' ἢ Κύπρις,
 Κεῖνον ὡς ἰοῖς ἐλιχθέν,
 Διαφαίνε' γαλιώας.

*Super & natare quum vult,
 Trahit ante corpus undam:
 Secat indè fluctus ingens,
 Roseis deæ quod unum
 Supereminet papillis,
 Tenero subestque collo.
 Medio deinde sulco,
 Quasi lilium implicatum
 Violis, renidet illa
 Placidum maris per æquor.
 Choreis frequensque delphin
 Ibi marmor est fatigans;
 Humeris vebens Amorem
 Pariter Cupidinèmque,
 Quatientem utrumque risu
 Juvenile cor dolofo,
 Salit ipse piscium grex
 Ibi cœrulas per undas;
 Paphiæque lufitando
 Lateri natantis hæret.*

Ἵπὲρ δ' ἄγυρ' ὁχρὸν
 Ἐπὶ δελφῖσι χορδαῖς
 25 Δολερὸν νόον μερόπων
 Ἔρως, Ἰμερ', γελῶντες.
 Χορὸς ἰχθύων ἢ κυρτός,
 Ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν,
 Παφίης τε (ῶμα παίζει,
 30 Ἴνα νήχε' γελῶσα.

*Mediis Venus natando
 Trahit, atque pellit undam.
 Roseas supra papillas,
 Ferè adusque molle collum
 Secat unda vasta Cyprin.
 Medio sed illa fulco,
 Hyacintho ut implicatum
 Bene lilium rubente,
 Placido mari relucet.
 Ibi cœrulûsque delphin
 Agitat frequens choreas;
 Sedet ipsiûsque tergo
 Amor, & Cupido; ridens
 Hominum dolos uterque.
 Ibi piscium recurvus
 Salientium chorûsque;
 Paphiæque ludit alma,
 Neque non natando ridet.*

νβ'. Εἰς οἶνον.

ΤΟΝ μελανοχρῶτα βότρυ
 Ταλάροις φέρνυες ἄνδρες
 Μείλ' παρθένων ἐπ' ὤμων·
 Καλὰ λυγρὸν δ' βαλόντες
 5 Μόνον ἄρσενες παῖσι
 Σταφυλιῶ, λύνεις οἶνον,
 Μέγα τὸν θεὸν κροῖντες
 Ἐπιλωίοισιν ὕμνοις,
 Ἐρατὸν πίθοις ὀρχήεις
 10 Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
 Ὅν' ὅταν πίνῃ γεραίος,
 Τρομερῆς ποσὶν χορδαί,

C Alathis nigros racemos
 Juvenes viri refectos
 Humero super valente,
 Lepidæ & ferunt puellæ.
 Sed ubi in lacum dederunt,
 Referunt pedem puellæ;
 Maribus premuntur uvæ.
 Pedibus merum resolvunt
 Bromium viri canentes;
 Lacus & repletur hymnis.
 Juvat hos videre dulcem
 Doliis novum Lyæum,
 Ubi fervet ille, apertis.
 Simul hunc fenes biberunt,
 Tremulis choros celebrant
 Pedibus, vibrântque canos.

Πολιάς τείχας τινάσων.
 Ὅ δ' παρθένον λοχήσας
 15 Ἐρατὸς νέῳ ἐλυθεῖς
 Ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
 Σκιερῶν ὑπερθε φύλλων
 Βεβαρημένῳ ἐς ὕπνον.
 Ὅ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων
 20 Προδότιν γάμων γυῖας.
 Ὅ δ' μὴ λόγοισι πείθων,
 Τότε μὴ θέλυσαν ἄγχει.
 Μείλ' γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 Μεθύων ἀτακτα παίζει.

Speculatus at puellam
 Juvenis decens venustam
 Petit abditus, sub umbrâ
 Tenerum in latus jacentem,
 Gravitérque consopitam.
 Ibi eam cupido mulcens,
 Suadet facem malignus
 Violare nuptialem.
 Juvenem tamen repellit
 Mulier, nec audit illum.
 At ubi nihil valere
 Sua sentit ille verba,
 Subigit pati misellam.
 Siquidem ebrius Lyæus
 Petulante cum juventâ
 Ita ludit insolenter.

H 2

νγ'. Εἰς

17. Εἰς ῥόδον.

ΣΤεφανηφόρε μετ' ἤθε,
 Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.
 Σιωπαιεῖ αὖξαι μέλπειν.
 Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
 5 Τὸ δ' ἢ βροτῶν τὸ χάσμα.
 Χάρισιν τ' ἀγαλμ' ἐν ὥραις
 Πολυανθέων ἐρώτων,
 Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
 Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,

*CUM vere patre florum
 Socianda laus rosarum.
 Rosa, flos odorque divinum;
 Hominum rosa est voluptas:
 Decus illa Gratiarum
 Florente amoris hora.
 Rosa, suavium Diones;
 Rosa, opus laborque vatum;
 Et amica planta Musis.
 Est grata colligenti,
 Licet ante spina pungat
 Mordacibus rubetis.
 Est grata eam foventi
 Manu subinde molli.
 Eadem decens coronis,
 Et expetita mensis,
 Solennibusque Bacchi.*

10 Χαρίεν φυόντε μεσῶν,
 Γλυκὺ καὶ ποιῶντα πῆραν
 Ἐν ἀκανθίναις ἀταρπείοις,
 Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλλειν
 Μαλακαῖσι χερσὶ κέφαις
 15 Περσάγοντ' ἐρωτῶ ἀνθρώπου.
 Ὄσοφω τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν,
 Θαλίσαις τε καὶ τραπέζαις,
 Διονυσίαις δ' ἐορταῖς.

τί

V Ariæ ferax coronæ
 Cano ver, rosamq; vernam.
 Bone tu, adjuva, sodalis.
 Rosa spiritus deorum,
 Hominum rosa est voluptas.
 Ubi floridi tepescunt
 Viridante vere amores;
 Decus addit illa Nymphis.
 Rosa suavium Cytheres:
 Rosa cura opusque vatum.
 Decet ipsa planta Musas.
 Etiam asperis rosetis,
 Licet irrita labore,
 Juvat admoveere palmas.
 Juvat & subinde Amorum,
 Ubi legeris, suavem
 Manibus fovere florem.
 Genialibusque mensis,
 Trietericisque Bacchi,
 Rosa quaeritur decora.

Rosis

Τί δ' ἄνδρ' ῥόδῳ γύοιτ' ἄν;
 20 Ῥοδοδάκτυλῳ μὲν ἥως,
 Ῥοδοπήχεας ὃ νύμφαι,
 Ῥοδόχρους ὃ κ' Ἀφροδίτα
 Παρὰ τῇ Σοφῶν καλεῖται.
 Τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρεῖ,
 25 Τόδε καὶ κεκροῖς ἀμυῖ,
 Τόδε καὶ γέρον βιάται.
 Χαλεπὸν ῥόδων ὃ γῆρας

Rosis quid absque fiat?
Aurora nōne fertur
Rosēa manu decora?
Rosēisque nōne Nymphæ
Spectabiles lacertis?
Rosicolor ipsa Cypris
Vocitata nōne doctis?
Quid dicam? & illa multis
Medicina certa morbis;
Nec inutilis sepultis.
Rosa temporī resistit:
Cujus senectū suavem
Servat juventæ odorem.
Sed quæ rosis origo?
Quum cœrulis ab undis
Sale rosīdam Cytheren
Spuma edidit profundī;
Jovisque quum Minerva
E vertice exilivit,
Armata scuto & hastā;
Tunc nobilis rosarum
Stirps edita est beato

Νεότητῳ ἔχεν ὀδυμῶ.
 Φέρε δὲ, φυλὴ λέγωντο.
 30 Χαροπῆς ὅτ' ἐν θαλάττῃ
 Δεδροσώμην Κυθήνῃ
 Ἐλόχουε πόντῳ ἀφ' ἧ.
 Πολεμόκλονον τ' Ἀθηνῶν
 Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζῆς.
 35 Τότε καὶ ῥόδων ἀγνητῷ
 Νέον ἔρῳ ἤνθισε χθών,

Πολυ-

Sinè flore quid fit illo?
Roseis relucet Eos
Digitis; color Cytheres
Roseus; nitent lacertis
Roseis ubique Nymphæ.
Medicatur hic & ægris,
Neque mortuos relinquit:
Violensque vincit ævum.
Senium rosæ venustum
Retinet juventæ odorem.
Age, proferamus ortum.
Ubi spumeis ab undis
Genitalibusque quondam
Venus editur profundī;
Jupitêrque bellicosam
Cerebro parit Minervam;
Sola tunc rosæ superbum
Etiam edidere germen.

Terr.

Πολυδαίδαλον λόχδυμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὁμιλῶ,
Ῥόδον ὡς ῥύοιτο, νέκταρ

*Terræ sinu; venustus
Miræque fœtus artis.
Superûmque turba divûm,
Rosa ut esset, irrigantes
Nectar suum, è rubeto
Insigne procreârunt
Germen patris Lyæi.*

40 Ἐπιέγξας, ἀνέτειλεν
Ἀγέρωχον ὃς ἀκάνθης
Φυτὸν ἀμβροτὸν Λυαίᾳ.

*Novus inclytûsque fœtus.
Chorus hîc deûm beatus,
Rosa fiat ut venusta,
Ubi nectare imbuisset,
Ita nobilem excitavit
Rigido exerens rubeto
Fruticem tuum, Lyæe.*

νδ'. Εἰς ἑαυτόν.

ΟΤ' ἐγὼ νέοις ὁμίλῃ
Ἑσπεῶν, πάρεσιν ἦκα.
Τότε δὴ τότε' ἐς χορείην
Ὁ γέρον ἐγὼ πλεῖσμαι.

*Juvenum frequens ut agmen
Tueor, repuberasco.
Ego tum, licet senex sim,
Alacer volo ad choreas.
Juvenesce, quæso, mecum.
Fer & huc rosas: corollis
Caput implicem libenter.
Procul at procul senectus.
Juvenes apud, jocosus
Juvenabor in choreis.*

5 Περίμεινόν με, Κυβήβα.
Παράδω, θέλω σέφεαθ.
Πολιὸν ὃ γῆρας ἐκάς.
Νέω ἐν νέοις χορεύσω.

Διο.

*Juvenes ego alloquebar;
Pedetentim at illa venit,
Ubi vidit alloquentem.
Ego tunc ego in choream
Propero senex volucris.
Eo jam; mane, Cybelle.
Age, da mihi coronam.
Procul esto nunc senectus.
Genium volo choreis
Celebrare cum juvenis,
Juvenis repentè factus.*

Properè

Διονυσίης δέ μοι τις
 10 Φερέτω ροιάν ἀπ' ὀπώρας,
 Ἴν' ἰδῇ γέροντ' ἀλκίω,

*Properè mihi Lyæi
 Ades afferens liquorem:
 Validum senémque cerne,
 Lepidéque conjocantem,
 Lepidéque combibentem,
 Lepidéque confurentem.*

Δεδανκότη μὲν εἰπεῖν,
 Δεδανκότη δ' ὅ πίνειν,
 Κακείνως δ' ἀνέμωαι.

*Aliquis mihi liquorem
 Properato ferre dulcem
 Gravidâ Lyæi ab uvâ; ut
 Videat senis vigorem;
 Loqui adhuc quidem valentis,
 Bibere & probè scientis,
 Furere & simul venusté.*

νέ. Εἰς τὰς ἐξῶντας ὠδάειον.

ΕΝ ἰχίοις μὲν ἵπποι
 Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.
 Καὶ Παρθίαις τις ἄνδρας
 Ἐγνώριον τιάρας.

*EQUI solent inustum
 Coxis habere signum:
 Parthique de tiaris
 Plerumque noscitantur.
 At intuentē amantes
 Mox noscitantur à me.
 Nam nescio quod omnes
 Signum solent minutum
 Inustum habere cordi.*

5 Ἐγὼ δ' ὅ τὰς ἐξῶντας
 Ἰδὼν ἴπισαμ' αὐτός.
 Ἐχουσι γὰρ τι λεπτόν
 Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

*EQUI solent inustum
 Coxis habere signum:
 Notescit & tiarâ
 Parthus suâ notatus.
 Statim sed ipse quemvis
 Nosco videns amantem.
 In corde nanque signum
 Quoddam gerit pusillum.*

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΒΟΥΘΙΛΛΗΡΙΟΥ.

Ωιδ. α.

Θ ΕΛΩ λέγειν Ατρείδας] ὁ νῆς, ὅτι βελομήδω μοι τὰς τ' ἡρώων πρᾶξεις καὶ καθορθώματα ἢ ραψωδεῖν ἢ ἐκλεγαδεῖν, ἢ λύρα ἀνιφωνεῖ ἢ ἀντιφθέγγει· καὶ ᾧ τ' ἡρωϊκῶν ἐπῶν καθὰ φρονήσασα δῖπὶ τὰ ἐρωϊκὰ ἢ λυρικὰ ἐφορμάται. Ἀτρείδας] τὸν Μενέλαον καὶ Ἀγαμέμνονα τὸς τῷ Ατρείδῳ, δι' ὧν τὴν Ἰλιάδην ὑπόθεσιν δηλοῖ. Κάδμ[ον] Κάδμ[ος] ὁ Θηβῶν κτιστής, ὃς πέρι καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς· αἰνίττει] ἢ τ' ἐπὶ δῖπὶ Θήβας πόλεμον, ὑπὸ Ετεοκλέους καὶ Πολυδείκους στρατηγῶν ἀδελφῶν. Ἀ] Δωρικῶς· ἢ κοινῶς. Βάρβιτ[ος] ἢ λύρα μυσικὸν ὄργανον. Χορδαίς] Τοῖς νύροις, τὰ ᾧ τ' λύρας νεῦρα, ἐκ χορδῶν ἢ ἐντέρων τ' ζῶων γίνετ'. Μῆνον] ποιητικῶς ἐπενθεσθ' τῷ ν, μόνον κοινῶς. Ἥχε[ι] Φωνεῖ, φθέγγει, ψοφεῖ, ὅθεν ἡχώ, τὸ τῆς κραυγῆς ἀντίφθεγμα· καὶ ὄνομα θεᾶς. Ἡμε[ι]ψα] μετήλλαξα, μετέβαλον. Νεῦρα] τὰς χορδαίς. Δύρην] ἀντὶ τῷ λύραν, βάρβιτον Ἰωνικῶς. Ἀθλ[ος] δῖπενικῶς τὸ ἔρπον, καὶ τὸ ἀγώνισμα καὶ τὸ ἐπαθλον· λέγει] ὅτι ἄθλον εἰδετέρως· διαφέρει ἢ τὸ δῖπενικὸν τῷ εἰδετέρῳ, ὅτι τὸ μὲν εἰδετέρον δηλοῖ κυρίως τὸ ἐπαθλον, δῖπενικὸν ἢ τ' ἀγῶνα· καὶ ἄθλοι Ἡρακλέους, οἱ τῷ Ἡρακλέει ἀγῶνες· Ἡρακλῆς ἢ ὁ τοῦ Διὸς ἐκ τ' Ἀλκμήνης παῖς, ὃς πόνοι ἢ ἀγῶνες δώδεκα καθ' ἑαυτὸν. Χαίροιτε] ἢ χαίρει, ἔρρωθε ἢ ἔρρειε, Ὀκλική ἀντὶ προστακτικῆς. Ἡρώες] οἱ ἡμίθεοι, οἱ πάλαι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι· αὐτοὺς δὲ φασὶ κληθῆναι ἀπὸ τ' ἔρας τῆς γῆς, ὅτι ἐκ γῆς ἐπλάσθη τὸ γένος.

τῶν ἡρώων. ἢ ἀπὸ τῆς ἐρωήσεως, διαλεκτικοὶ γάρ· ἢ ἀπὸ τ' ἀρετῆς· ἢ ἀπὸ τῷ αἴερος, ὡς φησὶν Ἡσίοδος, ἤερα τ' ἐσάμφοι πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν. Ἐρω[ας] Φερμῆς καὶ δυσκαθέκτες πόθος τ' ἔρατων· ἔρας ᾧ πάθος ἐξωθεν διὰ τ' ὀμμάτων τῇ ψυχῇ προσγινόμενον· διὰ ταῦτα φησὶν ὁ Πλάτων, ἀπὸ τ' ἐσρεῖν, ἔρας τὸ γε παλαιὸν ἐκαλεῖτο· διαφέρεισι ἢ ἔρας καὶ ἡμερος· ἔρας μὲν ᾧ τὸ δι' ὀρασεως ἐρεῖν· ἡμερος ἢ ἡ μὲν τὴν ὀρασιν ἐπιθυμία. Αἶδει] λιγυφωνεῖ, λιγέως ἡχεῖ· ἐκ τῷ αἰδῶ, μελίζω, ἐμμελῶς καὶ ἐμμέτρως (υ-ρίζω, ὅθεν ὠδή, ἄσμα, ἄσματιον, καὶ αἰδοῖς, ὁ ποιητὴς λυρικός λιγυφώνος, καὶ οἱ παρ' Ομήρῳ Νέστωρ γλυκύς ἐπέων ἀγορευτής.

Ωιδ. β.

Φύσις κέρατα ταύροις.] ὑπογραφή τοῦ γυναικείας κάλλους, καὶ ὡς ἀντὶ τ' ἀμυνήριων ἢ φυλακήριων ἐπὶ αὐταῖς ὡς ἀδεδόται. Ὀπλάς] τὰς ὀνυχας, ὅθεν καὶ μῦνυχες ἵπποι. Ποδωκίην] Ἰωνικῶς, ποδωκίαν κοινῶς, τ' ποδῶν ταχύτητα, ὡς καὶ παρ' Ομήρῳ ποδῶκος καὶ πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς· ταυροδωάμον τῷ ταχίνας ὁ λαγῶς ὡς Λακεδαιμονίους. Χάσμα] τόμα, καὶ χάσμα τῆς γῆς· χάσμα θηρός, ὅψις θηρός καὶ χάσμα αἰλός, τὸ πρόσωπον, ἢ τὰ ὄρεα νῶτα θαλάσσης, ὡς Ομηρός φησιν· ἐκ τῷ χάζω τὸ χωρεῖν, ἀποχωρεῖν. Κάλλ[ος] ὁμορφία, τὸ θέλγητρον, τὸ ὅψις ἡδύ· τὸ ἢ καλόν, ἀπὸ τῷ πάντας ἐφ' αὐτὸ καλεῖν· τῷ καλῷ ᾧ ὡς καὶ τῷ ἀγαθῷ πάντα ἐφίε]. Ἀσπίδων] ἢ ἀσπίς ὄπλον.

ὄπλον φυλακίημον· ὅθεν ἀσπίτης καὶ ἀσπίδιώ-
της, ὀπλίτης, πολεμιστής· ἀπὸ τῆς ἀσπίδος τὸ
ἐκλείνω, οἷον ἡ περὶ φερῆς καὶ μὴ ἐπιμήκης ἀλλ'
εἰς κύκλον (ωηγημένη). Ἐλχέων] τὸ ἐλχέω καὶ
μόνον τὸ δόρυ δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ξίφος·
εἰκοι καὶ διαφορὰ τις εἶναι τῶν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ ἐλχέων, ἴσως αὐτὰ μὴ ὀρεκταί, ἐκείνα δὲ
ἀφίεντο· τυχὸν καὶ τῶν μήκων διαφέρων· διὸ
Ὀμηρῶν περὶ τῶν μονομάχων φησὶν, ὅτι μα-
κράς ἐλχέουσι μάχοντο. Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλὴ τις ἔσσα] ἡ γνώμη τὸ τοῦ
γυναικὸς κάλλος κρατῶν ἐπιδεικνύσασθαι·
καὶ μὴν διὰ τὸ σίδηρον τὸ Ἀριεὶ ἀνίττει,
διὰ δὲ τὸ πῦρ, τὸ Ἡφαιστον· καὶ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη
ἐκατέρω τῇ ὁμορφίᾳ περιεκατέστη.

Ωιδ. γ'.

Μεσονυχίοις πόθ' ὥραις] ὑπογράφει ὁ
λυρικὸς ὁν τρόπον ὑπὸ τῆς Ἑρῶς παρ' αὐ-
τῆς ξενοδοχεῖσθαι καλεῖσθαι· καὶ ἐν τίνι τόπῳ
καὶ κατ' ὃν χρόνον, ὅπως ἀφίπτατο κατόχῃ
γνωμὴν τῆς Ἀνακρέοντος. Μεσονυχίοις πόθ'
ὥραις] τὸ τῆς νυκτὸς μέσον δηλοῖ, καὶ γὰρ ὡς
μεσημέρια ἢ τὸ μεσημεριὸν οἰοῦναι μέση ἡ-
μέρα, ἔτω καὶ μεσονύχιον. Ὠραῖς] ὥρα
ἐφ' ἑκάστῃ ἔτῃ τῶν τεσσάρων τμημάτων τοῦ
χρόνου οἷον ἑαρόν, θέρος καὶ τῶν λοιπῶν· καὶ
ὥρα ἡ ὁμορφία· ὥραι Διός, ἡ τῆς αἰθέρος,
ἡ τῆς ἔρανος, ἡ τῆς ἡλίου· φιλοσοφῶν ὁ ποιη-
τής, πωλῶν αὐτὰς λέγει τῆς ἔρανος, καὶ
ἐπιτελέσθαι αὐταῖς τὸ ἔρανον, καὶ διὰ τὰ
ὅτι τῶν ὥρῶν ἀποτελέσματα, ἀλλὰ ὥστε ἡ μὴ
ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφους, ἢ δ' ἐπιθεῖναι,
τετέστιν ἀνοῖξαι νέφους οἷά τινα πύλιν, καὶ
αὐθις ἐπιθεῖναι. τῶν ὄντι γὰρ ὥραι τινὲς εἰσιν
ὡς ἐπιπολὺ καὶ καιροὶ τελευτῶν τῶν νεφελῶ-
ν τὸ ἔρανον, εἴτε μὴ· Ἀρκίον τὸ ζῶον,
καὶ τὸ ἀεικίνητον ἀστροθέτημα· ἐπὶ λόγῳ ἐστὶ
Καλλιστὴν τὴν Λυκάονος, χόλῳ Ἡρας, διὰ
τὸ Διὸς ἔρωτα μεταπεσεῖν εἰς ἄρκιον καὶ τοξό-
θῆναι μὴ ὑπὸ Ἀρτέμιδος, ἀναχθῆναι δὲ εἰς
ἀσέρας ὑπὸ τῆς Διός. Βοώτης] βοώτης, ἀ-
στρον πωλῶν τῶν ἄρκων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἄρ-
κιοφύλαξ καλεῖται. Μερόπων] λέξις ἐμ-
μερῶν· μέροτες δὲ οἱ ἄνθρωποι, μεμερῶ-
μένην ὅσα ἔχουσιν ἢ τὴν ἐναρμόδιον φωνὴν ἰέντες.

Φύλα] τὰ γῆρας. καὶ δὲ] Ἰωνικῶς ἀντὶ τῆς καίται
ὅτι τὰ καίμαι καίται, καίται τῆς πρώτης
τῶν ἐνικῶν διαλύσει τῶν διφθόγγων εἰς εἰ καὶ αἰ. καί
καὶ καί] ὡς τέτυπ] τετύφα]. Κόπῳ] πόνῳ,
καμάτῳ καλαπεπονημῶνα, κεκημηκότα· καὶ γὰρ
ὁ ὑπὸ λύει πόνος, διὸ καὶ λυσίπῳ λέ-
γει] ἐτυμολογικῶς· ἐπισταθεὶς μεν, ἐμοὶ πα-
ραστάς, παρακείμενος, παρών. Με] Ἰωνι-
κῶς ὡς παρ' Ὀμήρῳ κλυθὶ μεν δεγυρότοξε.
Θυρέων] Ἰωνικῶς, θυρῶν κοινῶς, πυλῶν. Ο-
χῆας] μοχλῆας, μοχλοῦσθαι, ἢ τὰ ἐφ' οἷς
ἐρέφει] ἡ πύλη, καὶ δι' ὧν κατέχευ] ἀνεωγμένη,
ἢ ἐπικεκλεισμένη. Ἀράσας] κόπῳ, τύπῳ.
Καὶά μὲν χάρις] τμησὶς ἀντὶ τῆς καλα-
χίσεως κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου, καλαχίσεις,
διαλαχίσεις, ἐγείρεις. Βρεφῶν] τὸ μειράκιον,
τὸ νηπίον, παιδίον. Κασέλλων] καὶ ἀσέλλων,
ἀνδρῶν σέλας τῆς σελήνης· τὸ κοτεινὸν τῆς νυκτὸς
δηλοῖ. Ζελύη] ἀπὸ τῆς σέλας ἰέναι. Πε-
πλάνημαι] παλινεπλάγχθην, ὅθεν πλανή-
της ἀστὴρ καὶ πλάνῳ ὁ ἐξαπατῶν, ὁ ἀπα-
τεῶν. Ἀνά δ' ὁδὸν λύχον αἴψας] τὴν ἐαυ-
τῆς εἰς ἔρωτα φιλοφρόνησιν δηλοῖ ὁ ποιητής.
καὶ τμησὶν καὶ λέγει] τὸ ἀνὰ αἴψας, ἀντὶ ἀ-
νάψας, ζωπυρήσας. Φαρέτρῳ] ἢ Φαρέτραν.
ἀπὸ τῆς φέρειν τὰ πρὸν διωάμην· ἦτοι τὰ
βέλη. Ἰσίν] ἐσίαν, τὸ πῦρ φερέον, ἀ-
πὸ τῆς σῆναι, δι' ἧς καὶ ἡ γῆ αἰνίττει] ὡς ἐσά-
μην καὶ ἐσπερωμένη ἀκινήτως ἐπὶ τῇ βάσει
αὐτῆς· καὶ ἐσία ὁ πόπῳ οἰκείῳ ἐν ᾧ καθί-
σαν] οἱ παῖδες θεοὶ, ἀλεξίκακοι καὶ σωτή-
ρες. Χαίτης] κόμης, τριχῶν. Ἀπέθλιπον]
ἀπέμαξα, ἐξεπίεσα τὸ ψυχρὸν ὕδωρ τῶν τρι-
χώματι περιρραϊνόμενον. Κρύψῳ] τὸ ψύχῳ.
ὅθεν καὶ κρυεῖς, ψυχρὸς, ριγεδανός, φρενός,
καὶ φρενός. Φέρε] ἄγε, ἐπὶ ῥῆμα παρὰ
κλητικόν. Βλάβῳ] ποιητικῶς, ἀντὶ τοῦ
βλάπτει], ἀνίε] διὰ τὸ ὑδαρὸν βραχέισα.
ὕγραυνομένη ἢ χορδή. Τανύει] ἐκλείνει. Τύπῳ]
τοξόει, καλαβάλλει], διαπερᾷ. Μέσον ἦπαρ]
τῆτο (ωηκοδικῶς λέγει] ἀντὶ τῆς ὅλης σώ-
ματι· ἢ καὶ μερῶν ἐναλλαγῇ, ἢ παρὰ
ἀντὶ καρδίας, ὡς καὶ ἐν τοῖς κάτω, μέσῳ
καὶ καρδίας μὲν ἔδωκε· ἢ ὅτι κατὰ τινος ἐν
τῷ ἦπαρ καίται ὁ ἔρως. Οἶσρῳ] θηροδίων,
ὁ καὶ μύωψ λεγόμενος, μήας μὴ μέζον τὰ
δ' ἄλλ'.

δ' ἄλλ' ἐμφερέες, τὸ ἐχέριμπλον βασι καὶ δάκνον· κτ' δὲ τινὰς καὶ εἰς τὰ ὦτα εἰσρέχον αὐτῶν. Ἀνα δ' ἄλλε[ιαι] ἤγαν ἀνάλλε[ιαι], κτ' τμήσιν, ὡς ἐν πῖς ἄνω, ἀνα δ' ἡ λύχρον αἴψας· ἐκπηδᾷ, ἀδιδράσκει, φεύγει, τῷ ἐρω[το] κέντρον καὶ αλείπων, ὅθεν καὶ καχάζει. Καχάζων] χλιδάζων καλαμυχληρίζων, αὐχέριμπλον ὡς ἐπὶ μεγάλῳ τινὶ καλορθώματι, διὰ τῷ καχάζω δόπολῃ τῷ κ' ἀντὶ τῷ κακχάζω κοινῶς· ἀτάκτως γελαῖ, ἀσέμνως, ἀθρόως, ἀπαιδύτως καλαμειδιῶ. Συγχαρήμι] ὡς ἐκ τῷ συγχαρήμι· εἰρωνικῶς ἢ ἐκλήθε[ι], χαίρει ἢ ἔρρει. Κέραι] τὸ πόζον, κτ' συκεδοχλή· καὶ γὰρ τὰ κέραια, τὰ τῷ πόζῳ ἐχαλάει. Καρδίνην πωνήσεις] καρδιαλγήσεις, ἢ τῷ ἐρω[τι] κάτοχ[το] ἔση· νόσος ὡρᾷ τοῖς ἰατρῶν πωσι ταυτὶ.

Ωιδ. δ'.

Επὶ μυρσίαις] ὁ νῆς, ὅτι ὁ βί[ος] τῶν ἀνθρώπων ταχυδρομεῖ, καὶ ὠκύμοροι ἢ μινωθάδιοι πάντες (οἷα καὶ ὁ τῷ Ομήρῳ Αχιλλεύς) τυγχάνομεν. διὸ καὶ ἰλαρῶς ζῆν καὶ Αφροδίτῃ καὶ Βάκχῳ ἀπένδειν, ἥτοι τῷ ἡδοναῖς ἐκείνοις προσλιπαρῆσαι δεόν. Μυρσίαις] τῇ μύρῳ, μυρσίνη φυτὸν ὃ πάσαι ἐσεφανῶντο οἱ μεμνημένοι, καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ παρ' Αθηναίοις οἱ θεσμοθέται. Λωτίαις] λωτ[ο]ν, φυτὸν παρ' Ομήρῳ ἐν τῇ Οδυσεΐας ἰῶτα, καὶ καρπὸς γλυκὺς καὶ ἀνθρώπων ἐπαγωγός, καὶ ὡς οἶνον ἐκθλίβει, εἰκὼς μεσσίῳ· καὶ βοτάνῃ λεμωνιάς ἵπποις δ' ὑπόσιτ[ος]. Παιαῖς] πόαις· ποίη, ὁ κτ' τὸ ἐὰρ δρεπέριμπλον ἢ κειρόριμπλον χόρ[ος]· καὶ καρπὸς Δήμητρον, ὃ καὶ βῆς ἐν σταθμοῖς πωλίνει. Στορέσας] ὑπερρώσας, καλακοιμήσας, διὰ τῷ σφρέω, ἀφ' ὃ σφρέννυμι ὃ μέλλων σφρώσω, ὅθεν καὶ σφῶμα, σφρέσαι ἢ καιρία λέξεις ἐπὶ κλῆνης. Δήσας] ἀμπιχόριμπλον, καλαδήσας ἢ λεπτῇ πεισφίγῳ παπύρῳ χιτῶνα ὑπὲρ τῷ τραχήλῳ· ὡς ἀν' εἴη ἀπετέφερον καὶ πρὸς ἔρπον ἀπεδαιότερον· ἢ ἢ πάπυρον φυτὸν ἐστὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις φλοιῶδες, ὃ πάλαι, πρὸς τὸ γράφειν ἢ ἀνελθεῖν ἢ καλαδῆσαι τι, ἐχρῶντο. Αὐχέν[ος] ὁ αὐχλὺς ὁ τραχήλ[ος], ὁ κατὰ τῆς τῆς τῷ σώματι, ἢ ὡρᾷ τὸ

ὀχλῶ ὀχλῶ, καὶ αὐχλῶ ὑφ' ὃ ὀχεῖται ἢ κεφαλῇ, ἢ ὡρᾷ τὸ αὐχεῖν καὶ γαυρεῖν γίνε[σθαι] αὐχλῶ, γαυρεῖν γὰρ καὶ ἐπαιρόμενοι ἀνατείνομεν αὐτόν. Μέθυ] ὁ οἶνον ἀφ' ὃ τὸ μεθύω, κραυπαλῶ, οἶνοφλυγῶ· καὶ μεθυμναῖος, ὁ Διόνυσος· μέθυ ἢ ἐτυμολογεῖται, ὡρᾷ τὸ μὴ θῆν ἤγαν τρέχειν· οἱ γὰρ μεθύοντες ἀκίνητοί εἰσι μέχρις ἀν' ἀπομεθυοῦσιν. Καὶ μέθυ διακονεῖτω] οἶνοχοεῖτω, οἶνοχός· ἐσώμοι ὁ Ερως· ἢ ἐρῶσιμιόν τι παιδίον ἢ ἔφηβός τις. Τροχὸς ἄρματι γὰρ οἷα] γνώμη τὸ ὠκύμορον καὶ μινωθάδιον τῷ βίῳ ἀνθρώπων δηλῶσα, ὡς καὶ ἐαυτὸν προσαγορεύει ὁ Αχιλλεύς παρ' Ομήρῳ, μήτερ ἐπεὶ μ' ἐτεκές γε μινωθάδιον περ ἐόντα· καὶ γὰρ ταχυδρομεῖ, ἢ μᾶλλον δραπέττει ὁ βί[ος], καὶ ἅμα γινόμεθα καὶ ἀπολλύμεθα. Κεισόμεθα] ἀντὶ τοῦ κεισόμεθα, καὶ γὰρ οἱ θανόντες κείμενοι ἐκοιμώμενοι λέγον[τες], ὅθεν καὶ τὸ κοιμητήριον ὡρᾷ Χερσικανόις τόπ[ος] ἱερεῖς, παρ' ὃν παρακαλεῖσθαι αἱ τ' ἀγίων ψυχαὶ τῶν ἐκ νεκρῶν ἀνάσσειν προσδεκώμεναι. Κόνις] κονιόρπος ἐκ τῷ κινέω ὦ, ὡς ἐκκίνη[το]· ἢ γῆ λεπτοτάτη, καὶ μεταφορικῶς τὸ τ' ἀνθρώπων γῆρας ἐκ γῆς παραγνόμενον. Οσέων λυθείων] ἐκλειπέσης δηλονότι τ' ὑγρότη[τος], δι' ἧς συσπείρεται καὶ κολλᾶται τὸ τῷ σώματι, σφρέον· ὅσων ἢ ὡρᾷ τὸ σφῆναι, δι' ὃ ὀρθοστάτης ὁ ἀνθρώπος. Τί σε δὲ λίθον μυρίζειν] ἤγαν, τί σε δὲ θεὸς ἱερὰ ῥέζειν ἢ ἱερουργῆσαι· ἄλλως, τί σε τὰ μνημεῖα μυραλοιφεῖν. Λίθ[ος] γὰρ καὶ βάλλ[ος], ἐβωμῖς, καὶ βάσις. Μυρίζειν] διὰ τὸ μύρ[ον] λέγειν ὅπερ ἐκ τῷ μύρῳ τὸ ῥέω, ὡς δηλοῖ ἡ πλημμύρα. Χέειν] ἀπένδειν, θύειν, καὶ γὰρ τοῖς νεκροῖς θύοντες εἰς βόθρον τὸ σφάγις αἷμα ἐπέχουσιν. Μάταια] μάττω. Ως ἐτιζῶ] ὅταν ἐν ἀκμῇ τῷ ζῆν τυγχάνω. Μύρ[ον] καὶ γὰρ οἱ πάσαι ἐν τοῖς συμποσίοις μύροις στακτοῖς ἡλείφοντο καὶ ῥόδοις ἐσεφανῶντο· ὁ καὶ ὁ ποιητὴς κρατὰ ἢ τῶν κεφαλῶν πυκνάζειν λέγει. Νερτέρων κρατίας] τὸ τ' θανόντων πλεονάζειν· νέριεροι ἢ οἱ νέρθεν, ὑπεκτάθην ὄντες ἢ νεκροί, ὑπὸ γῆν κατώτεροι. Σκεδάσαι] διασπαράττειν, διασκορπίζειν, λύειν τὰς μερίμνας, τὰς μελεδῶνας, ὡρᾷ τὸ σκεδάννυμι ὡς διὰ σκεδάω. Μερίμνας] ἢ μερίμνας

μέλμνα λέγει) ὡς τ' ἔνδ' διαμερίζεσθαι, ὅθεν μερμνηταὶ οἱ φιλόσοφοι.

Ωιδ. ε.

Τὸ ρόδον] ὥδ' ἐκωμιαστικὴ τῶ τῶν ἀνθῶν βασιλείᾳ ρόδον· καὶ γὰρ Δία τὴν Δοδμῖαν πάντων διαφέρει τ' ἄλλων, καὶ γῆς ἄστρον καλεῖται, καὶ εἰς μύρον θεοτέρων (καὶ δὴ ἐκκελίε). Μιζωρὼν Διονύσῳ] ἦτοι πῶς ρόδοις κρεῖντα πεπυκασμένοι, ὡς προείρηκε, πίνωμεν. ἐν τ' ᾧ ὁ Ὀθωνίαις καὶ κόμοις, ροδινοῖς σεφάνισκοις ἐχρῶντο. Τὸ καλλίφυλλον] τὰ καλὰ φύλλα ἔχον, ὁπότεταλον δ' τὰ φύλλα γελάων τῷ (σεφύρῳ λέγει). Τὸ ρόδον κροτάφοισιν ἀρμόσαντες] ταυτὸν, τῷ, κρεῖντα πεπυκασμένοι, κεφαλῶν ἐσεφανωμένοι. Ἀβροχὰ γελάοντες] ἀπαλὸν ἢ τρυφερὸν γελάοντες ἢ τὰ γελασσοποιὰ λέγοντες. Εἶαρ] μέλημα] ὅθεν καὶ κάτω προσαναγορεύει τὸ ἔαρ, τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν ρόδα φέρουσιν ὥρην. εἶαρ] ἢ ἀντι τῶ ἔαρ, λέγει] ἢ καὶ ἦρ, τῷ ἔαρ καὶ τῷ ἦρ· καὶ ἔαρ ὁ χρόνος ἐν ᾧ τὸ ὑγρὸν μὲν τῶ θερμῷ ὁπικρατεῖ, ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῶ ἔω τὸ πέμπω, τότε γὰρ ἐκπέμπον] οἱ καρποὶ, καὶ ὁ μὲν χειμῶνα τελευτῶντος χρόνος· εἶαρ] ἢ μέλημα τὸ ρόδον λέγει, ὅτι τότε ἀκμάζει καὶ ἀνθεῖ· ὥστε δοκεῖν τῶ ἔαρ ἔρπον μόνον εἶναι. Ρόδα καὶ θεοῖσι τερπνὰ] τῷ (σεφύρῳ ἀνείδω λέγει) τὸ ρόδον· καὶ ρόδον τὸ ἀμειρόσιον ἦτοι θεῶν ἔλαιον παρ' Ομήρῳ κεῖται, καὶ ᾧ ἐκ τ' κάτω εἰ τὰ θεῖα κοσμεῖ ὁ ποιητής· εἰ ὅτι θεοῖς τερπνὴν τὸ ρόδον, διόχουρίζε] ἐκ τ' ἐξῆς ἐν οἷς λέγει, ρόδα πάντες ὁ τ' Κυθήρης καὶ τὰ λοιπά. Πᾶσι ὁ Κυθήρης] τ' Εὐραία ζημαίνει, καὶ ᾧ ὁ Εὐρώς πάντες τῆς Αφροδίτης ἐκ τῶ Αἰῶνος, ὡς φησι Σιμωνίδης· Ησιόδῳ] λέγει ἐκ χάριτος εἶναι, καὶ πάλιν εἰ αὐτὸ ἐν πῶς ἀνω εἶρη]. Κυθήρης] ἦγαν τ' Κυθέρειας, τ' Αφροδίτης πάλιν τὸ κῆθεν τὰς ἐρωτάς, ἢ καθόμμεν ἐν ἑαυτῇ τ' ἐρωτὰ ἔχειν· ἢ ὅτι οἱ ἐρωτῆς ἐν αὐτοῖς κρύπτουσι τὸ ἐρωτικὸν πάθος· πάντες ἢ τῆς Αφροδίτης ὁ Εὐρώς πῶς ρόδοις ὁπικαίρει], ὡς καὶ ἐν ἐκείνοις κοιμάσθαι καὶ καλῶς κλίνεισθαι. Ἰάλοις] ἰάλοι αἱ πρᾶται τ' τελεχῶν ἐκφύσεις· ἀπὸ τῶ ἰέναι αὐτὰς ἔλας· ἰάλοι ἢ καὶ αἱ ἐκ τ' ὀρεγμά-

των (ζωαγόμμεναι δέσμαι. Χαρίτεσι] δότικῃ πλεθυστικῇ ποιητικῇ· ἐπενθέσει τῶ σ, καὶ γὰρ αἱ δότικαὶ ποιῶνται γίνον] ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς ταυτῆς τῶ ἀριθμῷ μὲν ἀναδιπλασιασμῷ τῶ σ· χάριτες ἢ αἱ ὁπαδοὶ τῇ Αφροδίτῃ πλάττον] καὶ ὑπερβοί· τρεῖς ἢ αὐτὰς (εἰμυῖαι ὁ Πίνδαρος] λέγων· πώτῃνι Αὔλαϊα φιλησίμολπε τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρεατῆς παῖδες ἐπάκοι νῦν Θαλία τε ἐρασίμολπε. Λυρίσω] τῇ λύρα αἰείσω. Διόνυσ] Βάκχε· Διόνυσ] ὁ μυθικός εἰς οἶνον ἀλληγορεῖται, καὶ καθ' ἰσορῶν δοτὴρ οἶνος ἢ ἐφθρετῆς λέγει], κατ' ἐτυμον ἢ ὡς ἐκ τῶ Διὸς γνηθεῖς καὶ ἐν Νύσῃ τραφεῖς. Σηκοῖς] σαθμοῖς ἢ ναοῖς, καὶ ᾧ (σηκοῖς ὁ ναὸς ὡς (σηκός τις ἀνὰ τῶ ἰσαδῶ ἐν αὐτῷ τὰ ἀγάλματα. Βαθυκόλπος] τ' βαθύ κολπον ἐχέσης, κόλπος ἢ ἡ ἀγκάλη, ἢ ὠλένη καὶ τὸ τῶ Ομήρου λωκώλενος Ηρη. Πεπυκασμένος] ἐκ τῶ πύκα (υχνῶς, ὁπικαίως, καὶ πυκνῶς καλύπτω, σεφανόω, κοσμέω, (κιάζω.

Ωιδ. ε'.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι] ὁ νῆς· προκαλεῖ ὁ λυρικός ἐπὶ τὸ πίνειν καὶ ἡδοναῖς προσκαρτερῆσαι (υμπότικαῖς. Κροτάφοισι] ὁ κρόταφος καὶ ἡ κόρη ταυτὴν· κρόταφον ἢ ἐκ τ' κόρης ἐτυμολογεῖται τινες, οἱ μεταθέντες τὸ ρ ποιῶσι κρόσιν, εἴτα ἐξ αὐτῆς πλάγῃσι Δία τῶ α καὶ φ διεξοδικώτερον τὸ κρόταφον, ἵνα ἢ κρόταφος καὶ Αττικῶς κρόταφος· καὶ ἐστὶ τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ εἰς ὧς καὶ κερυφῆς· ὅτι καὶ ἀπὸ τῶ κορύσσειν τ' τάφον δηλῶσιν οἱ παλαιοί. Κισσοῖσι] κισσὸς ἀνάκει] τῷ Διονύσῳ, κισσὸς γὰρ ὁ οἶνος δότηρ ὁ Διόνυσος· εἶδ] ἢ φυτὸ καὶ βλάστημα ἐλισσόμενον. Θύρσος] ὁ θύρσος, ῥάβδος, βακχηλία βασιλικὴ ἢ κλάδος, ὅθεν καὶ θυρσοπλήγες οἱ ἐν πῶς βακχείοις ἐνθεαζόμενοι. Χλιδανόσφυρος] ἢ τὰς ἀβροτάς, καὶ ἀπαλὰς εἰς τρυφεράς ἔχουσα πόδας. Ἀβροχαιτάς] ὁ εὐκομῶν, εὐτελεχῶν. Ἀδύ] ἡδὺ ἀβρόν. Πηκίδων] ἢ πηκίς πᾶσα δασυμάχαιρα κρεωκόπος, ἐνταῦθα ἢ ὡς καὶ παρ' Αἰσώφειον ἐν θεομοφομαζέσαις εἶδ] ὁ γὰρ κίθαρις. Ομφάν] φωνῶν, φθόγγον καὶ κληδόναν, κυρῶν.

κυρίως ἢ θείαν φήμιν, ὥρᾳ τὸ φαίνω καὶ τὸ ὄν, ἢ τὸ ὄν φαίνεσθαι. Χρυσοχαίτας] ταυτὸν τῷ ἀδροχαίτας χρυσοκόμης ἦγεν, ὃ εὐκομῶ, ὡς καὶ παρ' Ομήρῳ τ' ἠύκομῶ τέκε Λητώ. Λυαῖς] τὰ Βάκχας ἢ Διονύσας, ὥρᾳ τὸ λύειν τὰς μερίμνας· ὃ καὶ ἴδιον τὰ οἶνα, καὶ γὰρ ὁ Λυαῖς ὁ καὶ οἶνον Διονύσῳ· καὶ ἔγω λέγει οἶαναι τασιασθῆναι ὥρᾳ τὴν λύειν ἦγεν τᾶσιν ἢ ἐναντίον ἢ εἰρῶν· αὐτὴ μὲν γὰρ ὥρᾳ τὸ εἶρην εἰς ἐν, ἐκείνη ἢ ὥρᾳ τὸ λύειν. Κῶμον] τὴν μετ' ὀρχήσεως ὥδῳ καὶ τὴν ἐκ μέθης ἀσέλγειαν· κῶμοι, ἀσελγῆ ἄσματος, πορνικὰ, συμποσίαι ὥδαί· ὅθεν κωμάζον, ἀτάκτως παύζειν, ἢ ὑβριστικῶς χορεύειν, ἐλευθεριάζειν· καὶ κῶμῳ παρὰ Φιλοστράτῳ ἐν ἑῷ εἰκοσι, θεὸς ἐπὶ μέθῃ ὑπὸ κοιμῶντο ἔρεγγων ὡς τ' ἀντιόχῳ καὶ Ὀβιολίων Ὀπιδάτης.

Ωιδ. ζ'.

Τακινθίνῃ] αἰνίττει ἢ ὥδῃ τὸ τὰς Ἀνακρέοντος ἐνύπνιον περὶ Ερωτῶν, ὑφ' ὃ αὐτὸν μαρτυροῦν πλάττει, ὅτι τῶν ἐρωτικῶν καὶ ἀφρονεῖν ἐδόκει. Τακινθίνῃ] ὑπομελανίζουσα, ἢ πορφυρίζουσα ῥάβδῳ, καὶ γὰρ ὁ ὑάκινθος πόας εἶδῳ, ἢ ἀνθῶ μέλαν καὶ μαλακόν· καὶ Ὑάκινθος παῖς Ἀμυκλαῖς ἄμα Ἰω' Ἀπόλλωνος καὶ Ζεφύρου ἐραστὴς, ὃν καὶ Ἀπέλλων αὐτὸς δίσκος βολῇ ἀπέκλεινε. Ῥάβδῳ] (κλήπιδι ἢ ἄλλῳ τινί. Ἀναύρων] ἀναυρῶ ὁ χειμάρρης, οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν (ὑνισάμφοι ποταμοὶ ἔγω καλεῖν). Ξυλόχων] πόπων ὀρεινῶν καὶ πυκνῶν ξύλοις, καὶ γὰρ ὁ ξύλοχος ὁ τὰ ξύλα ἔχων, ἢ ξυλόχης πόπος. Φαράγγων] φαράγγις, τὸ τῆς γῆς ἀπόχισμα, ὃ καὶ παρεμπίπτον ὕδωρ πίνει, καὶ βάραθρον λέγει. Τροχάοντα] (ῥωροχάοντα, ῥωροχόντα, ὅτι ὁ ῥωροχόντα, ἀλλὰ (κολιῶς καὶ χαλεπῶς βαδίζοντα ἢ ῥεμβόμδρον. Πῆρεν] ἐπειρεν ἀφαιρεθείσης ποιητικῆς τῆς αὐξήσεως· διεπειρεν διεπέρασε, διερύπησε. Ὑδρῶ] τῷ ὕδρῳ ἢ ἐχίδνῃ τ' Ερωτὰ ἀπεικάζει, ὃν καὶ Ὀφείως δίκλιν ἐρπειν ἢ λαθεραῖως καὶ ἀπροσεχῶς τῆς καρδίας ἐφάπτεσθαι λέγουσιν οἱ μυθολογῶντες· ὕδρῳ ἢ κυρίως ὁ ὄφας ἐνυδρῶ ἢ ὑδροχα-

ρις. Κραδίῃ ἢ ῥινόσ ἀχρὺς ἀνέβαινε] τετίσιν ἐπάλλετο ἢ ἐκραδαίνετο ἢ καρδία μὲν, ἢ ἐκινεῖτο μάλα (φόδρα, ὥστε καὶ πᾶν τὸ σῶμα (ῥωροκινεῖσθαι καὶ (ῥωροκινεῖσθαι. κραδία ἢ καὶ τοῖς τοῖς μετέθεσιν, ἀντὶ καρδία, ἀπὸ τῆς κραδαίνειν, σείειν, πάλλιν, καὶ γὰρ ἀεικινήτως ἔχει. Καὶ ἀπέσβην] ἀπέθανον, ἀόριστος β' τὰ ἀποσβεσθῆναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἀποσβῆναι. Καὶ] ἀντὶ τῆς καὶ ἐάν. Μέντωπα] τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπον.

Ωιδ. η'.

Ερωτικὸν ὄνειρον αὐτὸ ἐξηγεῖται ὁ Ἀνακρέων, καὶ ὡς ἐξηγοῦνται, τ' ἐλπίδῳ ἀπεσερήθη, καὶ τὸ τ' ἀγιογράφῳ· ὕπνον ὕπνωσαν, καὶ ἔδεν εὖρον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν. Ἀλιπορφύροις] πορφύροις, ἦτοι αἰτία πορφύρα ἐμβεβαμμένοις περὶ τῶν χερσῶν ἢ ὀπιδολαίους. Γεγανυμένοις] φαιδρυνάμενοις, χαίρων ἐπὶ τῇ μέθῃ· γάνῳ ἢ χάρις, καὶ γανῶμαι, τὸ ἡδονῆς καὶ χάρις πληρῶμαι, καὶ γεγανυμένα πρόσωπα ἢ γεγανυμένα, τὰ χάριτος γέμοντα· γανῶμαι ἢ παρὰ τὸ γανῶν, ὡς ἀπὸ γανῶ καὶ γῶ, παρὰ τὴν γῆν τὴν θάλασσαν πῆς φυτοῖς καὶ χαρῆς ἡμῖν αἰτίαν γινόμενῳ. Ἀκροισι ταρσοῖς] ἀκροῖς ποσὶ· ταρσοῖς, ποδὸς τὸ κάτω πλατὺ, λαμβάνει ἢ καὶ ἐπὶ χειρὸς, ἀπὸ τοῦ τέρσω τὸ ξηραίνω, τοῖς τὸ μέρῳ ὁσῶδες ἐν· καὶ ταρσοὶ αἱ καλαθίσκοι ἐν οἷς τυροκομῶσι. Δρόμον ὡκὺ ἐκλάνειν] δολιχοδρομεῖν, ταχέως καὶ μακρὸν ἀποδιδμεῖν. Ἐπεκερῶμεν] ἐχλαδίζετο τὰ παιδία λαιδορῶντα, καὶ τὰ δακτύλιον λέγοντα· τὸ κερῶμεν, ὡς τὸ κῆρ τέμνειν, καὶ τὸ κερῶμεν ἐπέεσσι παρ' Ομήρῳ. Ἀπαλῶτεροι Λυαῖς] ἐπίθετον τῶν παίδων· καὶ αὐτοὶ ἀπαλοὶ, λεῖοι, λιπαροὶ, παχύτεροι, καθὼς καὶ ὁ Βάκχος ὑπογράφει. Δακτύλιον] τὰ ὀνείδη τὰ ὑβριστικὰ θυμὸν δάκνυντα καὶ θυμίδακα, κερῶμα. γελοῖον καὶ ὀνειδιστέον τ' παρὰ κερῶμα ἐρᾶν ἢ μαίνεσθαι. Μεμονωμένοις] μόνῳ ἢ ἑρημῳ γινόμενῳ. Τλήμων] τάλας ἐκ τῆς τλᾶω ὦ, δυστυχῆς, καὶ φανταζομένης χαρῆς ἀποσερήθεις.

Ωιδ.

Ωιδ. θ'.

Ἡ ὥδῃ Διόλογον περὶ τῆς καὶ τινος ἀ-
δῆλας περὶ εἶχαι, καὶ ὅτι ἴσῃ Ἀνακρέοντι αὐτὴ
φιλεῖται, καὶ αὐτῷ Διακονεῖ ἐν παῶσι, καὶ
περὶ πλείονος δαλείαν, ἢ ἐλευθερίαν, Δι-
τὴν πρὸς τὴν δεσπότην οἰκειότητά ποιεῖ. Πέ-
λεια] περὶ τῆς εἰδος ὁμοίον φάτις, περὶ τὸ
πελόν, ὃ (ημαίνει τὸ μέλαν. Πέτασαι] ἵπτα-
σαι ἐκ τῆς πέτομαι ἢ πελάννυμαι, καὶ γὰρ
τὰ περὶ τὴν ζῶα, ὅταν ἵπταν, τὰ περὶ
ἐξηπλωμένα ἐχθ. Μύρων τοςάτων] τρυφε-
ρόν τῆτο καὶ περὶ τῆς πολλῆς, καλοικιδίους
ὀρνθαρίους μύρον ἐντάζειν ἢ αὐτὰ μυραλί-
φειν, ὡς ἂν ἐν τῷ τοῖς δεσπότης πλησιάζ-
ειν, ὁδομίαν πολλῶν ἀφιδῶσι. Θέσσα] ἵπτα-
μένη, δι' αἶμα τρέχουσα. Ψεκάσεις] ἑ-
τάσεις· καὶ ψεκάδες, δρόσοι, σαγόνες. Τίς
ἔστι] ἀπόκρισις τῆς περὶ τῆς πρὸς ἀδῆλας
πεύσιν, ἐν ἣ τὴν Διακονίαν αὐτῆς ἐξηγεῖ.
Εὐσί] ποιητικῶς ἀντὶ τῆς εἰς, τυχεάνεις. Βά-
θυλλον] ὁ Βάθυλλος μείρακιον ἐκ τῆς Σάμης
ὑπὸ λυρικοῦ Ἀνακρέοντος ἐρώμενον, Δι-
κάλλος καὶ Ὀτραπελίαν αὐτῆς. Ἀπάντων
κρατῆν] πανοδαμάτορα, παντοκράτορα,
καὶ ᾧ νικᾷ σίδηρον ὃ πῦρ κάλλος, ὡς ἐν
τοῖς ἄνω ἐφη. Τύραν] λέξις μέση· καὶ
ᾧ εὖ ἢ κακῶς περὶ τινων λέγει· ἐνταῦθα
ᾧ Ὀφημεῖ. Τμν] ἡ ὥδῃ θεία, ἢ ὅτι
θείοις ὅτε πανηγύρεις ἐορτάσιμα καθίσταν.
λέγει ᾧ Ἀφροδίτῃ πεπρακέναι, ὅτι αὐτὴ ἀ-
νάκειν αἱ περὶ τῆς. Οἷας] τὰς μόνας·
οἷος ὁ ἵππος δασυέ· οἷος ὁ μὲν ψι-
λάται· φασὶ περὶ τῆς Βαρβαρίοις τισὶ πε-
ρὶ τῆς εἶναι αἱ τὰς ἐπιστολὰς κομίζουσι, καὶ
ᾧ ταχὺ καὶ ἰσχυρὸν ἔχουσι τὸ περὶ τὸν γόνιν. Κῆν]
καὶ ἂν ἐλευθερώσῃ μὲ ὁ δεσπότης, παρ' αὐτῆς
δαλῶν ἐλοίμην. Πέτασ] ἵπτασ, ἐπ' ἡ-
έρθῃ θείαν, ὡς ἄνω φησί. Τὰ νῦν] ὑπο-
τύπωσις τῆς παρὰ τὸν μὲν καὶ τὴν θείαν
περὶ τῆς. Λαλιτέραν κορώνης] παροιμία
καὶ τῆς λάλων καὶ μαλακολογῆναι· ἢ κορώνη
ᾧ εἰδῶ ὀρνέα πολὺ κρέζοντι.

Ωιδ. ι'.

Δηλοῖ τὸ ὁδῶρον, ὅτι εὐανθὸς ὁ ἔρως, ὡ-

σε καὶ δραχμῆς πεπράσκειας. Ἐρωῖα κῆ-
νον] ἦτοι ἀγαλμα κηρίων Ἐρωῖος. Νελωῖς]
ἢ ὁ νεανίας, ὁ νέος, ὁ μέραξ. Τὸ τὸν χθὲν]
τὸ ποιητὴν ἢ εἰσαγωγὴν ἢ τὸ ἔρως. Εκπε-
ρμαι] ὡς ἐκ τῆς περὶ τῆς πεπράσκειας,
ὅθεν καὶ Περὶ τῆς Ἰλίων βασιλῆος, τὸ τῆς
Ἐκπερμαι σῶμα περὶ. Δωρμάζων] Δωρ-
μάζειν· τὸ τὸν φαίνειν καὶ τὸν γυμνῶν πολὺ
τῆς σώματι τὰς γυναῖκας· Δι-τὸ τῆς
Δωρμαῖς χεῖρας ἔτως· αἱ γὰρ καὶ Πελοπόννησον
κόραι, διημέρουν ἄζωτοι καὶ ἀχίτωνες, ἰμά-
τιον μόνον ὅτι θάτερα ἐπιπεπορημένα καὶ
παρεμφαίνεσαι πολὺ τῆς σώματι. Λῆς]
θέλεις, ἐθέλεις, καὶ ᾧ λέγει ἐθέλω καὶ θέλω
κοινῶς· καὶ λῶ ποιητικῶς, ὡς παρὰ Θεοκρί-
τῳ, Λῆς ποτὶ τῶν νυμφῶν, Λῆς αἰπολε. Κη-
ροτέχνης] κηροπλάτης ἢ τῆς κηρίων ἀγαλμά-
των τεχνίτης. Παντοκράτης] τῆς πάντων ἐφί-
μω· καὶ ᾧ πᾶσι ὁ ἔρως ἐστίν, ὃ ὅτι πάν-
τα καλὰ φέρει. Σύνδονον] σύζυγον, παρ-
κοίτην, (υποκοιμώμενον, (υποκαθόδοιαν. Πύ-
ρρωςον] καλὰ καυσον, καλὰ φλεγον. Τακήση]
εἰς τὸ πῦρ καλὰ βληθεὶς καλὰ ἀκμήση, καὶ
φλογὸς δαπανηθήση.

Ωιδ. ια'.

Ὅτι ὁ Ἀνακρέων τῆς ἐνιδιζουσῶν τῆς αὐτοῦ
πολιτῆς καὶ παρὰ κμάζουσαν ἔραν γυναικῶν
καλὰ φρονεῖ· καὶ γέροντι μόνῳ πρέπει φησὶ
τὰ τερπνὰ παίζειν ἦτοι κωμάζειν. Ψιλὸν
μέτωπον] τὴν ἀλωπεκίαν ἢ τῶν τριχῶν ἀπώ-
ροισιν ἀντίθετον, ὡς καὶ τῆς κομῶν ἐκείτ' ἔσων.
Εἴτ' ἀπῆλθον] εἴτ' ἀπερρύθησαν. Τὰ τερ-
πνὰ παίζειν] τέρπεσθαι καὶ ἡδεσθαι, καὶ μάλα
ὅταν ἐγγίξει ὁ θάνατος. Παλλάδας ὁ ὅτι
γρημματοφόρος ἔτω τὴν ὥδῃν μετῆμεψατο.

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτουσι λέγουσαι
Εἰς τὸ κάτοπριν ὁρᾷν λείψανον ἡλικίας·
Ἄλλ' ἐγὼ, εἰ λῶ καὶ φορέω τέχας, εἴτε
μελαίνας,

Οὐκ ἀλέγω, βίοντα πρὸς τέλος ἐρχόμενος.
Εὐδόμοις ᾧ μύροις καὶ ὀπείλοις σεφάνοις
Τῷ Βρομίῳ παύω φρονίδας δὲ γαλέας.

Ωιδ. ιβ'.

Τῇ χελιδόνι ὀργίζε[ι], ὅτι αὐτὸν ἐγείρει, καὶ
ὀνείρας καθαρίζει πολυτάλῳ φωνῇ ἐπορθε-
ά[ι]σσα. Χελιδών] μυθικῶς ἡ τῆς Πανδίωνος
θυγατὴρ, γυνὴ τῆς Τηρέως Θρηκίης βασι-
λέως. Λάλη] πολύφωνος, κατίλλασσα, ἀμ-
φιπεριερί[ι]σσα· ὡς καὶ τὸ ἀμφιπεριερί[ι]σσι
χελιδόνος εὐτε δ' ἐπέλθῃ ὀρθρ[ε]· ἐτυμολο-
γεῖται τῇ ἡ χελιδών, ὡρ[ε]α τὸ τὰ χεῖλη
δονεῖν, ἢ ὡρ[ε]α τὸ τὰ χεῖλη οἰδαίνειν, ἢ
ὡρ[ε]α τὸ πῶς χεῖλεσιν ἄδειν. Τάρσασσ[α]
τὰ σα πτερά ἢ πτερύγια, κῆφα τῇ λέγῃ,
ὅτι ταχύπτερον ζῶον. Ψαλίξω] ψαλίσω
κοινῶς· τῇ ψαλίδι καθαίρω. Ως ὁ Τη-
ρέως] Τηρέως ὁ τῆς Θρακῶν βασιλεὺς ὁ Ἀρεως
ἐκ τῆς Βισόνιδ[ος] νύμφης υἱός, Πρόκλῳ τὴν
τῆς Πανδίων[ος] Αθηναίων ἀνακλ[ε]· ἐγήμε,
Φιλομέλῳ τῇ αὐτῆς ἀδελφῷ ἐδίασατο, ἧς
καὶ γλῶσσαν κατέκοψε, μὴ τὸ μυσαρὸν πρῶ-
γμα φανερωθῇ. ἀλλὰ μὲν ἐν ὑφάσματι
πᾶν τὸ ἔργον ἐνεχαράξατο, καὶ Πρόκλῳ κατέδη-
λωσεν, ἥτις ἀμνημονίῃ μεταμόρφωσιν ἐπα-
θεν εἰς χελιδόνα, ὡς καὶ ἡ Φιλομέλῃ εἰς ἀη-
δόνα, εἰς ἔποπα ὁ Τηρέως, καὶ εἰς ἴτιον ὁ ὁμῶ-
νυμ[ος] Ἰτυς. Εκθερίζω] ὡς τὸ ψαλίξω Δω-
ρεῖς, τῇ θερμαῶν δίκλῳ καθαίρω. Καλῶν
ὀνείρων] καλὰ λέγῃ ἐνύπνια, τὰ περὶ ἐρώτων
ἢ τῇ ἐρωμένων· αὐτοὶ μὲν οἱ ἐρωῖτες ὀνείρας
αὐτοῖς ὀπιπλάττουσιν, ὥς μάλα χαρμένους
καὶ ποθεινούς. Ὑποθρῆαισι φωναῖς] καὶ γὰρ ἅμα
τῷ ἀνατέλλοντι τῷ ἡλίῳ τρίζουσιν αἱ χελιδό-
νες ἐπὶ τὰς καλὰς πηλίνους πῶδεςσαι.

Ωιδ. ιγ'.

Ὅτι πρὸς μανίαν προῖρεται ἑαυτὸν, πα-
ραδειγματίζων τῇ Ἀτλιν πῶς Κυβέτης μυστη-
οῖς ἐπισατῆ[ι]α, καὶ τὰς ποιητὰς Κλάρον ὕδωρ
πεπωκότας. Κυβέτῳ] τῷ Ρεῖαν. ἡ Κυβέ-
τη ἡ Κυβέλη ὡρ[ε]α τῆς Κυβέλης ὀρε[ας], ἢ ἐκ
τῆς κυβιστῶν λέγε[ι], καὶ θεῶν μήτηρ μυθολο-
γεῖται. Ἀτλιν] παιδίον ὑπὸ τῇ Κυβέτης ἐ-
ρώμενον Ἀτλιν, ὅς καὶ αὐτῇ τῷ παρθενίαν
αἰώνιον ὑπὸχνεῖτο· διαφθαρείσης τῇ ὑπὸ αὐ-
τῆς κόρης Σαγλαρίτιδ[ος] καὶ ὀργιζομένης Ρέας,
αὐτὸς αὐτῷ τὰ αἰδοῖα ἐξέκοψεν, ὅθεν ἡμίθη-

λυσ ἔρη]. παρ' ἄλλοις τῇ Ἀτλιν προσαγο-
ρεύε[ι] ὁ Διόνυσος τῇ αἰδοίαν ὑπὸ Τιτάνων
ἐσσημῶν. Οὔρεσιν] ὄρεσι κοινῶς. Κλάρος]
Κλάρ[ος] πλησίον Κολοφῶν[ος], ἱερὰ Ἀπόλ-
λων[ος] καὶ χρηστήριον τῆς θεᾶς Διὸς Μαντῆς τῇ
Τειρεσίᾳ θυγατρὸς καθιδρυμένον. Οχθαῖς]
λόφοις, πείραις, λέγε[ι] καὶ ὀχθ[αῖς], τὸ ὑψη-
λὸν τῆς πτολῆς ἢ τῇ γῆς, ἢ ἀπόκρημον τό-
μα τῇ θαλάσσης, κυρίως τῇ πτολῶν ἀκρῇ.
Δαφνηφόροιο Φοῖβ[ος] τῇ Ἀπόλλωνα δηλοῖ, ὃν
καὶ Φοῖβον καλεῖσιν, ἀνατίθε[ι] δ' αὐτῷ ἡ δά-
φνη φυτὸν πρὸς μανικῶν ζυεργόν, ἧς ὁ
Φοῖβος ἡτ' Ἀπόλλων ἐπισατῆ[ι]. Λάλον ὕ-
δωρ] λαλιτέρως ποιεῖν, καὶ λογιτέρως τὰς
παιονίας· μυθολογεῖσιν γὰρ οἱ παλαιοὶ ὑπὸ
πηγῶν ἢ ρέεθρων τινῶν λογοποιεῖσθαι τὰς ἀν-
δρας, καὶ ἀφ' ὧν νυμφολήπτες ἢ κατόχες γί-
νεσθαι. Κορεατεῖς] ὡς ἐκ τῆς κορέας· ὅτι τῇ
πολλῶν ῥημάτων τὸ θέμα λήγῃ τὸ πρῶτον
εἰς ὦ, εἴτα προσλαμβάνῃ τὸ ν' ὀπίσθεν τοῦ
ὦ, μεθὸ γίνε[ι] Διὰ τὸ ὅτι παραγωγῇ, ἐπει-
τα μεταπίπτει αὐτὸ εἰς τετάρτην ζυζυγίαν
τῇ εἰς μι, οἷον ἄχω τὸ λυπᾶμαι, καὶ προσ-
λήψῃ τῆς ν' ἄχνω καὶ παραγωγῶς ἄχνυω, καὶ
ἐξ αὐτῆς τὸ ἄχνυμι, τοῖσιν καὶ τὸ ἄγω τὸ
κλῶ, σορέω, θόρω καὶ τ' ἄλλα. Μύρα κορε-
ατεῖς] ὅτι γυναικεῖον τὸ μυραλοφείσθαι καὶ
τροφῆται ἀνδρῶν, ἐν πῶς ἄνω ἔρη]. Ομη-
ρ[ος] τῇ ἔτε σεφανερῶς ἐν δαιτὶ ποιεῖ, ἔδῃ
μυρομένης, ἔδῃ θυμιάνας, ὡς ὁ λυρικός, καὶ
ὅτι τὰ ὕστερον ἐπιτελεῖα μύρα ἐκάλειν οἱ
φρονεῖντες εὖ· Σόλων δὲ ἐπέτρεπεν ἀνδρὶ μυ-
ρεψικῆς τέκνης προῖσαθαι· καὶ ὅτι γὰρ εἴθῃ
ἐμυρον οἱ πύλαι, διότι αὐτῇ ἦν ἡ καρδία,
ὥς καὶ τῷ κεφαλῷ Διὰ τὸ κατ' αὐτῷ
τίμιον.

Ωιδ. ιδ'.

Ὅτι χαλεπὸν τῷ Ερῶι ἀντιμάχεσθαι εἰς τὸ
ἐρᾶν προῖρετοντι. Νόημα ἄβελον] ἄπορον,
ἀδύνατον γνώμην, ἀλλοπρόσαλλον. Χρυστήν]
χρυσεῖν, καλλῷ· πάντῃ γὰρ τὰ καλὰ, χρύ-
σεια ἐκαλεῖτο. Θάρηχ' ὡς] θάρηξ τὸ ἀπὸ
τῆς τραχήλης μέχρι τῆς αἰδοῖαν κατῆκον κύ-
τ[ος]· καὶ τὸ ὅπλον, ὁ σιδηρὸς χιτῶν ὡς ἐν-
ταῦθα. Αχιλλεύς] ὡς μεγάλθυμος καὶ μάχι-
μος.

μος ἀνὴρ, οἷον ἦν ὁ Ἀχιλλεύς τ' εἰς Τροίαν
 στρατοσάντων Ἑλλήων πολέμαρχος. Πηλέως
 ὃ ἦν ἐκ Θέτιδος θεᾶς υἱός, ἔτ' αὖ καὶ προσηγο-
 ρήθη, ἢ ὡς τὸ ἄχον λύνειν, ἰατρὸς γὰρ ἦν.
 ἢ Διὰ τὸ ἄχον ὃ ἐστὶ λυπῶν ἐπενεγκεῖν τῇ
 μητρὶ καὶ τοῖς Ἰλιεύσιν, ἢ Διὰ τὸ μὴ θίγειν
 τοῖς χείλεσι θήλης, ὃ ἐστὶ τροφῆς, ὅπως γὰρ
 ἔμετέχε τῷ γάλακτι, ἀλλὰ μυελοῖς ἐλά-
 φων ἐτράφη ὑπὸ Χείρωνος κενταύρου. ὁ αὖ-
 τος ἐραστὴς Πολυξένης τ' Περίανθου θυγατρὸς.
 φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐδήλωσε τῷ Περίανθῳ
 συμμαχεῖσθαι αὐτῷ, εἰ λάβοι τὴν κόρην, ὃ ὅτι
 ζυγίητο δῆναι, καὶ ἐλθόντων ἐν τῷ ἔθ' Θυμωραῖα
 Ἀπόλλωνος ναῶν, Ἀλέξανδρος λάβρα το-
 ξόει τ' Ἀχιλλέα, καὶ ἔτ' αὖ ζυγίητο δαπανεῖν
 τ' ἥρωα. οἱ ὅτι Τρῶες τὸ σῶμα αὐτῷ τοῖς
 Ἑλλήσιν ὅσον ἐδίδαν, ἕως ἔλαβον πάλιν τὰ
 δῶρα, ἃ Περίανθος εἰς λύτρον τῷ Ἑκτορίῳ
 αὐτῷ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐδίδε. Βοείην] τὴν ἐκ
 βύρσης τῆς βοὸς ἀσπίδα. βοείη γὰρ ἡ βύρσα,
 ὡς κυνέη τῆς κυνός. Εμαρνάμεν] ἐμαχόμεν,
 ἀντέχον, ἀντέστην, ὡς τὸ μάρανται ἐκ τῆς
 μάρνημι, ἢ μέλλον μαχήσομαι ἀνωμάλως καὶ
 μαχέσομαι καὶ μαχῆμαι, ἀόριστος πρῶτον
 μέσος ἐμαχεσάμεν καὶ ἐμαχόσάμεν. γίνε-
 ῖν τὸ μάρνημι ἐκ τῆς μὴ σερητικῆς μορίης καὶ
 τῆς δένω τὸ διαλάσσω, ἐν τῇ διαλλαγαῖς γὰρ
 οἱ πάλαι τὰς ἀρνας ἔθυσον. Οἰσῆς] τὰ βέ-
 λη, ἥτοι τὰ τόξα. παρὰ τὸ οἶσω τὸ φέρω,
 οἰσὸς καὶ οἰσός, ἐξ ἧς οἰσάω, (ἡμαῖν τὸ πο-
 ξάω. εἶρη) ὃ πόνον ὅταν τείνη) ἐν τῇ νύ-
 ρᾳ παρὰ τὸ τάξω τὸ τανύω, οἰσῆς ὃ ὅταν
 φέρη) καὶ βασάζη) ἐκ τῆς οἶω τὸ κομίζω.
 βέλῃ γὰρ τὸ (υσάδην καὶ ἔμακρόθεν, ἀλλὰ
 ἐγγυθεν βαλλόμενον, καὶ οἷον κρατὶς μὲν ἔ-
 βέλῃς ἐν τῇ χειρὶ. ἰός ὃ παρὰ τὸ ἵημι ὅ-
 ταν μακρὰν παρὰ πέμπη) ἀπὸ τῆς νύρῃς,
 βίος ὃ ἀπ' αὐτῆς τῆς βίας, ἥτοι (υσιονίας
 τ' τάσεως εἶρη). ἢ ὅτι οἱ δαρχαῖοι δι' αὐτὰ
 τὰ πρὸς τὸ βίον εἶχον θηρῶνες ἢ κυνηγετῶ-
 νες. Ηχαλλεν] ἡδημόν, ἡγανάκει, ἐλυ-
 πῆτο, ἐχαλεπαίνετο, ἐδυαχέρονεν. παρὰ τὸ
 ἄχας ἄλῃς ἔχεν. Μάχης ἔστω] ὁ νῆς, τί δέ
 με ἀντιμάχεσθαι τῷ Ἑρωτι, καὶ γὰρ τὴν καρδίαν
 ἐπολιορκήσατο, καὶ τὰ ἐνδον κατὰφλέγει.

Ωιδ. ε.

Ὅτι ἐδὲν τῷ λυρικῷ μέλει, πλὴν ἢ τὸ
 μυρῆσθαι, τὸ πίνειν, τὸ κυβόειν, καὶ τὸ τρυ-
 φᾶν. Γύγας] Ἰωνικῶς ἀντὶ τῆς Γύγης. ὃ ὅτι
 Γύγης Σάρδεων βασιλεὺς, ὃν οἱ Ἕλληνες
 ἐμυθόοντο τῇ κατὰλλήλῳ τροφῇ τῇ (Φενδόνης,
 ἢ ἐφόρῃ, ἀφανίζεσθαι καὶ μὴ ὁρᾶσθαι παρόντα,
 καὶ εἰς ὅψιν ἔρχεσθαι. Σάρδεων] Σάρδεις ἢ
 Σάρδεις οἱ πολῖται καὶ ἡ πόλις τῆς Λυδίας
 παμπλησία, ὡς ἰσορεῖται ὡς τὰ τραγικῶν καὶ
 λογογραφῶν περὶ τῆς Λυδίας Κροίσου χρυσῶν
 πλίνθων, καὶ γὰρ ἐκεῖ ὁ χρυσορρύσας Πακτωλός.
 Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις] ὁ νῆς, ἔτ' αὖ ἐλοί-
 μην βασιλεὺς εἶναι. ἔτε πῶς ἀρχασι με-
 γαίρω. Καταβρέχεν ὑπὸ νύκτι] περὶ τῆς νύκτος
 μύρων λέγει, ὃν ἡ χρεία ἐν τῇ δρομῇ καὶ
 περὶ τῆς πολλῆς, ὡς καταβρόχης ἐνίοτε τὰς
 (υμπότας εἶναι καὶ ὅπως δίδμης. Ὑπὸ νύκτι]
 τὸ πρόσωπον καὶ (υπεκδοχῶν. Ὑπὸ νύκτι] ἢ
 κοινῶς τὸ ἡγεῖν κατὰ τινος ἢ καὶ ἄλλως. μύ-
 ρας μὲν φασὶν αἱ τῆς ἄνω χείρας τρεῖς,
 αἱ δὲ κάτω, πᾶσι, τὸ ὅτι ἐξ ἀμφοῖν ὑπὴ-
 νη, ὡς τῷ ἄνω ὑπὲρ, ὡς κυρτολεχί-
 μῶν περὶ τῆς τῆς ἄνω χείρας τρεχάσεως.
 Ρόδοισι κατασέφεν] ὅτι τὸ ρόδιον πλέγμα φι-
 λοτιμεῖται ὑπὸ λυρικῆς, ἐν τοῖς ἄνω εἶρη).
 Τὸ σήμερον] ὁ ἐφημέριος Ἀνακρέων καὶ τὰ
 ἐφήμερα φρονεῖ, ἀδελφὸν γὰρ καὶ ἀπροβέβλητον
 τὸ μέλλον, καὶ ὡς φησὶν αὐτὸς, τὸ δ' αὖρον
 τίς οἶδεν, ἀτεκμαρτον γὰρ ἐστίν. Ως ἔν] εἰς
 τὸ ἡδεσθαι παραινέει τὰς τὰ νῦν εὖ ἔχοντας, καὶ
 γὰρ πῶς νόσῳ πεπεδημένοις τέρεψις ἔδεμια.
 Εὐδία] καὶ εὐδία, ἢ τῆς ἀέρας ἡρεμία. κυ-
 ρίως, ἢ ἀεροχία, ὡς τὸ δόξω τὸ βρέχω.
 μέλαφες] ὃ εἰς τὴν γαλινῶσαν ψυχὴν καὶ
 ἀτάραχον. Κυβόει] τὸ Διὰ ψήφων παίζει,
 πέτλει. καὶ ἡ πετρία Διὰ τῶν τετραγώνων
 ἀσφαγῶν, τῆς Παλαμήδους Ἑλλήων εὐ-
 ρημα λέγει. καὶ ὅτι νόμοις κωλύει) ὡς κα-
 κόν τι, ἢ εἰς κακίαν ῥέπον. Νῆστος] ὡς
 τὸ νῆσον ἀνὰ στρατὸν ὤρσει κακίαν. νόστος,
 ἄλγος, ἀδένεια, ἀρρώστια. ἐκ τῆς νῆς σερη-
 τικῆς μορίης. καὶ ὁ σῶς, ὑγιής. Ην] ἀντὶ τῆς
 εἰς λέγει. Σε μὴ δέ πίνειν] τὰς ἰατρὰς
 αἰνίττει) πῶς ἀδένεισιν οἶνον ἀπαγορεύοντες.

Ωιδ.

Ωιδ. ις'.

Τὰς τραγικὰς καὶ ὁπικὰς προσφανεῖ ποιητὰς, εἴτε Ὀμηρον, εἴτε Αἰχυλον, εἴτε Εὐρυπίδην, εἴτε Σοφοκλέα, καὶ λέγει, ὅτι Διόφορος αὐτῶν ἢ ὑπόθεσις, ὃ μὲν περὶ τῶν Θεῶν πολιορκίας καὶ ἐκπορθήσεως, ὡς Αἰχυλος ἐν τῇ Ἐπὶ ἀ ἐπὶ Θήβαις, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὃ δὲ περὶ τῆς Ἰλίου αἰλώσεως, καθὰ καὶ ὁ Ὀμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδῃ καὶ Ὀδυσσεύς ποιήσει· αὐτὰ δὲ ἔδιδας ἄλλῃ, ἢ περὶ ἐρωτικῶν λόγων καὶ πραγματεία. Τὰς Θήβας] τὴν Αἰχυλον ἢ ἄλλης τραγικῆς προσαγορεύει, οἱ τὰς Θηβαϊκὰς ἐδίδαξαν. Θέσας δὲ τὰς ἐπιπύλας] ζημαίνει ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, ὑπὸ Ζήτῃ καὶ Ἀμφίονος Διὸς παίδων διὰ τῆς ἐπιπύλορος λύρας, τειχιθεύσας, ἔτω δὲ λεγομένης παρὰ τὸ τὴν τῆς Κάδμου βῆν θεῦσαι ἥτοι προδραμῆσαι. Ὁ δ' αὖ] ὁ Ὀμηρος δηλονότι, παρ' ᾧ καὶ Ἰλιάς ποιημάτων ὑπόθεσις κεῖται. Φρυγῶν αὐτὰς] Τρώων μάχας, πολέμους, ἐκδρομάς· αὐτὴ, ἢ βοή παρὰ τὸ αὐτῶν τὸ φωνῶν, λαμβάνον] καὶ ἄμφω ποτὲ ἐπὶ πολέμους, αὐτὴ δὲ καὶ βοή πολλαχῇ ἢ μάχῃ ἐκ τῆς παρακολυθῆναι· παρακολυθῆναι δὲ ἢ μεγάλη βοή τῇ μάχῃ, διὸ καὶ φύλοπις λέγει] ἐκ τῆς τῶν φύλων ὁπός, καὶ ἐν αὐτῇ παρὰ τῆς ἐναύῃ τὸ φθέγγω, φωνῶν, βοάω. Αλώσεις] τὰς ἐρωτικὰς μάχας ἢ ἥτλας λέγει, δι' ὧν γυναικοκρατέμενος ἔτυχεν. Οὐχ ἵππος] ὁ δέρεται ἵππος, ὁ ξύλον ἐν ᾧ κατεκλείσθησαν οἱ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμένης πρὸς Ἰλιεῦσιν ἐνεδρεύοντες. Οὐ πεζοί] οἱ πεζομαχοί. Οὐχὶ νῆες] ἢ ναυμαχία τῶν Ἑλλήνων περὶ ἧς ἢ β' ῥαψωδία. Στρατὸς καινός] τὰς ἐρωτικὰς αἰνίττει. Ἀπ' ὀμμάτων] ἔρωτος παρὰ τὸ, ὡς προείρηται, ἔξωθεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῇ ψυχῇ προσγινόμενον. ὅθεν κατὰ Πλάτωνα καὶ παρὰ τῆς ἐστῆναι ὁ ἔρωτος παρῆναι.

Ωιδ. ιζ'.

Κελεύει ὁ λυρικός τὸν Ἡφαιστον ποιῆν αὐτῷ ποτήριον καὶ βαθὺ, ὃ γράφειν ἐν ἐκείνῳ, ὅτι διὰ τὴν ὀπλίαν τὴν καὶ δυσκοινοῦν, ἀλλὰ πάντῃ γελοῖός τις καὶ ἡδύς, ὡς τὰς πατῆρας

ζῶν Βάκχῳ τὰς Ἐρωτὰς καὶ Βάθυλλον τὰ αὐτῶν παιδικά. Τὸν ἄργυρον πρέσας] τὸν ἔστι τὴν δαγύρα πλάκα πρηνῶσαν καὶ ἐλάσας, ὡς καὶ ἐπὶ πῶς τῆς Ἀχιλλέως ὅπλοις ποιῶντα τὸν Ἡφαιστον πλάττει Ὀμηρος. Ἡφαιστε] Ἡφαιστε ὁ ἐκ Διὸς καὶ Ἡρας παῖς Ἀφροδίτης ἀνὴρ, τεχνικός καὶ ἐργάτης, ὃς ἐκ τὰς θεῶν δόμους ἐποίησεν εἰδήσι περὶ πείρας· ἀμφιγυῖας δὲ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμήρῳ λέγει, καὶ κυλλοποδίων· ὅτι μεμαῶτα μὴ ἐλὼν ἀλεξέμεναι, Ζεὺς ῥίψε ποδὸς τέτατον διὰ βηλῆς θεωπέσιον, κάππεσεν ἐν Λήμνῳ, καὶ τὰ λοιπὰ· ἀλληγορεῖται καὶ εἰς τὸ πῦρ· ὅθεν τὰ Ἡφαιστό-τρεκα ἔργα, τὰ διὰ πυρὸς πεποιημένα. Πανοπλίαν] παντοχίαν, πᾶν τὸ ὅπλων ἐκδοῦν. Ποτήριον] κύπελλον, παρὰ τὸ πόσιν τηρεῖν, ζημαίνει καὶ τὴν τιμωρίαν ἢ διὰ ποτηρίῃς προπίνειν, καθὰ καὶ κἀνείον παρ' Ἀθηναίοις. Τί δὲ μάχαισι καὶ μοῖς;] ἥτοι ἔμοι μέλει τὰ τῆς πολέμου, ἀλλὰ τὰ τῆς ἐρώτων. ἔ γάρ μοι ἔρως τε φίλη πόλις μοι τε μάχαι τε, καθὼς περὶ Ἀχιλλέως λέγει ὁ Ἀγαμέμνων. Διὶ] διώσας ὡς ἴσασαι ἴση κατὰ κανόνα βαρυτόνων. Ποίει κατ' αὐτὸ] γράφει, χάραττε ἐν αὐτῷ. Μήθ' ἀμάξας] ἀστροθέτημα ὅμοιον τῇ ἀμάξῃ καὶ χεῖρα τὴν Βοώτην, ὡς ἄνω φησὶν· ἀμαξὰ ὡς ἄμα ἄγασσα καὶ τὰς ζυγαθροισθέντα φέρουσα. Στυλὸν Ὀρίων] ἢ καλὴ φῆ καὶ δυσωπῆναι· ὃ δὲ Ὀρίων ἐξ ἔρος, ἢ μάλλον τῆς ἔρας ἥτοι φροντίδος παρῆναι, κυνηγέτης ἦν ἄρτος, ὃς ὑπὸς (κορπὶς) πλῆγεις τέθηκεν. Πλειάδες] δοτικὴ ποσητικὴ. Ἀτλανί Πλειάδες θυγατέρες ἐχθρόντο δώδεκα, καὶ ὑπὸς Τας, ὃν ἐν Λιβύῃ κυνηγέτην ὄφιν κτείνει· τὸ δὲ ἀδελφῶν αἱ μὲν πέντε διὰ τὸ ἐπὶ θανάτῳ πάθον, ὅτι ἐπὶ ἦσαν· ἔπαθον δὲ τὰ αὐτὰ, μὲν ταῦτα καὶ αἱ ἐπὶ, διὸ καὶ Πλειάδες εἰρήναι, διὰ τὸ πλείους εἶναι τῶν πέντε. Βότρυας] παρὰ τὴν πόσιν πότρυς, καὶ βότρυς ὁ τὴν πόσιν καὶ πότον ῥέων, ἢ παρὰ τὸ βῶν τὸ πατῶν, ὃ πῶς ποτὶ τρεῖς μῶν, ὃ καὶ ἰδεῖν εὐχεῖται ὁ ποιητὴς ὑπὸ τοῦ Ἐρωτός, καὶ Βαθύλλης, καὶ Λυαίης βότρυας ὁμοπαλόντων.

Ωιδ.

Ωιδ. ιη.

Τὴν γλυπτικὴν προσφώνει τέχνῳ καὶ τερ-
πνὸν ἀπ' αὐτῆς ἀπαιτεῖ ἰσόρημα, καὶ μὴν ξέ-
νον ἢ δόπτροπον, ἐν τῷ εἰαρινῷ κυπέλλῳ ἐγ-
γεγραμμένον· οἷον τὸ τῷ Βάκχῳ μετ' Αφρο-
δίτης καὶ Εὐρώῃ γυμνῶν ὑπ' ἀμπέλου φυλλώ-
δης. Κύπελλον] πότῃ εἶδ' ἐπὶ τὰ ἔσω
κύπλον ἔτω λεγόμενον, ὡς δὴ τὸ τῷ ἔκυπον
δωτέρῃ ἀορίστῃ· καὶ τὸ δέπας ἀμφικύπελλον
παρ' Ομήρῳ οἶονεὶ πανταχόθεν ἐπὶ τὰ ἔσω
κεκυφός, καὶ ὁ κύφῳ ἐκ τῆς κέκυφα πα-
ραγωγῇ τῆς σ'. Καλὴ τέχνη] ζωγραφικὴν
ἢ γλυπτικὴν δηλοῖ τὰς συνεισμελόμενας καὶ
συνερίθους τέχνας, αἱ αὐτὰρ τὴ φύσεως μι-
μήματά ἐστι, καὶ τὰς νεκρὰς ὡς ζῶντας ὑπο-
τυποῖ, ἐκ τὰ φθαρθέντα νεοποιεῖ, καὶ παρελη-
λυθότα ἀναμνησκέ. Τὰ πρῶτα τερπνὰ]
ὑπογραφή τῆς ἑαρῳ, καὶ ἡ δὲ τὸ ἑαρ' ὥρα
ρόδοφόρος, ὡς καὶ τὸ ρόδον ἑαρῳ ἀνθῳ ἐ
ἀγλαΐσμα. Αργύρεον δ' ἀπλάσας] τὰς
δεγυρέας πλάκας ἐλάσας, (φυρηλατήσας.
Ποτὴν ποίει] ὑπογράφε, γλύφε προΐσας ἢ
προΐσας δαῖτα ἢ συμπόσιον κωμαζόντων τι-
νῶν καὶ κωδωνίζόντων συμπότων ἐρασῶν· καὶ
ἡ δὲ μοι μέλει τῶν τελετῶν, τῶν ἀνδροκλασιῶν,
τῶν (φαγίων, ταῦτα ἡ φασκίᾳ καὶ δόπτροπία-
σά ἐστιν ἰσότηματα, ἀ μακρὸν ἀπείναι καὶ ἐρ-
ρεῖν ἄξιον δὴ τῶν δούλων καὶ φιλότῃ. Φασκίᾳ ἰσότημα] τὸ τραγικὸν τὸ ἐλεεινόν τι,
μυσταρὸν καὶ ξένον. Διὸς γόνον] ὁ Βάκχος
Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης υἱός, μέθης ἐπιστάτης καὶ
κώμης· εὐκῳ ἢ κέκλη, ἐκ τῆς ἀρσάμα-
τῳ ὃ δούκιμῳ ἐχέμεν ἐν τῇ γιγαντομα-
χίᾳ, καὶ ἡ δὲ αὐτὸν προμαχέντα καὶ τὰς Τι-
τάνους ἀναιρῶντα ἰδὼν ὁ Ζεὺς, εὖιον εὖιον,
ἀνεβόησεν. Μῦσις νάματῳ] ἐκ ἀνδρῶν τῶν
Αφροδίτης ὁ Βάκχος, καὶ γὰρ οἶνῳ Α-
φροδίτης γάλα καὶ τὸ ρητόν. Μῦσις ἢ λέ-
γε] ἢ Κύπρις οἷον μεμνημένη τῷ Βάκχῳ
καὶ οἶνοχόῳ ἢ οἶνοφόρῳ ἐτυμολογεῖται· καὶ ἡ
ἐκ τῆς κύειν παρέχειν, ἢ ὅτι ἐν Κύπρῳ τι-
μαῖται. Ὑδραίοις κροτῶσα] Κύπελλῳ ἐ-
πίθετον, ὡς καὶ νύμφῳ, ὡς ἀνύμφος τις
ἔσα καὶ γάμων ἑφορῳ· ὑδραῖῳ παρ' Ο-
μήρῳ γαμήλιῳ ὡδὴ, ὡς τὸ ὑμνεῖν τὰς

νυμφίους, ὡς ὑμναῖῳ. ὅθεν ἐπιθαλάμια
ἐλέγοντο· ἢ ὡς τὸ ὅμῃ ναίειν ὡς οἷον ὁμό-
ναιῳ. Εὐρώας ἀνέπλες] γυμνὰς, ἀνδρῶν
Φαρέτρας καὶ πόζων. Καὶ Χάριτας γελώσας]
ὡς ὁπαδὰς τῆς Αφροδίτης καὶ τῆς ἐρώτων. Ὑπ'
ἀμπέλον] πόπον ὀρχησικῆς χορῆς δηλοῖ, τῷ
ἀμπέλον δ' ὑπέταλον, φυλλώδη, βότρυσι γέ-
μισαν καὶ κλήμασι βρύκταν ἢ ὀργῶσαν. Σύν-
απτε κέρως δ' ὑπρεπείς] συναγέλαζε τὰς νε-
ανίσκας, ὡς τῆς Χάριτος (υλκωμάζειν καὶ συνα-
θύρειν· (υλκωμάζειν ἢ ὁ χορός ἐκ τῶν ἀρρένων
ἐκ θηλέων. Ἀν μὴ φοῖῳ ἀθύρη] φοῖῳ
ὁ ἀκερσεκόμης λεγόμενος καὶ φιλόχορος, ὡς
χορείαις μετεῖναι χαίρων· λυρίζων, ἢ ἄδων,
ἢ (υλχορῶν.

Ωιδ. ιθ.

Ὀδάρῳ τῷ δέικνυσιν, ὅτι πάντα πίνει,
καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ δέιν αὐτὸν πίνειν. Ἡ γῆ μέλαι-
να πίνει] γῆν μέλαιναν τῷ καρποφόρον λέ-
γει, ἥτις τὰς ὑετὰς καταπίνει, δι' ὧν ἐγκυῳ
καὶ ἀρσάματῳ γίνε]. Πίνει ἢ δένδρε] αἱ ρί-
ζαι τῶν δένδρων τῷ τῆς γῆς ὑγρότητι λαθραῖως
ἀμέλγασιν. Ἀύρας] τὰς θαλαττίους ἀνέμους, οἱ
ἐν τῷ αἰὸς ἐκκολληθέντες δοκῶν. Θάλασσαν]
τῷ ἐκ θαλάσσης ἀτμίδα. Τὸν ἥλιον (ε-
λλύει] ἥτοι τὸ ἐκ τῆς ἡλίας φῶς ἢ (ελλύει
δανείζει]. (ελλύει ἢ ὡς ἐκ τῆς σέλας ἵεναι.
Τί μοι] ἀπὸ τί κωλύει, ὡς ἐταῖροί, με πίνειν
καὶ ἐθέλοντα, μιμητῷ τε τῷ παντὶ συμ-
πότῃ.

Ωιδ. κ.

Τῇ ἐταίρῃ Φιλοφρόνως ἀείκει], καὶ παν-
τοῖαν ἑαυτῷ μελαμύρφωσιν εὐχε] γίνεσθαι, εἰς
τὸ ἐκείνη χαλεπῶς καὶ ἐρῶντα ἀτυχεῖν. Ἡ
Ταντάλα] τῷ Νιόβῃ (ημαίνει, ἢ Ταντάλα
παῖς ἦν· φασὶ γὰρ, ὅτι ζῶσα λίθῳ ἐχέ-
το ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων· τὸ δ' ἀλη-
θές ἐστὶ ὡς. Νιόβῃ δ' ἀποθανόντων τῶν ἑαυ-
τῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λι-
θίνῃ, ἔστησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων,
ὅθεν καὶ δόλοισι θῆναι μυθολογεῖται. περὶ γὰρ
Ταντάλα, καὶ ὅτι διακόψας τὴν Πέλοπα ἐκά-
θηκε λέβητι, καὶ ἐψήσας πῖς θεοῖς εἰς ὥα-
χίαν παρέθηκε, πλατέως ὡς Πινδάρῳ ἐν
πρώτῃ

πρώτη ὀλυμπιονίκη λέγει). Λίθ[ο] τὸ μνη-
μα ἢ μνημεῖον ἐκ λίθου κατεσκευασμένον· ὡς
καὶ τὸ, τί δὲ λίθον μυρίζων. Καὶ παῖς ποτ'
ὄρνις] πρὸς Πρόκην λέγει, ἢ Πανδίων[ο] ἦν
θυγατὴρ καὶ εἰς χελιδόνα μετεβλήθη· καθὼς
προείρη). Εγὼ δ' ἐσοπλήρον εἶην καὶ τὰ λοι-
πὰ] τὰς τ' ἐρασῶν δόχας καὶ πόθους ὑπο-
γράφει, καὶ ὅτι οἶδασιν τί θύεσθαι βέλονται, ὅπως
ἀντὶ τῆς ἱταίρας χαρίζων). Οὕτω καὶ ὁ Αλ-
καῖ[ο] ἐμαινέ[ο] λέγων, εἴθε λύρα καλὴ θυοί-
μην ἐλεφαντίνην, καὶ με καλοὶ παῖδες φο-
ροῖεν Διονύσιον εἰς χορόν· εἴθ' ἄπυρον καλὸν
θυοίμην μέγα χρυσίον, καὶ με καλὴ γυνὴ
φοροῖη καθαρὸν θεμερὴ νόον. Χιτῶν] χιτῶν
πρὸς τεχνικοῖς κυρίως, ἐπ' ἀνδράς· χιτῶνιον
ἢ ὅτι γυναικός. Ὑδωρ θέλω] οἶα καὶ ὁ
Πρωτῶς ἀλλ[ο] ἐφ' ὃ ἢ παροιμία, ὁ Πρω-
τῶς εὐμελέεσθ[ο]. Ταινίη] ἢ ταπία, ταινί-
ον καὶ ὁπίσθιας ὑφασμα, κοινότερον ἢ εἰπεῖν
φασκία, ἢ τὰς μαστὰς καὶ τὰ πρὸς τῇ θ[ο]
πρὸς σφίγγουσιν αἱ γυναῖκες. Καὶ σάνδαλον]
σάνδαλα, ἢ σανδάλια ὅτι γυναικός, καὶ πέ-
διλα παρ' Ομηρῶ καὶ ἄλλοις.

Ωιδ. κἀ.

Γυναικας προσφωνεῖ, καὶ αὐτὰς ῥόδοις κρε-
τα πεπυκασμένῳ οἰνοχοεῖν κελεύει. Γυναι-
κες] ὅτι καὶ παῖδων μόνον ἦν, τὸ μύρα πρὸς
φέρειν καὶ οἰνοχοεῖν πῶς (υμπόταις, ἀλλὰ καὶ
γυναικῶν, δηλοῖ ἀσμάτιον τῆτο. Βρομίς]
ὡς Βάκχ[ο] ἐκ τῆς βαχεῖν ἤγαν ὀλολύζεν ἢ
αἰτάκως λαλεῖν, ἔτω καὶ Βρόμι[ο] ἐκ τοῦ
βρέμεν, ἀφ' ὃ βρόμ[ο] ὅτι ἀνέμω βιαίας
πνοῆς, ἢ ὅτι πυρός. Ἀμυσι] ἀνδρός, ἀνδρῶν
τῆς μῦσαι πῶς χεῖλεσι, καὶ ἢ ἀμυσις ἢ ἀπνέ-
σι πῶς πρὸς τὸ μὴ μύειν ὃ ἐστὶ χανδόν
πρὸς μὴ μύειν καὶ (ωάγοντα τὰ χεῖλη.
ὑπὸ καύμα[ο] τῇ θέρει ἀκμὴ σώμα[ο]
καλακαίς] καὶ λυεῖ τὸ καύμα[ο] ὡς πλεί-
ον[ο] δέσθαι πῶς εἰς ἀνάψυξιν. Ἀνθέων
ἐκείν[ο] Βάκχ[ο] ἀνθ[ο] τὸ ῥόδον. Πυκάζω]
κοσμέω, πλέκω τεφανίσκας ῥοδίνους εἰς τὸ μέ-
τωπόν μου ὑπὸ καύσων[ο] καλαφλεγόμενον
τέφειν καὶ ὀπισκιάζεν. Καῦμα τ' ἐρώτων]
πυρίφλεκτον καρδίαν ἔχειν τ' ἐρώμενα ἢ ὅπως
ἐμπυρον τ' ἐρώμενα, πρὸς ποιητὰς πολυθυλ-

λητον. Κραδίη] καρδία ἢ ἐρω[ο] ἔδρα, ἢ
μᾶλλον ἢ ἐστὶα τέτα πυρέν[ο] καὶ δυσάπο-
θέτα πάθος.

Ωιδ. κβ'.

Παρά τινι (κίλιν Βάθυλλε] τὰ παιδικὰ
Βάθυλλον προκαλεῖ ὁ λυρικός εἰς τὸ ὀπι-
σκιάζεν καὶ (υνήδεσθαι αὐτῷ. Σκίλιν] (κίλιν
πρὸς τὸ κίω, τὸ ἀκολουθεῖν ἢ κίαν καὶ πλεο-
νασμῷ τῆς σ', (κίαν ἢ (υνακολουθεῖσα. Βά-
θυλλε] πρὸς τῆς Βαθύλλης εἶρη] ἐν τοῖς ἀνω,
καὶ ὅτι ἐκ Σάμης παῖς. Καθισον] ἢ κάθη,
ἐπὶ μέσον ῥῆμα. Καλὸν τὸ δένδρον] ὑπα-
κτέ] τὸ ἐστίν, ὡς ἀντὶ ὃ νῆς, ὃ Βάθυλλε πο-
θεύεσθαι, κάθη μετ' ἐμὲ καὶ (υσκιάζει, ἐπὶ
καλὸν ἐστὶ τὸ δένδρον, καὶ παρακαλεῖ ὑπὸ ὅπε-
τάλοις καὶ φυλλώδεσι κλαδίσκοις καθῆσθαι.
Χαίτας] κόμας, κλάδους, φύλλα, οἷς τε-
χάμα[ο] δίκην καλακοσμεῖται τὰ δένδρα·
ἀπαλαῖς] λέγει ἀβροῖς, χλοερῶς, ὀκνητῶς,
ὡς καὶ πῶς κλαδίσκοις μαλακωτάτοις (υμβάι-
νει. Ερεθίζει] μορμύρει, ἀναδύζει πηγή ἢ
ἀνάβλυσις τῆς ὑπὸ γῆν ἀτμίδ[ο]. Ρέεσθαι
πειθεῖς] πειθεῖσθαι πηγὴν λέγει, ὡς καὶ τὸ
κλάρε λαλὸν ὕδωρ· τὸ τῆς πινύδας πειθη-
νῆς καὶ ῥήτορας ποιῶν· ῥέειν πειθεῖς, οἶα ἐπὶ
παρ' Ομηρῶ μέλιτ[ο] ῥέειν. Καταγώνιον]
τὸ καλὰ λυμα, τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ οἶκημα, ἐν ᾧ
οἱ ξένοι πρὸς ἀδέχον).

Ωιδ. κγ'.

Ὅτι ἀφύκτον τὸ θανεῖν, καὶ οὐκ ἐξόν τὸ
ζῆν πολλῷ χρυσῷ πρὸς ἀσθ[ο]. διὸ καὶ ἡδοναῖς
τέρπεισθαι δεόν. Πλῆτ[ο] χρυσῷ] πολλὸς καὶ
ἀφθον[ο] χρυσός, πλῆτ[ο] ἢ κτήσις κτημά-
των καὶ χρημάτων πρὸς τὸ πολλὸς ἐπὶ τῷ,
λαμβάνω, δέχομαι, πολύτ[ο] καὶ (υσκοπῇ
πλῆτ[ο]· ἢ ὅτι ἐκ τῆς πηλῆς ἢ γῆς. Τὸ
(ζῆν παρῆγε] (ζῶν μακροτέρων, ἢ χρονιω-
τέρων, ἢ μακροβίους ἐποίει τὰς ἀνθρώπους.
Εκαρτέρων φυλάττων] φιλάργυρος] ἀντὶ ἔην,
πλεονεκτικώτερος, φιλοκτεανώτερος. Θανεῖν]
ὁ θάνατος· (ημείωσαι, ὅτι τὰ ἀπαρέμφορα
μὲν τ' ἀφθονῶν ἀντ' ὀνομάτων ἐστίν· ὡς τὸ ζῆν
ἢ ζῶν, τὸ θανεῖν ὁ θάνατος, τὸ ἡδεσθαι ἢ
ἡδονή, καὶ τ' ἄλλα πάντα. Λάβη τι] προσ-
δέχηται

δέχηται τι χρυσὸν ἢ ἀργύρεον, ἢ κλημάτων·
 καὶ ὃ ὁ βίβω, τὸ πικρὸν τιμιώτερον. Οὐδὲ
 τὸ πείρασθαι γνώμη τὴν εἰμαρμένης ἀνάγκην
 δηλοῖ· καὶ ἀνάγκη λέγει ὁ θάνατος, ὡς
 τὸ θανεῖν ἀναγκαιότατον εἶναι. Στενάζω]
 οὐδύρομαι, ἀγανακτῶ, ἀσάλλω. Γόγγυς]
 θρήνη· ἢ θρήνησις βοᾷς προῖημι, μάττω
 πρὸς τὴν τελευτῆς δακρυχέων λυπῶμαι. Εἰ
 πεπρωμένος] καὶ (συκοπλῶ ἀντὶ πεπεράτω)
 ἐκ τῆς περατώ· εἰς πέρας καὶ τὸ τέλος
 ἄγω· τὸ πεπρωμένον, ἢ εἰμαρμένη, ἢ ἀνάγκη,
 ὁ θάνατος ἰσοδυναμεῖ· καὶ ὁ πῦρ εἰς κατε-
 ψηφισμένον ἐστὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπὸ θανα-
 τῆς δαπανηθῆναι, τίς ἀνὴρ ἔχει τὴν κλη-
 μάτων καὶ χρημάτων; Εμοὶ γένοιτο πίνειν]
 ἐξήγη μοι μετέπειτα κωμᾶζειν, (συμπαίζω),
 πῶς ἐταίροις (συνομιλεῖν, πῶς ἐρωτικοῖς ἐνδια-
 τέρειν, καὶ ὡς εἰπεῖν, λοιπὸν τὸ βίον ἡδυνα-
 θεῖν. Αφροδίταν] ἢ Αφροδίτη, ἢ ἐκ τῆς ἀ-
 φρεῖ ἀναδυσσάμενη, ἢ ἀναδυσσάμενη· θεὰ, ἡδυ-
 παθειῶν ἐφορεῖ, ἥς πέρας καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς.

Ωιδ. κδ'.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθη] ὅτι πεπρωμένον
 πᾶσι πῶς γινόμενος θανάτου, πρὶν τι (συμ-
 βῆναι, δὲν αὐτῷ παιδικοῖς ἀθύρμασι τὸ τοῦ
 βίου ἀκανθῶδες καὶ ἀπεσκληρὸς πρᾶττειν καὶ
 καλαμαλάττειν. Βροτὸς] ὁ ἄνθρωπος, ὁ θνη-
 τὸς, ἐπιβίον· ὁ μῦθος δὲ τὸ βρότον παρ-
 ἀγὰ τὴν λέξιν, ὅπερ ἐστὶ μολυσμὸς αἵματος
 ἥτοι λυθρὸν τὸ ἐκ τῆς μυθολογίας γινώσκων·
 ἄλλως δὲ κοινότερον, ὡς τὸ πρῶτον γίνεσθαι
 ὁ τῇ ῥοῇ ὑποκείμενος, καὶ πλεονασμῷ τῆς
 Αἰολικῆς βροτὸς. Βίον τελέειν] παρ-
 επιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος, καὶ ὃ ἐνταῦθα ὄντες
 εἰς τὰ πάρεργα τὰ ἐν πῶς ἔρανοις κείμεθα
 κατεπεύγομεν· ἐχὼ ἢ γὰρ αὕτη παρὰ τὴν ἡμῶν,
 ἀλλὰ μέλλουσιν ἐξελεῖσθαι ἢ ἐρευνῶμεν. Οὐ
 δ' ἐχὼ δραμεῖν] ὁ βίος, ἢ τέρμα, ἢ ὁδός,
 ὁ δρόμος, τὰ δὲ ἐπιδημίας ὀνόματα, δι' ὧν
 ἐπιδημῶντες, ἀλλόφυλοι καὶ προσήλυθοι λεγό-
 μεθα. Οὐκ οἶδα] τίς αὖτερον ὃ οἶδεν, ὡς
 ἐφη, τὸ μέλλον ἀδελφόν, ἀνέκμαρτον, ἀπρο-
 βέβητον, ἀνεξιχνίαστον. Μέθειε] ἄφειε, ἀ-
 πόστητε ἀπ' ἐμῶν, ὡς μέμνηται, μελεδῶνες ἐρ-
 ρεῖε εἰς μακράν. Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος]

πρὶν θανεῖν, ἀποφθνήσκειν, ἀποβιώσκειν,
 τὸ τέλος, ὁ θάνατος καὶ ἢ τῆς βίης τελευτή.
 Φθάσῃ] ἐκ τῆς φθάνω τὸ προλαμβάνω καὶ τὸ
 καλαμαλάττειν· ὡς ὡς τὸ φθάνω, φθῆμι, καὶ
 ἀόρμεθ' β' ἐφθην.

Ωιδ. κε'.

Ὅταν πίνω τὸ οἶνον] ὅτε ὁ λυρικός τὸ οἶνον
 πίνων πρὶν τὸ μέλλον καὶ ἐνδεχόμενον ἄλλως
 πῶς εἶναι ἀφροντίστως ἔχῃ· παρὰλληλ' δὲ
 ἐστὶ τὸ προηγουμένως ὡς αὕτη, καὶ αὐτῆς τὴν
 ὑποθέσεως· ὡς καὶ ἡ ἐπομένη. Ὅταν πίνω
 τὸ οἶνον] ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ. Εὐδαιμονίαν
 αἰ μέμνηται] μέθετε με φροντίδες, μηδὲν μοι
 καὶ ὑμῖν ἔστω. Τί μοι πόνων, τί μοι γόων]
 τί καὶ μάττω στενάζω, τί ἐγὼ γόγγυς προπέμπω;
 θανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω] θανεῖν πεπρω-
 νται, καὶ δεῖ πείρασθαι τὸ ζῆν ἐνεσθαι θνητοῖς.
 Τί δ' ἐστὶ βίον πλανῶμαι] τί βίον τελέειν
 πλανῶμεθα ὁδῶν, καὶ ὅν χρόνον ἔχω δρα-
 μεῖν ἐκ ἐμῶν. Πίνωμεν ἐν τῷ οἶνῳ] ἐμοὶ
 γένοιτο πίνειν. Τὸν τῆς καλῆς Λυαίης] τὸ οἶ-
 νον ἡδὺν, ἐν ᾧ καλὸς καὶ ἀπαλὸς Λυαῖος
 προπίνει· Λυαῖος δὲ ὁ Βάκχος λυσίφρων ἢ
 τὰς φροντίδας λύων.

Ωιδ. κς'.

Ὅταν ὁ Βάκχος] ἀναλογεῖ πῶς προφθά-
 νησι τὸ ὠδᾶριον, καὶ ὁ νῆς αὐτός. Δοκῶν δ'
 ἔχειν τὰ Κροίστα] ὁ οἶνος ἐτομολογεῖται ὁ
 τὸ οἶστος αἵτις καὶ πλάνης, ὡς τὸ νῆν
 οἶον· μεθύοντες δὲ οἶον αὐτὰς πλῆσις καὶ
 ῥαψωνδῶν δυναμίδες, οἷα καὶ Κροίστα δὲ παμ-
 πλῆσις Λυδῶν βασιλέως πλεσιωτέρως. Κισ-
 σασεφής] τῆς Διονύσου ἐπιβίον, καὶ αὐτὸν κισ-
 σῶ ἐσεφανώμενον (ωγραφῶσι, καὶ ὁ κισσὸς
 φυτὸν τῷ Βάκχῳ ἱερὸν· ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀθηναίᾳ
 κεφαλῇ πυκάζον] οἱ (συνθιασῶνται, καὶ οἱ
 θυροὶ κοσμεῖν). Πατῶ δ' ἀπαντα θυμῷ]
 οἷα καὶ δοκῶν ἔχειν τὰ Κροίστα ἢ πλείονα καὶ
 ἀφθονώτερα, τῶν ἄλλων πάντων καὶ ἀφρονῶν.
 μέγα γαυρῶν καὶ καλῶν. Οπλίζε] ἐπὶ
 τὰ ὅπλα ἄλλ' φερέτω, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὸ οἶνον
 ἀπόδω· ἢ ὀπλίζε, οἰνοχόει, ἐτοιμῶ ἔσο
 πρὸς τὸ κεράσαι· φέρε κύπελλον, εἰς τὸ πί-
 νειν· ὅπλα δὲ τὰ πινόντων, οἱ κύφοι καὶ κύ-
 πελλα

πελλα καὶ κάνθαροι, ἔ τ' ἄλλα πάντα εἰς
τὰ οἶνα χρεῖαν δεισκομένη. Κεῖται] καὶ ᾗ
κεῖται ὁ μεθύων τῷ οἶνῳ ὡς ὑπὸ βεβαρη-
μένη, ἢ καρηβαρεῖαν παθών. Κρεῖσσον ἢ
θανόντα] καὶ ᾗ ἀμεινον τὸ οἶνῳ δεδμημένον
κεῖται ἢ θανάτῳ· καθόδει ὁ μεθύων καὶ ἐγεί-
ρεται μέλλει, ὁ δὲ θανὼν κεῖται ὅτι ἐγερθη-
σόμενος· ὑπνὸς μὲν θανάτος ἐστὶ μινυθαῖος
ἢ ὀλιγοχρόνιος, θάνατος δὲ ὑπνὸς αἰώνιος·
ὑπνὸς τὰ θανάτῳ κασίγνητος παρ' Ομήρῳ
λέγεται.

Ωιδ. κζ'.

Τὸ Διὸς ὁ παῖς] τὴν Ἀφροδίτην Διούσῃ
ζωδύζει, καὶ ᾗ καὶ τὸ τεχνικόν, οἶνα μὴ
παρόντος ὅτι ἐστὶν Κύπρις· ὅθεν καὶ Ἀφροδί-
της γάλα ὁ οἶνος. Τὸ Διὸς ὁ παῖς] Βάκ-
χος Διόνυσος ὁπικαλεῖται ὡς Διὸς υἱός, ὅτι
τὸ Σεμέλης μηρὸς· πολλαπλάσια δὲ παρ'
αὐτῷ τῷ λυρικοῦ ὀνόματι καὶ ἐπίθετα, ὡς τὸ
Βάκχος, Διόνυσος, βρόμιος, λυαῖος, λυ-
σίφρων, μεθυμναῖος, κιοσοσεφής, μεθυδότης,
ἀπαλός, καλός, καὶ ἄλλα πολλά· ὡς καὶ
ἡ Ἀφροδίτη πολυονύμως λέγεται. Διδάσκει με
χορεύειν] ταυτὸν τῷ προειρημένῳ, παίζω,
γελάσω, χορεύσω μὲν τὰ καλὰ Λυαῖα. ἔχω
δὲ καὶ τι τερπνόν] τέρπει· τέρπομαι πίνων,
ἡδομαι μεθύων, καὶ τὰ εἰς μέθην προκαλέ-
μενα ποιών· καὶ ᾗ ταύτης ἔσθαι ὡς καὶ
μεθυδότης τὰ Διόνυσος. Μετὰ κρότων] τὰ δὲ
Διόνυσος ἐορτάσιμα ἢ ὄργανα μὲν τυμπάνων καὶ
κρότων καὶ ὠδῶν ἐπιελήντο· καὶ ὅτι ἐν πῖσι
συμποσίους ὁπλοήσεις καὶ κροταλισμοὶ, ἔ ὁρ-
χήσεις, καὶ τ' ἄλλα δαιτὸς ἀναθήματα, ὡς
φησὶν Ομηρὸς. Τέρπει με καὶ Ἀφροδίτα]
ζωδυσσμός τὸ Ἀφροδίτης καὶ Διόνυσος, ὡς ἐί-
ρηται.

Ωιδ. κη'.

Τὸν ζωγράφον προσφωνεῖ ὁ λυρικός καὶ
κελεύει ὡς τεχνικάτα τὴν ἑταίρην αὐτῷ
γράφειν· διδάσκει δὲ ἐκείνον καὶ πῶς καὶ τί
γραπτόν, ἐν οἷς τὸ γυναικῆον κάλλος (κτα-
γράφεται. Ἄγε] ἐπὶ ῥήματι προῤῥεπτικόν, ὡς
τὸ φέρε. Ζωγράφων] ὁ ζωγράφος ὡς
τὸ τὰ ζωὰ γράφειν, καὶ ἄλλο τι γράφει.

ἀλλὰ μὲν δὲ τὸ τιμιώτερον ἢ προσηγορία
ἐστὶν· ἀριστον δὲ ὡς καλεῖται ἦτοι τὸ τεχνικώ-
τατον καὶ ἐμπειρότατον κλυοτέχνῳ. Ροδῆς
κοίρανε τέχνης] τὴν γραφὴν ἢ γλυφὴν δη-
λοῖ, ὅτι ἐν τῇ Ρόδῳ νήσῳ δεισκομένη,
ἀλλ' ἀκριβῶς ἐσκεμμένη, καὶ ἐξησκημένη.
Ἐ γὰρ φασὶν ὅτι ὡς πῶς Ροδίοις ἐπὶ ακισ-
μύρια καὶ τριχίλια ἀγαλμάτων ἐστὶν ἑρᾶν.
Ἀπέσταν] ἀπῆσαν, ἀπελθῶσαν, ἀφανισθῆ-
σαν. Τέρας τὸ πρῶτον] τὰ ἐπόμενα, γυ-
ναικεῖα κάλλος ὑπογραφή ἐστὶν· καὶ πρῶτον
μὲν δὲ τὸ τεχνικὸν ἀρχεῖ, ὁ ἀπαλὸς καὶ
μέλαν εἶναι δεῖ καὶ μεμυρσμένον. Ὁ δὲ κη-
ρὸς] ἡ ὑποκειμένη ὕλη τῇ γραφῇ εἰάν τῷ
πάσῃ· κήρυον δὲ ἐκμαγεῖον ζημαίνε, καὶ τὸ
κήρυπλάσιον, καὶ κήρυπλασικὴν ἢ ἐν τῷ κήρῳ
τήκειν, λεαίνειν, λύειν, ἀνίεναι, ἐργάζεσθαι, μα-
λάττειν, κάλαμβάνει. Παρεῖς] παρειαῖ αἵ,
ἡ γνάθος· ὅθεν καλλιπάρης παρ' Ομήρῳ ἡ
ὀπρόσωπος καὶ εὐμορφος. Αἰολεῖς δὲ παρειαῖ
λέγασιν ὅτι τὰ ἢ, ἐξ ἧς καὶ παρήιον, τὴν
ᾗ εἰ δὲ φθογλόν εἰς ἡ τρέπασιν ὡς τὸ πλεῖον,
πληθόν. Πορφύραισι χαίταις] ταυτὸν τῷ ὑπὸ
μελαίνῃ κόμῃ, ἢ τῷ μελαγχαίτῃ, καὶ ᾗ ὁ
πορφύρεος ἢ πορφύρεος, ὁ μέλας καὶ (κο-
τεινός· ὡς καὶ τὸ πορφύρεον τὸ μελανίζον· οἰνεῖ
παρ' Ομήρῳ ὡς ὁ ὅτε πορφύρεος πέλαγος·
ἀντὶ τὰ μελανίζει, καὶ ᾗ πορφύρεον θάνατον
λέγασιν τὸ μέλανα, καὶ κύμα πορφύρεον, τὸ
μέλαν. Ελεφάντινον] μέτωπον ελεφάντινον
λέγει τὸ λευκόν, πάνυ γὰρ ἐστὶ λευκόν τὸ
ἐλεφαντίνον ὅσον. Τὸ μεσόφρυον] ἀξίσημα
τὸ μετὰ τὸ ὄφρυον, ὅπερ δεόν εἶναι (συμ-
μέτρως ἐνηρμοσμένον ἢ ἐμμέτρως τὰς ὀφρύς
διορμίζόμενον. Λεληθότως] λάθρα, λαθραῖως.
Συώφρυν] τὴν τὸ ὄφρυον σύγχυσιν, ἢ (συ-
δρομὴν ἡρέμα (συμπλεκόμενον. Βλεφάρων
ἴτυν] τῶν βλεφαρίδων κύκλον δηλοῖ, ὃν καὶ
μέλανα βλεῖν εἶναι, βλεφάρων δὲ τὰ βλε-
ποῖντος φάρος, ἢ περὶ βόλαιον, ἢ ὡς τὸ
αἵρεται ἐν τῷ βλέπειν· αἰρομένων ᾗ αὐτῶν
ἡμεῖς βλέπομεν· ἐξ ἧς αἱ βλεφαρίδες αἱ ἐν
πῖσι βλεφαρίοις τέρας· κελαινὴν ἴτυν βλε-
φάρων περὶ φραστικῶς λέγει τὸ μελανόφρυον· ἴ-
τυς δὲ κυρίως ἢ περὶ φέρει τὰ ἄρματ' ἢ δὲ
τροχὸς δὲ τὰ ἰέναι, ὡς ἡ κύκλος διῆσα. καὶ
ἴτυς

Ιγυς υἱὸς Τηρέως καὶ Πρόκνης τ' ἑαυτῶ γαμε-
τῆς. Βλέμμα] τὰς ὀφθαλμούς πυροβολή-
τας. Ἀπὸ τῶ πυρός] ὡς καὶ τὸ πῦρ ὀφθαλ-
μοῖσι δεδορκός, ἀντὶ τῶ ὡς πῦρ βλέπαν, καὶ
ἔστιν ὅμοιον τὸ πῦρ λαμπετόν· ἐκλήν.
Γλαυκὸν ὡς Αθήνης] ἐπιθέλον τ' Αθηνῶς
τὸ γλαυκῶπις, ἦτοι γλαυκόφθαλμος, καὶ μό-
νον ὡς γλαυκὸς ἔχουσα τὰς ὀφθαλμούς, ἀλ-
λὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις δεινὴ τῶ ὄψιν καὶ
ἐκπλεκτικὴ καὶ τὰ γλαυκῶπα τῶν θηρίων,
γλαυκοὶ γὰρ καὶ οἱ λέοντες, καὶ δράκοντες. τὸ γ
γλαυκὸν δὲ τῶ γλαύσω καὶ γλαῖω παρ-
ῆν· τὸ θεωρῶ, καὶ δηλοῖ τὸ ὑπόλκον καὶ
δύορατον· καὶ ὁ γλαυκίον ἀντὶ τῶ ἔμπυρον
βλέπαν καὶ τὰς παλαιὰς, καὶ γλαῖξ ἦν
μόνον τῶν γαμψώνυχων καὶ σαρκοφάγων
φασὶ μὴ τίκειν τυφλὰ διὰ τὸ πρὶ τὰς
ὀφθαλμούς πυρῶδες, ὁ τμητικὸν ἐν διαιρεί
τῇν θέαν· Αθήνη μυθικῶς ἡ Διὸς θυ-
γατὴρ, οἷον αἰθέρη τις ἔστα, ὡς μὴ θηλά-
σασα. ὤδινε μὲν φασιν αὐτῶ ἡ κεφαλὴ τοῦ
Διός. Ὑγρὸν ὡς Κυθήρης] τὸ δεικνύον καὶ ὁ-
καλάφορον εἰς τὰς ἡδονάς, ὅθεν ἐλικῶπις λέ-
γοιτ' ἂν ἡ Ἀφροδίτη, ὡς καὶ Φιλομυείδης παρ'
Ομήρῳ. τὸ γ Κυθήρης ἔτυμον ἐν πῶς ἂν ἔ-
ρη]. Ρέδα τῶ γάλακτι μίξας] τετέστι τὸ τ'
ρῶδαν ἐρύθημα τῇ τῶ γάλακτι λωκότητι
ἀναμίξας ἢ ἐρυθραίναν καὶ λευκαίναν. Παι-
θῆς] ἡ Παιθὼ τ' ἐλλογίμων ἔφορος· καλὰ
γὰρ ἔχειν χεῖλη λέγει, διὰ τὸ τ' λόγων κάλ-
λῃ καὶ κομψίτη. Χῆλῃ προκαλέσμενον
φίλημα] τὸ ἐράσιμον, ἀφροδίσιον, εἰς τὸ κα-
ταφιλεῖσθαι προτρέπον. Γενεῖα] πρὸς τὸ γέ-
νῃ τὸ γένειον, ἀπ' αὐτῶ γὰρ τὰ γένη διακρί-
νεται· τὸ πῶ σώματι ἐν ᾧ φύεται ὁ πῶγων
ἐν πῶς ἄρρεσιν· καὶ μόνον γὰρ τοῖς ἀνδράσι καὶ
τῶ γυναιξὶ πρὸς αὐτῶ, ἀλλὰ καὶ πῶς ἀλό-
γοις· λῆς γὰρ ἡ ὑγρῆς, καὶ πάροδαλις ἡ ὑγρῆς
λέγει· τρυφερόν γένειον, τὸ ἀπαλόν, μαλα-
κόν, λεῖον, εἰς ἡδονὴν προκλητικόν. Περὶ
λυγδίνῳ] τράχηλον λυγδίνον λέγει τ' ἀπα-
λὸν ἢ δεικνύον, δὲ τῶ λυγρὸν κλάδον ἀπα-
λῶ, καὶ διὰ τῶ αὐτῶ μαλακότητι καὶ τὸ
ἀκαμπὲς πρὸς τὰς ὑψέσεις χρησιμίζον-
τῃ· ἢ μᾶλλον πρὸς τῶ λυγρὸν γὰρ μαρ-
μαρῶν, ὁ ἅμα τε λεῖον ἔστι καὶ λυγρόν· τρά-

χηλῃ γὰρ πρὸς τῶ τράχυν· ὅσῳ δὲ γὰρ
τὸ μέρῃ, ἢ πρὸς τὸ δι' αὐτῶ τρέχον τῶ
τροφῶ εἶον τρέχαλῃ· πεπιεσμένῳ γὰρ ἐπ'
αὐτῶ εὐχεῖται τὰς χεῖρας, ὡς ἂν εἴη χαρ-
έσταλῃ καὶ ἐρασιμώταλῃ. Στόλισον] κυ-
ριολεκτεῖται ἐπὶ τῶ γυναικῶν, τὸ στολίζειν, ὡς
καὶ ὁ πέπλος, ὅθεν ἐ στολὴ γυναικεῖον ἐνδυ-
μα ἐκ τῶ σέλλῳ τὸ κοσμῶ ἢ στρεπίζω.
ὑποπορφύροισι] ὑπομελανίζουσιν ἢ ὑακινθί-
νοις πέπλοις, στολισμοῖς· γίνε] γὰρ ὁ πέπλος
πρὸς τὸ πρέπω, ὡς πρέπαλῃ, ἐκπρεπῆς
καὶ λαμπρὸς, ἐ ἀφαιρέσει πέπαλῃ, καὶ
ὑψοπῇ πέπαλῃ· φασὶ δὲ τινες πέπλον τ'
μέγαν καὶ περικαλλέα ἐ ποικίλον περὶ βόλαιον
εἶναι, (κέπον τ' ἀρμερὸν ὤμον, καὶ ἔμπροσ-
θεν καὶ ὀπίσθεν ὑψάγον τὰς δύο πτέρυγας εἰς
τῶ δεξιὰν πλάταν, γυμνὴν ἑὼν τῶ δε-
ξιὰν χεῖρα καὶ τ' ὤμον· εἰ γὰρ τῶτο ἔσται ἔχθ,
τί δὴ ποιεῖ δώδεκα περόνας ἐχρῆν ἔχειν αὐτό;
δοκεῖ δὲ μάστιγα γυναικεῖον ἱμάτιον εἶναι ὁ
πέπλος καὶ τὰ Δωρικά, χρῆσθαι ἐπὶ μόνῃ
τὰ ἔμπροσθεν, καὶ διὰ τῶτο ἐθέλον πολλὰς
περόνας καὶ κληίδας· κληίδες γὰρ ὅπαι λε-
γόμεναι καλὰ κληίδες εἰς αἷς αἱ περόναι καθ-
ιέντο. Τὸ σῶμα ἐλέγχον] διὰ τ' λεπτό-
τητῃ τῶ στολισμῷ ἢ πέπλῳ τὸ σαρκῶδες
δυσφάνον. Ἀπέχει] ἐναλλαγὴ ἐκλίσεων·
ἀντὶ ἀπέχεσθαι, φεύγει μάλα, μὴ πορρωτέρῳ
δυσγυμνώσεως, καὶ γὰρ φαίην ἂν ἐγὼ σε, ὦ
κηρὲ, ἐμψυχον γινόμενον καὶ τ' φωνῆς τυχεῖν.

Ωιδ. κθ'.

Γράφε μοι] καθὼς ἐν τῇ προσηγορίᾳ ὡδὴ
τ' ζωγράφον ἐδίδαξε γράφειν αὐτῶ τῶ αὐ-
τῶ ἐταίρῳ, ἔτω καὶ ἐν τῇ παρῶσῃ κελόει
τὰ παιδικὰ τ' Βάθυλλον ἐκμάττειν· ὡς
εἶναι τετὶ τὸ ὠδάρῳ, τῶ Βαθύλλῃ ἐρωμῆς
αὐτότατον ἐκμαγεῖον, ἢ μᾶλλον πρὸς φρασιν
τῶ προειρημῆς, δι' αὐτῶν γὰρ ἐννοιῶν καὶ λό-
γων τῶ ἐταίρῳ, καὶ τ' ἐταίρῳ καλλώπισμα
ὑποτυπᾶται. Βάθυλλον] τ' ἐκ Σάμῃ παι-
δα τῶ Ἀνακρέοντι προσφιλέστατον διὰ κάλ-
λῃ, ὡς καὶ τῶ Ἀχιλλεῖ τ' Νηρέα, ἐ τ'
Ὑλαν τῶ Ἡρακλεῖ· γράφε μοι Βάθυλλον ἔτω
τ' ἐταίρῳ ὡς διδάσκω· καθὼς εἶπεν, ἀπεῖ-
σαν ὡς ἂν εἴπω γράφε μοι τῶ ἐταίρῳ.
M Λιπαρῶς]

Λιπαράς] ἡ μύρρα πνεύσας, ἡ ἐμπρεπείς καὶ
 ὀκρόσκες· ἡ γὰρ κόμη ὡς κεφαλῆς κόσμη
 λέγετο· ξανθομελαίνας δὲ τρίχας ἐπαινεῖ τὰ
 ἔνδον μελαίνας, τὰ ἐκτὸς ἡλιώσας, ἡ χρυ-
 σαυγαῖς, τῷ ἡλίῳ ἐμπερεῖς. Ελικας] τὰς
 βοτρυχὰς λέγει ἀτάκτως καὶ εἰκὴ ὡς λιγυ-
 πνόων ἀνέμων ἀθύρματα, φερομένης· ταυτο-
 δωαμῆ δὲ τὸ ἀτακία, καὶ τὸ ἄφες ὡς θέλῃσι
 καὶ οὐδ'· πολοκαμῶ, τὸ τὴν τριχῶν πλῆθος
 ζυμελιτόμορον καὶ ζυμπλεκόμορον. Δροσῶδες]
 πῇ μὲ ἐκθηλυῖται τὸ Βάθυλλον ὁ ποιητής· πῇ
 δὲ ἀρρενοποιεῖ. καὶ γὰρ θηλυκὸν τὸ ἀπαλὸν, τὸ
 δροσῶδες μέτωπον, ἀρρενικὸν δὲ τὸ, ὁφρὺς κυ-
 ανωτέρη δρυκόνων, ὡς καὶ τὸ τὴν Αθλίως βλέμ-
 μα, δροσῶδες δὲ τὸ μέτωπον, τὸ ἀνθηρὸν, τὸ
 λαῖον, τὸ δρόσον σάρον καὶ ψεκάζον, τὸ ἐερσην
 παρὰ τὸ ἔρσαι τὸ ποτίσαι, ποτίζει γὰρ τὰ
 φύτα· ἐκ δὲ, σφέρτω μέτωπον ὁφρὺς, λέ-
 γοιτο ἂν τις, τὰ μετώπῃ σέμμα τὸ ὄφρυ, ὡς
 περὶ φρεσικῶς· καὶ ἐκ τῶ ὁφρὺς ἐκ κύανου
 τὸ ζυώθειον ὁ κυάνοφρυς, ὡς ὁ δρυκὼν θη-
 ρίον τὸ ὀξυδερκής. Γοργὼν] δεινὸν, φοβερὸν,
 ὡς τὸ τὴν γλαυκώπιδος, ἡ τὰ πολυπόροθα
 Ἀρεως, ἵνα τις ἐκείνο φοβῆται· καὶ εἰρηνικόν,
 ἡμερον καὶ γαλιών, ὡς τὸ τὴν φιλομμείδας
 Ἀφροδίτης φόβον τῇ ἐλπίδι ἢ πύθῳ ἀνιπα-
 λαδομένης, καὶ ταῦτα παρὰ πῶς προλεγο-
 μένοις, τὸ βλέμμα νῦν ἀληθῶς διὰ τὴν πυρὸς
 ποίησον, ἅμα γλαυκὸν ὡς Αθλίως, ἅμα δ'
 ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Οποῖα μῆλον] τὸ κυδῶ-
 νιον μῆλον (ημαίνε, καὶ γὰρ χνεῶδες τῆτο, καὶ
 λαχνην. Ἐρύθημα] σύμβολον αἰδῶς ἢ αἰ-
 δεμένης φύσεως ἐλεγχῶ· ἡ δὲ αἰδῶς φιλο-
 φρονίας καὶ τὴν καλῶν ἐρωμένης ψυχῆς· ὁ δὲ
 νῆς· γράφει τὰς παρειαὶς ὡς ἂν οἶόν τε ἢ
 αἰδοίας. Ως] ἐνταῦθα ἀντὶ τῶ ὅσον. Γέ-
 μον τε Πείθας] ὡς καὶ ἐν τῇ προερημένη ὡδῇ
 γράφει χαῖλ' οἷα Πειθῆς. Λαλῶν σιωπῇ]
 τῆς, τὸ ἀγαλμα κήρυκον ἔτις ἐχέτω, ὡ-
 στε δοκεῖν ἅμα τε λαλεῖν καὶ σιωπᾶν· ὁ ἐξαί-
 ρηλον τὴν γραφῆς ἔργον. Τὸ δ' Ἀδώνιδος]
 ὁ Ἀδωνις τῶ Κινάρῳ Κυπρίων βασιλέως καὶ
 Μύρρας αὐτῷ θυγατέρῳ υἱός, ὑπὸ τὴν Ἀ-
 φροδίτης διὰ τὸ ὑπερβάλλον κάλλος ἐώ-
 μενος· ἐν ἰδίῳ τῷ ἔργῳ κωμηγετῶν ὑπὸ κά-
 πρῳ καὶ βεβῶνα πηγαίς ἀπέθανε, καὶ πα-

ρὰ δακρυχεύσης τὴν ἑταίρῳ εἰς ἀνθρώπου παρ-
 ὄνυμον μετῃλλάχθη. Ελεφάντην] ὁ λα-
 κός, ὁ λύγδιον καὶ μαρμαίρων. Μεταμά-
 ζιον] τὸ μεταξὺ τῶ μαζῶν μεταμάζιον λέ-
 γετο, ὡς καὶ τὸ μεταίχμιον τὸ μεταξὺ τῶ αἰχ-
 μῶν· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῶ ὅλα στήθεος λαμ-
 βάνετο ὁ διφύς πῶς ματοῖς ὡς τῷ Ἀριστο-
 τέλει. Διδύμας χεῖρας Ἑρμῆ] ὡς διδύμες
 πόδας, ἡ διδύμες ὀφθαλμούς, ἡ διδυμα τὰ
 ὦτα, δι' ὧν πάντων ὁ Ἑρμῆς ἐκωμιάζετο ὡς
 ἐκ Διὸς καὶ Μαίας ἐκγενήθη, ἐκ λόγι' Θεός,
 καὶ Θεῶν ἀγγελός, καὶ Διάκτορος Ἀργεφόν-
 της, καὶ Χρυσόρραπτος, καὶ κηρυκῆον, ἐκ κα-
 λὰ πεδίλα ἔχων ὑφ' Ὁμήρου μυθολογεῖται.
 Πολυδάκτυλος δὲ μηρῶν] ὁ Πολυδάκτυλος Κά-
 σορος ἀδελφός, καὶ οἱ ἄμφω Τυωδαρίδαι
 λεγόμενοι, καὶ Διοσκῶροι, περὶ ὧν ἐν ὕμνοις
 ὁ Ὁμηρός·

Ἀμφὶ Διοσκῶρες, ἐλικώπιδες ἑσπείε Μῆσαι,
 Τυωδαρίδας, Λήδης καλλιςφύρος ἄλλα τέκνα,
 Κάσορα δ' ἱππόδαμον καὶ ἀμώμητον Πολυ-
 δάκτυλα.

Τὰς ὑπὸ Ταυγέτῃ κερυφῇ ὄρεος μεγάλοιο
 Μιχθαῖς ἐν φιλότῃ κελαινεφεί Κρονίωνι
 Σωτήρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Ωκυπόρων τε νέων, ὅτε τε σπέρχασιν αἰελλαι
 Χαιμέλαι καὶ πάντων ἀμείλιχον,

καὶ τὰ ἐξῆς· μηρῶν δὲ Πολυδάκτυλος λέ-
 γει ὡς τανεὶ ἰσχυρὸς καὶ παχυμερὴς ὡς τοῦ
 ἀθλητῆς πυλμῆ διαφέρειτο. Διονυσίην δὲ νη-
 δυν] τὴν ἡτρον ἢ ὑπογάστρῳ Διονύσῃ, καὶ
 γὰρ ἀπαλὸς τρυφερός τε ὑπογράφεται. Τὸ
 πῶρ ἐχόντων] ὡς καὶ τὸ πῶρ πνεόντων τῶν
 ὑποπορφύρων ἢ ροδίνων· καὶ γὰρ τὸ πῶρ ἐνταῦ-
 θα τὸ ἐρυθρὸν τι (ημαίνε ἢ αἰθόμορον. Αἰ-
 δῶ] τὴν ἡβῶν. Παφίην] ὡραίαν, ἢ ἀκμά-
 ζεσαν· Παφίην δὲ λέγει ἡ Ἀφροδίτη, ὡς ἐν
 τῇ Πάφῳ νήσῳ τιμωμένη. Φθονερῶν] καλῶς
 τῶ ζωγράφῳ τέχνῳ· ὡς μὴ βελομένη ἢ
 μάλλον μὴ διωκόμενη ἅμα πῶς πρὸς τὴν
 τὰ ὀπίσω γράφει τῶ σώματι μέρη. Τὰ
 δ' ἢ ἀμείνω] διὰ τὴν παχύτητα δηλονότι,
 καὶ τὴν ὀσσεακίαν. Ὅσον εἴπης] ὅ, τι βέ-
 λος. Τὸν Ἀπέλλαν] ὁ νῆς· ὁ Βάθυλλος
 ἐστὶ ὁ γραφόμενος ἀντὶ τῶ Ἀπόλλωνος
 ἀνα-

ἀνατιθέσθω ἢ λαμβανέσθω· καὶ εἰς Σά-
μον νῆσον μέλλεις ἀφικόμεν, ἀντὶ τοῦ
Φοῖβου (οὐ ἔσω· ὥς καὶ τῷ ἀκερσεκόμῃ
αὐτῷ ὤπρεπέσθω, καὶ τῷ Απόλλωνι τι-
μιώτερον.

Ωιδ. λ'.

Οτι δὲ λ' ὁ Ἔρως, καὶ ἐλδοθερῶς ε'
βέλε). Αἱ Μῆσαι] τὰ τέκνα Διὸς, περὶ ὧν
ἔτῳς ἐν τῇ Θεογονίᾳ ὁ Ἀσκραῖος ποιητής,

Μῆσαι Ολυμπιάδες κῆραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε παρ' ἐμὴ γένεσσι
Μνημοσύνῃ γαυνοῖσιν Ἐλδοθήρ' μεδέεσσι,
Λημοσύνῃ τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμη-
ράων.

Διὰ τῆτο δὲ μητέρα τῶν Μῆσων ἐμυθο-
λόγησαν εἶναι τὴν Μνημοσύνην, αἰνιγμῶδες
καὶ ὡς δὲ πάντων μάλιστ' αὐτῇ
τῷ παίδων μνήμῃν ἀσκεῖν καὶ ζυθεῖσθαι, αὐ-
τῇ γὰρ ὡς πατρὸς τῷ παιδείας ἐστὶ ταμεῖον· ἐννεα
ἢ καλαρθεῖν, ὥς ἐστιν ἰδεῖν ἐκ τῷ τῷ Ησι-
όδῳ.

Εννεα θυγατέρες μεγάλας Διὸς ἐκγεγαῖαι,
Κλειώ τ', Εὐτερπή τε, Θαλεία τε, Μελπο-
μένη τε.

Τερψιχόρη τ', Εὐρατώ τε, Πολύμνια τ', Οὐ-
ρανία τε,

Καλλιόπη θ' ἥδε προφερεσάτη ἐστὶν ἀπασῶν.

καὶ ταυτὸν ὁ Ὀμηρος,

Μῆσαι δ' ἐννεα παῖσαι ἀμειβόμεναι ὀπι καλῇ.
Εννεα γάρ οἱ [τῇ Μνημοσύνῃ] νύκτας ἐμίσ-
γετο μητιέτα Ζεὺς.

καλῶν) ἢ Μῆσαι ἀπὸ τῆ μώσεως, ὅ ἐστι ζυ-
γητήσεως, ἢ ὡς ὁμῶς ἔσται. Τῷ κάλλει
παρέδωκαν] ὅτι καλὸς ὁ ἔρως, καὶ καλὸν τὸ
ἐρᾶν, καὶ τῷ καλῶν ἐρᾶν. Ἡ Κυθέρεια] Εὐρώ-
των μήτηρ καὶ τροφός, ὅθεν Ὀρφύς ἐν ὕμνοις
ἦτοι Ονομάκετ,

Ἵμνέομεν Ζεὶν πολυώνυμον, Ἀφροδρείης,
Καὶ Πηνελόπεια μεγάλην βασιλῆιον, ἥς ἀπὸ
πάντες

Ἀθάνατοι περὶρόντες ἀνεβλάστησαν Εὐρώης.

Λύτρα φέρουσα] οἷα καὶ ὁ Χρύσης Απόλλωνος
ἱερὸς παρ' Ὀμήρῳ περὶ τῷ παιδὸς Χρυσήϊδ^{ος}
τὰ ἄποινα φέρει πρὸς Ἀτρεΐδαις τῷ Ἀγαμέμνονι
καὶ Μενελάῳ. τὰ λύτρα τὰ ἄποινα, τὰ λυτρώ-
σεως τιμήματα. Οὐκ ἔχεισιν] ἐκ τῆ καρδίας
δηλονότι· καὶ γὰρ αὐτοὶ ἐαυτὸν ἀφίησιν εἰς βέ-
λεμον, καὶ μέσος καρδίας διώκει. Μενεῖ ἢ] ὡς
καὶ ἡ τῷ Ἀνακρέοντι περὶ τῷ, ἥς περὶ ἐν
πρὸς ἄνω εἶρη) ἔτῳς, “ ἐγὼ ἢ, καὶ ἄφῃ με,
“ δέλη μὲν παρ' αὐτῷ.”

Ωιδ. λα'.

Οτι ἐαυτὸν ὁ λυρικός εἰς μανίαν Συμπο-
τικῶν προκαλεῖ, καὶ μαινομένοις τῷ τε Ὀρέσῃ
καὶ Ἀλκμαίῳ, ὁ Ἡρακλεῖ, καὶ Αἴαντι ὡς
ἐλάττω. Ἀφες με τὰς θεάς σοι] πρῶτον ὁ
εἶχ^{ος} ἔτ^{ος} (φαρμακῶδης· καὶ ἀναγνωσέον
ἀν εἶη· ἄφες μὰ τὰς θεάς σὺ, πειρὴν πειρὴν
ἀμυσί· ὡς ἂν εἶη ὁ νῆς· ἔα με πίνειν ἱλα-
ρῶς καὶ χαρῶν, καὶ τῆτο δέομαι (καὶ μὰ τῷ
Δία ἢ τὰς θεάς ἄλλας. Ἀμυσί] ἀθρόως,
ἀνδρὶ τῷ μῦσαι πρὸς χεῖλεσιν· ὅθεν καὶ ἡ ἀμυ-
σις ἢ ἀπνύσι πρὸς καὶ ἀθρόα. Ἀλκμαίῳ]
ὁ τῷ Ἀμφιαράῳ μάντεως καὶ τῷ Εὐρυφύλῃ,
εἰς μανίαν ἐτρέπη, Διὰ τῷ τῷ μητρὸς φόνον·
καὶ γὰρ ὁ Ἀμφιαράος εἰς πόλεμον ἀπείναι
ἀναγκασθεῖς, τῷ ἡμῶν μητρὸς ὀπίσθεως ἐφάνε-
ρωσε, ὧν ἐκδίκησιν καὶ τίσιν παρ' αὐτῷ ἀπη-
τήσατο. Θανόν] ἢ Ἀμφιαράος τῷ ἐντολῶν
μνήμων ὁ Ἀλκμαίῳ, τὴν μητέρα Εὐρυφύλῃ
ἀπεθανάτωσεν, ὑπ' Εὐρυπύου ἢ μετέπειτα οἰ-
σηλατῆρος, ἐλεεινῶς ἀπεβίωσατο. Ὁ λυ-
κόπας Ὀρέσης] ἰσορῶς ἔτῳς ἔχ^{ος}. “ Οἰδί-
“ πης ὁ Λαῖος τῷ Θηβῶν βασιλέως καὶ Ἰοκά-
“ σης, ὃν ὁ πατήρ, διὰ τῷ τῷ Απόλλωνι
“ χρησμόν, ποιμήνι τῷ κτείνειν μέλλοντι
“ παρέδωκεν. ἐχρησμοδόθη γὰρ τῷ Λαίῳ ὑπὸ
“ τῷ παιδὸς φονεῖσθαι, ἀλλὰ γε ὁ ποι-
“ μὴν ἐλεήσας τῷ βρεφυλλίῳ, οἷα καὶ ἐκ
“ τῷ βασιλικῷ γένεσθαι, πόδας αὐτῷ δι-
“ ἔπειρε, καὶ οἰσῶς ἐνιερμύης, ἐκ δρυὸς ἀνε-
“ κρεμάσατο, αὐτὸν λιμῶν διαφθαρῆναι νομι-
“ ζόμεν. μὲν ταῦτα ὁ Φόρβας Πολύβας
“ τῷ Κορινθίων βασιλέως νομῶς ταύτη δια-
“ πορρόμεν, τῷ κλαίουτος νηπίος ἀκῆσας
“ ἐκείνον διεσώσατο, καὶ βασιλίδι ἄπαιδι
“ ἔδω-

“ ἐδωρήσατο, ἀφ’ ἧς ὡς θεόσδοτόν τι ἐτρέ-
 “ φη· καὶ δὴ τὸ ποδῶν ὑπὸ τῶ ἔλκευς ἢ
 “ τρυπήματι οἰδεύων, Οἰδίπυος προσε-
 “ κλήθη· ὅταν ᾗ ἠυξήθη, καὶ αὐτὸν δ’ ἡ Πο-
 “ λύβοι παῖδα εἶναι κατέμαθε, γνήσιον πα-
 “ τέρα ζητῆσαι. Σωεβουλόμενος, καὶ λαβὼν
 “ χρησμὸν παρ’ Ἀπόλλωνος εὖρεῖν αὐτὸν ἐν
 “ τῇ Φωκίδι, ἀφίκετο, καὶ ἐλθὼν Λαίον τὴν
 “ μελαχρὺ Φωκίαν γεγνημένον τῶν δόσδε-
 “ σαι ἐπειγόμενον κατέβαλεν, ὃν καὶ ἄγνωστον
 “ ἀπροβουλότως διεχρήσατο. ὑπολαβὼν δ’
 “ αὐτὸν ὑπὸ χρησμῶδός διεψεῦσε εἰς Θήβας
 “ ἀπῆλθε, καὶ ἐν τῇ παρόδῳ, τῇ Σφιγγί θη-
 “ ρομόρφῳ ἀπαντήσας, καὶ τὰ σκείνης αἰνί-
 “ ματα ἐξηγησάμενος, αὐτὴν ἐκαρτάμησε,
 “ καὶ ὅνῃ θεὸς τὸ σῶμα αὐτῆς κατήγαγε εἰς
 “ Θήβας, καὶ ἔδειξε πῶς Θηβαίοις, ἃ δῶρον
 “ εἴληφε τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μητέρα γυ-
 “ ναῖκα ὡς ἀγνοῶν· ἐξ αὐτῆς δ’ ἦν τέσσαρας
 “ ἔχον· καλαμαθὼν δ’ αὐτὸν καὶ πατέρα δό-
 “ κτεῖναι καὶ γῆμαι τὴν μητέρα, ὑπὸ τῇ ἄγαν
 “ ἀλγηδόνι καὶ λύπῃ ἐαυτὸν τιμωρόμενος,
 “ ἀφ’ ἐαυτῶ ἐτυφλώθη, καὶ καθ’ ἐκάστην
 “ ἡμέραν ὡς ἐμμανὴς, βιαίως δόπονήσκειν
 “ ἐβουλόετο.” ὁ δὲ τῶ Ἀγαμέμνονος καὶ
 Κλυταίμνης παῖς μῆροκλον καὶ αὐτὸς.
 μοιχεύουσιν τὸ εὐρὺν (ὡς τῷ Αἰγίδα κα-
 τέκλεον, ἀφ’ οὗ καὶ μαινόμενος ἔτυχε. λου-
 κόποδα δ’ λέγει, ὡς καὶ δρυγίποδα, τούτῃσι
 ποδῶν, ταχυῶ. Κτὰς] ὡς ἐκ τῶ κῆμι.
 Εμαίνετο Ἡρακλῆς] ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης, μὲν
 τὸ Εὐρύτου τὸ Οἰχαλίας βασιλέως θάνατον ἰό-
 λην ἀρπάσας εἰς Εὐβοίαν κατήγαγε· Δηί-
 ανείρα δ’ αὐτὰ ἀκῆσασα, καὶ τὸ ἄνδρα τὸ
 ἰόλης ἐρεῖν καλαμαθῶσα, Λίχαν ἐπεμψεν
 πρὸς Ἡρακλῆα, τὴν ἐδῆτα τῶ Νέσσοι Κεν-
 ταύρου αἵματι ἐμβεβαμμένῳ κομισόμενον, ἵνα
 δι’ σκείνης ἀναιδέως πρὸς αὐτὸν διακείμενον
 ἄνδρα ἀναζωπυρήσαιο, ὡς καὶ τῶ Κενταύρου
 ἐπέπεισο· Ἡρακλῆς δ’ ὡς ἱερὸσόμενος τῷ
 ἐδῆτα ἐνδεδυμένος, ἔτις ἐμάνη, ὥς εἰς καλ-
 εσκιδασμένῳ πυρὸν καβαλαῖν ἐαυτὸν, καὶ
 ὑπὸ φλογὸς καταδαπανηθῆναι. Τόξον Ἰφί-
 τεινον] ἦτοι τὸ τόξον ὃ τὸ Ἰφίτον ἐτόξευσεν, ἢ
 ὅπερ τῶ δ’ Ἰφίτα ἐλαβεν· ὁ δ’ Ἰφίτῃ τῶ
 Εὐρύτῃ τὸ Οἰχαλίας βασιλέως παῖς, ἐν ὃ

Ἡρακλῆς δόποσφαχθέντι πατρὸς, ἐκ πύργου
 κατεκρήμνισεν. Εμαίνετο πρὸς Αἴας] Αἴας ὁ
 τῶ Τελαμῶνος καὶ τῇ Ἡσιόνης τῇ Λαομέδοντος,
 τῇ Ἑλλήνων μὲν τῇ Ἀχιλλέῃ κρείττιστος καὶ μα-
 χιμώτατος, τῷ Ἑκτορι ἀντιμαχησάμενος,
 ἀφ’ οὗ δῶρα τὸ ξίφος καὶ τελαμῶνα ἐλαβεν·
 Ἀχιλλέως δ’ ἰθὺς τῇ Αἴας τὰ δεδωρημένα
 αὐτῷ ὅπλα δόποδοθῆναι ὡς κληρονόμῳ βεβλό-
 μενος, ἅπερ ὁ ῥήτωρ Οδυσσεὺς τῇ λόγων
 δεινότητι τῶν δικαστῶν ἐκεκρατήκει, ἐμμα-
 νεῖς γρόμενος μυρία ποίμνια, καὶ πάντων
 ἐξοχώτατον κερδὸν ἀπέσφαξεν, τὰς Ἀτρείδας
 καὶ τὸ Οδυσσεῖα δόποσφάξαι οἰόμενος· ἀλλὰ
 ὅς ὑγιαίνων καὶ μάτῳ καταπονησάμενος ἐαυ-
 τὸν καλαμαθῶν, ἀγανακτῶν, καὶ λίαν λυ-
 πόμενος αὐτοῖς ἐγχεῖν τῷ αὐτῷ ὑφ’ Ἑκ-
 τορος δόθεντι ξίφει· ὡς καὶ λέγει τὰ, μετ’
 ἀπαίδος κραδαίνων τῷ Ἑκτορι μάχαιραν.
 ὁ δ’ Ἑκτορ Πηλεΐδῃ τῇ Τρώων βασιλέως, καὶ
 τῇ Ἑκάδῃ πατρὶς, ἄριστος καὶ μαχίμωτατος,
 δὴ τῶ ἔχεν τῷ πόλιν προσαγορεύομενος·
 καὶ τὸ σκῆμα τῶν δ’ Ἰφίτῃ χθονὶ δερχομένοιο,
 ὅς ἐξ ἦν Τροίης ἱερὸν πολίεθρον ἐξαλαπά-
 ξαι, ὡς φησὶν Ὀμηρῶς.

Ωιδ. λδ’.

Ὅτι ἀναρμήθη οἱ τῶ Ἀνακρέοντος Ἑρῶες
 ὑπερέχοντες τὰτε φυλλὰ δένδρων, καὶ τὸ τῇ
 θαλάσσης ψαμμόν. Κατεπείν] ἀρθμῆσαι,
 λογίσαι, ὅθεν καὶ λογιστὴς ἢ ψηφιστής. Αθη-
 νῶν] αἱ Ἀθηναίαι. Ἑλλάδῃ πᾶσι μελαχρὺ
 Μακεδονίας καὶ Ἀχαιῆς, πῶς πάλαι Ἀκὴ
 λεγομένη· ἣν πρῶτον ἐκίσειν ὁ Κέρωψ ἀφ’
 οὗ καὶ Κερροπία εἶρη· ἀλλὰ μὲν δὴ τῆς
 Αθηνῶν προσαγορευθῆναι πιθανώτερον. ἐν
 αὐτῇ δ’ ἠκμασαν ἄνδρες τῶ ἄλλων τῇ πολι-
 τεῖα, στρατηγησία, καὶ ὁπισθημοσύνη διαφέ-
 ροντες. Ἐκ Κορίνθου] ἡ Κορίνθος Ἀχαιῶν
 πόλις πλεονεχία, διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ λι-
 μένος καὶ διὰ τὸ τῇ γυναικῶν κάλλος καλλίστη
 καὶ τρυφερώτατη, ἐν μέσῳ τῶ Πελοποννησι-
 ακῶ ἰσθμῷ κειμένη (ἰσθμὸς δ’ ἐν τῇ δι’
 οὗ ἐκ τῇ Χερσονήσῃ εἰς τὴν ἡπειρὸν ἐξερχό-
 μεθα) ὑπὸ Κορίνθου τινὸς τῶ Πελοπῶ ἀνα-
 νεωθεῖσα, καὶ ἔτις ὀνομαθεῖσα, τὸ πρὸν τῷ
 ἢ Εφύρα ἐκαλεῖτο. Θῆς ὀρμαθῆς] ἢ καλὰ-
 θῆς

θες τὸ πλῆθος τῶν ἐρώτων· ὁρμαθὸς γὰρ, ἢ
τάξις, ἢ εἶχος, ἢ σύστημα, ἀπὸ τῶν ἐν αὐ-
τοῖς ἀρμόζεσθαι. Αἰαίης γὰρ] Αἰαία τῇ Εὐ-
ρώπης χώρα ἢ τῇ Ἑλλάδι, ἐν ἣ ἡ Κόρινθος,
ἔτις λεγομένη πρὸς τὴν Αἰαίαν ἢ Διὸς·
ἀφ' ἧς καὶ Αἰαῖοι οἱ Ἕλληες. Λεσβίης]
τῆς ἐκ τῆς Λέσβου· ἢ τῇ Λέσβῳ ἐν Αἰγαίῳ
νῆσῳ, καὶ τῇ Τρωάδι μητρόπολις, ἐν ἣ ἡ
Μιτυλήνη, Ερεσσὸς, Αντίσσα, καὶ Μεθύμνη
πόλεις, πρὸς τὴν Λέσβον τῇ Ιαπέτῳ πα-
τρὸς ἐκείσε διαπλάσσαντο. Ιώνων] Ἰωνες
οἱ ἀπὸ τῆς Ἰωνίας· Ἰωνία γὰρ τῇ ἐλάττω Ἀ-
σίας χώρα μετὰ τὴν Καρίαν καὶ Αἰολίδα, ἐν
ἣ ἡ Μίλητος, Περίη, Εφεσός, Κολοφών,
Λέσβος, τέως τῇ Ανακρέοντι πατρί·
Κλαζομένη, Φακαία, Ερυθραία, καὶ δύο ἐν
τῇ νήσοις Κίος καὶ Σάμος. Καρίας] ἡ Κα-
ρία, ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἥτις· Ἀσία γὰρ ἥτις ἀπ'
ἀνατολῆς τῇ Λυκαονίᾳ καὶ Φρυγίᾳ, ἀπὸ δυσ-
μῶν τῇ Αἰγαίῳ, ἀπὸ μεσημερίας τῇ Αἰγυ-
πλίῳ πελάγῳ, ἀπ' ἀρκίων τῇ Παφλαγονίᾳ
διερίξει· ἐν αὐτῇ ἡ Αλικάρνασσος μητρό-
πολις, ἥς ὡς καὶ πάσης τῆς Καρίας ἐβασί-
λευσεν ὁ Μαύσωλος Ἀρριμισίας ἀνὴρ, ὃς τὸ
πολυθρόνον Μαυσωλείον· ἔτις καλῶν μα-
ρμῇ πρὸς τὴν Καρίαν βασιλεύς, ὃς πρῶτος
οἰωνοπόλων ὅχ' ἄριστος ἔτυχεν. Ρόδος τε]
ἡ Ρόδος ἢ νῆσος ἢ πόλις ἐν Καρπαθίῳ,
τῇ Καρίᾳ ὁμοῦ, τρίτη γὰρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ,
καὶ γὰρ Λέσβος ἢ Κύπρος μείζονες· ἀπὸ τῆς
Ροδῆς παιδὸς, ἥς ἡγάσατο ὁ Ἀπόλλων, ὄνο-
μα ἔχον· διὸ καὶ ἀνέφελον εἶναι διαπαντὸς
ἔδωκεν. Τί φῆς αἰὲς κηρωθεῖς] (Φαλμαγώ-
δης τόπος· ἐν οἷμαι ἔτις ἀναγινώσκον, τί
φῆς, ἡ γὰρ, τί ἀν' λέγειν ἐνέσι σοι, αἰὲς κηρῷ
θῆς, τχτέσι, γράφε ἔτι καὶ ἀλήκως ἐν πῶς
διπλῶχοις σε κηρωμένους, καὶ ἄλλας μυρίας
ἐρώτας ὅς ἐπεσί μοι λογίζων, καὶ γὰρ ἔγωγε τῶν
Σύρων ἐλεῖα, καὶ τῶν Κανώων πόθως ἢ ἐρω-
τας. Οἱ Σύροι] τὸ προσηγορικὸν ἐκ τῆς Σύ-
ρου νήσου Ἰωνίας τῇ Ἀσίᾳ ἀντικειμένης, ἀφ'
ἧς ὁ Φερεκύδης. Κανώων] ἡ Κανώων, ὃ γὰρ
Κάνωπος, Αἰγύπτου πόλις ἐκατὸν καὶ ἑκοσι
σταδίων ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας διίσταμένη· εἴρη]
γὰρ ἔτις πρὸς τὴν Κανώον Ναυκλήρου τοῦ
Μενελάου ἐκείνου θανόντος καὶ ταφέντος· καὶ

Κανώων ὁ τῇ Αἰγυπτίων θεός. Κρήτης] ἡ
Κρήτη νῆσος ἐν μέσῳ τῶν πάντων, ἐκατόμ-
πολις λεγομένη, ἀπὸ τῆς δεινῶν τῇ Αἰγαίῳ
καὶ Κρητικῇ, ἀπὸ μεσημερίας τῇ Λιβυκῇ
προσπύζει, ἀπὸ τῶν δυσμῶν Αἰγίλλῳ καὶ
Κυθήρῳ ἀφορᾷ, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τῇ Καρπα-
θίῳ ἀφορίζεται· παμπλάσις γὰρ ἡ καὶ τοῦ
Διὸς πόλις καὶ τάφος, ὡς καὶ πρὸς Καλ-
λιμάχῳ αὐτοὶ οἱ Κρήτες εὐχοντο· καὶ αὐτῶν
πάντα ἔχουσιν, καὶ πολλὰς ἐν αὐτῇ ἐρωτάς
καὶ ἐρωμένους εἶναι εἴρη διὰ τῶν, ὅπου πό-
λεσιν ἔρως ἐποργιάζει. Εποργιάζει] ἐμμα-
νικῶς φερεῖ, ἥτοι τὰ ὄργια ἢ ἐορστικά ποιῇ.
κυρολεκεῖται γὰρ τὰ ὄργια ὅτι τῇ τῇ Βάνχῳ
μυσηρίων· ἄπερ μετ' ὄργης καὶ κλύπου ἐπέ-
λθο. Γαδείρων] Γάδερα, πόλις καὶ τῇ
Ιβηρίᾳ ἐχάτη. Βακχίων] τὰ Βάκχια ἢ
Βάκχια τῇ Σκυθίας ἐπαρχίᾳ πρὸς τὴν Βάκχον
πόλιν· ἐν ἣ γυναικες κημνίστα καὶ περφε-
ρώτα, ἢ εἰς ἡδονὴν καὶ ὠφελῆς. Ἰνδῶν]
οἱ Ἰνδοί, ἀπὸ τῆς Ἰνδίας χώρας ἥπερ τῇ ἀνατο-
λικῇ Ἀσίᾳ ὄρεται ἐς, πρὸς τὴν Ἰνδὸν πόλιν
καὶ ὀνομαζομένη.

Ωιδ. λγ'.

Οτι ὁ ἔρως αἰὲς νεοτρίαν ποιῇ ἐν τῇ τοῦ
Ἀνακρέοντος καρδίᾳ. Χελιδῶν] ἥς πῆρ ἐν
τῇ δωδεκάτῳ ὠδαίῳ εἴρη. Ετησίη μολῶ-
σα] καθ' ἑκάστον τὸ ἔτος ἐλθῶσα, πρὸς τὴν
εἰαρινὴν ὥραν. Μολῶσα] ἀνίστα, ἐπανή-
κστα, ἐπανελθῶσα, ἐκ τῆς μολῶ ἥτοι τρέ-
χομαι, ἔρχομαι. Θέρψ] τὸ θέρω μία τῶν
ἑτῆς ὥρων, θερμὴ καὶ ἐν ἣ θερμότης. Κα-
λίῳ] Ἰωνικῶς, καλῶν κοινῶς· ἢ γὰρ καλῶν,
Φωλεῶν, ἢ ἡ ἐκ κάλων ὃ ἐστὶ ζύλων καλα-
σκάδαζομένη οἰκία, μήπω δρεθέντων λίθων
πρὸς ἐρσσίαν. Θαυμαστὸν γὰρ τί ἐστὶ τὸ τῆς
χελιδωνίης νεοτρίας ἔρως, ὡς καὶ τὸ τῆς αἰκνύων.
Εἰς] ἄπεις, ἀφίπτασαι, ἢ ὅτι τῇ Νεῖλῳ, ἢ
ὅτι Μέρφιν. ὃ γὰρ Νεῖλος τῇ Αἰγύπτῳ πόλις
ἔτις κεκλημένον ἀπὸ τῆς Νείλου βασιλέ-
ως, ἢ πρὸς τὸ νέω τὸ ρέω οἰοῖται ὁ ρέων τῇ
ἰλιῷ· ποτίζει γὰρ πάντα τῇ Αἰγύπτῳ καὶ τῇ
πλημμύρᾳ καρποφόρον ποιῇ. Μέρφιν] ἡ
Μέρφιν Αἰγύπτῳ πόλις τὸ ὅσον Ουδὸς βασιλέως
ἔρως, ἐκ τῆς Μέρφιν θυγατρὸς αὐτῆς ἐπω-
νομασ-

νομασμένη, καὶ δεύτερῃα τῆς Αλεξανδρείας ἔχουσα, βασιλικοῖς τάφοις καὶ πυραμίδεσσιν ὀπιφανεσάτη. Πόθος] ὁ ἔρως ἐστὶν ὦν, ἀκμὴν, τρεῖσι καθάραις, καὶ γὰρ τὸ ἀκμὴν ὀπιρρηματικῶς τίθεται. Ημίλεπτος] ἦτοι ἑκτέτι λεπιοθεῖς, ἐκ τῆς ἡμισυ καὶ λέπω τὸ ἐκδέρω. Κεχρηνότες] ἀπὸ τῆς χαίνω τὸ χάσκω, εἶμα ἀνοίγω καθὼς οἱ νεοττοὶ λιμώττοντες. ἐρωτιδεῖς, τρεῖς ἐρωτας μικρὰς, τὰ ἐρωτάρια ἢ ἐρώτια. Τί μῆχθ' ἐν γῆν] τίς ἂν εἴη μηχανή, τί ἂν δυναίμην, τὴν ἀμηχανίαν δ' ἔργα ὑπολαλῶν. Εκβοῆσαι] ἐκλαλῆσαι, ἐξαρθμῆσαι· καὶ γὰρ, ὡς ἔφη, τὰ φύλλα δένδρων, καὶ τὸ τ' θαλάσσης ἡμαθῶδες ὑπεραίρουσιν.

Ωιδ. λδ'.

Προσφωνεῖ τὴν ἑταίραν ὁ λυρικός, καὶ φησιν ὅτι σὺ καταφρονεῖς αὐτὸς καὶ τοι πολὺς ὢν. Μὴ με φύγης] μὴ ἀποτρέψῃς ἀπ' ἐμῆ καὶ πολλοῦ ὄντος καὶ κόμην λαοκότρυχα ἐχούσης. Εθεύρα] ἡ κόμη, ἐκ τῆς εθεύρω ἀφ' ἧς εθεύρω τὴν κόμην τρέφω, ὃ καὶ τ' ὄφρων ἦν τὸ πάλαι· ὡς καὶ τ' ὄφρων τὸ ἐν γῶ κείρεσθαι. Ἀνθος ἀκμαῖον ὥρας] κατ' ἐπίτασιν λεγόμενον· καὶ γὰρ ἡ ἡλικίας ἀκμή, καὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἀνθ' αὐτὴν ἐστὶν. Τὰ μὲν φίλτρα] φίλτρα κυρίως μὲν λέγει τὰ ἐπὶ μαγανείᾳ φάρμακα, ὅθεν γίνονται αἱ τ' ἡδονῶν ἀπολαύσεις· ἐνταῦθα δ' τρεῖς ἐρωτας ἢ πόθους ὑπολαλεῖ. Διώξης] ἀποτρέφης, ἀποφύγης. Ορεα καὶ] ἰδὲ, ὡς τὰ κρήνα ἢ λείρη λαοκόφυλλα πῖς ῥόδοις πορφυρέοις ἀναμειγμένα τ' ἄλλων διαπρέπεται.

Ωιδ. λε'.

Οτι ταῦτα ὁ τὴν Εὐρώπην ἀρπασάμενος δοκεῖ τῷ λυρικῷ σὺν ἄλλῳ εἶναι πλὴν ὁ Ζῶς. Ω παῖ] ἀορίστος τίνα προσφωνεῖ, ἴσως ἂν καὶ Βάθυλλον ὡς εἶπεν ἐν πάσι σχεδὸν ᾠδαρχοῖς. Ζῶς] παῖ Διὸς ἀρπαγῶν ἐρωτικῶν, μοιχευῶν, πορνῶν, καὶ ποικύων μισματάων, καὶ ποιητῶν μυθολόγοι, ὧς ἐρῶδοξοὶ τ' Χερσιανῶν ἱκανῶς ἐλάλησαν· ὁ δ' αὖτις τῶ Κρόνῳ καὶ Ρέας παῖς (ὡς τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῷ Ἀδῇ, καὶ τὸ ἀληθές Κρήν ἦν, καὶ ἐν Κρήτῃ γυνθὴς ἐβασίλευσεν, καὶ Διὶ

τὴν αὐτὴν Φιλανθρωπίαν καὶ εἰρηνόποιον πολιτείαν εἰς θεὸν ἀνιερώθη· ἀλληγορεῖται δ' καὶ εἰς τ' αἶρα. Ζῶς δ' λέγει ἡ ᾠδὴ τὸ δάω· ὅτι ὑετῶν καὶ ψεκᾶδων πατήρ, ἡ ᾠδὴ τὸ ζάω· ὅτι ζῶης αἰτία, ἡ δὲ καὶ τὰ πάντα. Σιδωνίην γυναικα] τὴν Εὐρώπην αἰνίττει τὴν Ἀγηνόρην Φοινίκην, ἣν ὁ Ζῶς εἰς ταῦρον μεταμορφωθείς ἤρπασε, καὶ ἐπὶ νώτοις βασιλεύοντα, πόντον παρέπλυνσε· Σιδωνίην δ' λέγει, ὅτι ἐκ Φοινίκης ἦν, πλησίον τ' Ἰερδαιῶν, ἐν ᾗ Τύρος καὶ Σιδών. Χηλαῖς] πῖς ὄνου, κυρίως δ' ἡ χηλή ἐπὶ τ' διονύχων ζώων χηλή τις ἔστα ᾧ τὸ διεσχίσθη. Εξ ἀγέλης ἐλαθεῖς] ἦγεν ἀποφυγῶν, ἢ ἀποσοβηθείς, ἀποδιωχθείς ἐκ τῆς σταθμῆς· ἀγέλη λέγει ὅταν πολλὰ πρόβατα ὁμῶς βόσκει, ἢ πολλοὶ χοῖροι ἢ πολλοὶ βόες.

Ωιδ. λς'.

Οτι οἱ ῥητόρων νόμοι ἦτοι κανόνες καὶ ἐνθυμήματα καταφρονεῖται, πολὺ πλείονος δ' ποιητέον, τὸ ζῆν δαψιλῶς καὶ ἀφροντίστως. Νόμους] τὰς τ' ῥητορείας ὑποθήκας, τρεῖς εὐρημοσιῶν καὶ λογοδαιδαλίας τύπας καὶ τρόπους· κυρίως δ' ὁ νόμος ἡ βασιλικὴ ἀτάξις, καὶ νόμος ὁ κίθαρωδικὸς τρύχος τ' μελωδίας ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὠρμηδόν. ῥητόρων ἀνάγκας] τὰ ἐπιχειρήματα, τρεῖς ἐλέγχεως, καὶ τὴν λόγων δεινότητά δηλοῖ· δι' ἧς καὶ πείθειν μόνον, ἀλλὰ καὶ βιάζεσθαι τρεῖς ἀκροατὰς εἰς συγκατάθεσιν δοκῶσιν οἱ λέγοντες, διὸ καὶ τέτρες τρεῖς λόγους ἀνάγκας ἐνομάζει. Τεῖ δέ μοι λόγων] τί πρὸς ἐμὲ αὐτὴ ἡ πολυλογία, καὶ γὰρ πῶς φιλεῖσιν εἶς καὶ ἀντιφιλεῖσιν ἑδεμία τέτων χρεῖα, καὶ οἱ (φύδρα ἐρῶντες ὡς χασκονίης μᾶλλον διαλέξουσιν ἢ λαλῶντες. Ἀπαλὸν πόμα Λυαῖς] τὸ εἶνον δ' ὁ Λυαῖς ἦτοι Βάκχος δόρυς. Χρυσῆς] τρεῖσι καλῆς, καὶ γὰρ τὰ καλά εἰς κόσμια χρυσᾷ ἔλεγον καὶ πορφύρεα, καθὼς καὶ ἐν τοῖς ἄνω (σημείω). καὶ γὰρ ὡς φησι Πίνδαρος,

Χρυσὸς, αἰθόμυρον πῦρ
Ἀτε διαπρέπεται
-κί, μεγάνορος ἐξοχα πλάττει.

Πολιὰν εἴρασι κάραν] ἡγουν πολὺς εἰμι, πολὺν

πολιαν ἔθειραν ἔχω, ἢ κρῖνα λούκα τλῶ κε-
 φαλῶν εἴφεσι, κάρην· ὡς ἐκ τῆς κάρηνον
 τὸ κάρη, καὶ κάρη ὅτι κείρεσθαι πέφυκεν. Δὸς
 ὕδωρ βάλε] ταῦτα τὰ (υμνοτῶν καὶ ἐστιατό-
 ρων κελύσματα ἢ δεξιῶσεις, καὶ κότλας, ἔ-
 κωδωνισμοί, ἔκ προπόσεις, καὶ ἀμύσιδες, καὶ
 τὰλλα πρὸς τῷ Αθλῶναι, καὶ ἄλλοις δειπνο-
 σοφισαῖς. Ω παῖ] παιδίσκε, οἰνοχόε, νά-
 μαλ' μύσα, ὡς καὶ τλῶ Αφροδίτῃ πα λέ-
 γει. Κάρωσον] ἐκ τῆς κάρ' ὁ κερματίζων
 δηλοῖ, ἐκ τῆς μέθης περὶ γινόμενῃ τλῶ ψυχὴν
 με, ἀντὶ τῆς ἐμέ· καὶ γὰρ κεφαλαλγίαν, καὶ
 ἰλιγίας, καὶ φαντασιώδεις ἐνυπνιασμοὺς ἐπιφέρει
 ἢ παροινία. Βραχὺ μὴ ζῶντα] τὸ τῷ ἀνθρώ-
 πῳ ἀκύμορον καὶ ἐφήμερον (ημαίνε). Ο θά-
 νων ὅς ἐστι θάνατος] τελευτῇ γὰρ πάντων τέλος
 καὶ διαλυτορρομῆν ἐσχάτη γραμμὴ.

Ωιδ. λζ'.

Υπογραφή τῆς ἑαροῦ τρεῖς τὸ ὠδάριον,
 ὡς τῷ ὠρῶν ὠρασιότητος ὥρας, πρὸς ἧς ἄνω
 καὶ κάτω ἐπολυλόγησε. Βρύσσι] ἦτοι βρύειν
 ἢ θάλλειν ποιεῖσι, καὶ τὸ ἐνεργητικώτερον·
 τὸ γὰρ βρύω τὸ θάλλω, καὶ κυρίως ἐπὶ τῷ ἐλαι-
 ῶν ἄνθος ὡς πρὸς καὶ τὸ καρπὸς ἐλαίας προ-
 κύπτει, τρεῖς ἡμέρας πρὸς εἶναι καὶ προφαί-
 νε. Ἰδε πῶς κύμα καὶ τ.] ὅρα ὅπως ἡ γα-
 λῶν τὸ τραχὺ καὶ τραχωδὲς τῷ θαλάσσης
 μαλακίζει, ὅπως ἡ θάλασσα ἀκύμαντος ἐστὶ
 καὶ γαλῶν· γαλήνη γὰρ πρὸς τὸ γάλα. ἔδεν
 γὰρ γάλακτι λειότερον καὶ ἀπαλότερον· ἢ
 πρὸς τὸ γελῶν, ὡς γελανή τις ἔσται ἢ πρᾶον
 ἔχουσα καὶ ἡδύ. Κολυμβᾶ νῆσα] οἱ Δωριεῖς
 κολυβᾶν λέγουσιν ἀντὶ τῆς κολυμβᾶν, ἀπὸ
 τῆς κέλης φαίνεται, καὶ μὴ ὁλοκληρῆς τῆς ἐν
 ὕδατι ὄντας· ἢ γὰρ νῆτα ἢ νῆσα παρὰ τὸ νῆν
 ἢ μάλλον νήκεν. Γέραν' ὁδός] θαυμα-
 σὸν τί ἐστὶν ἢ τῷ γεράνων πορεία· καὶ γὰρ ὅς
 ἀθρόως, ὅς ἰλαδὸν, ἔτε βόρυσθον πέτον',
 ἀλλὰ τὸ ὅτι Πυθαγορικὸν γράμμα διαλύπῃται·
 ἐτυμολογεῖται γὰρ ἀπὸ τῆς γῆν ἐρδανῶν οἰονεῖ
 γῆρδανός τις ἔσται, διὸ καὶ περὶ μολόγ' κα-
 λέται ἐκ τῆς περμάτων ἐρδανῆς. Τίταν]
 ὁ ἥλιος ἐκ τῆς ἀκτίνης τιταίνειν, ὅθεν ἐκτε-
 λᾷ καὶ ἐκτελέτης Απόλλων· ἀφελὼς γὰρ
 ἐλαμψεν ἦτοι ἀνεφέλως ὁ καὶ πρὸς φέρει ἐν-

πὼν νεφελῶν (καὶ δονᾷ), τὸ λαμπρὸν καὶ
 φανερὸν τῷ ἡμέρας ἀποφαίνων. Βροτῶν δ' ἐ-
 λαμψεν] ὑποφαίνει τῷ γεωργίας μισθός,
 καὶ ἀρέσας πλῆτ' ἀποδείκνυ'· ἀλλὰ τῷ καρ-
 ποφορέας. Βρομὶς νᾶμα] ὁ οἶνος ὡς καὶ τὸ
 πόμα Λυαίης προσημνύον. Καθελών] ἦτοι
 κατὰ λαβῶν, ἢ κατὰ κρεμάμενος ἐπὶ τοῖς φύλ-
 λοις καὶ κλήμασι.

Ωιδ. λη'.

Οτι καὶ γέρον αὐτὸς ὢν ὁ λυρικός νεανι-
 κώτερον τῷ νέων νεανιδέ. Ασκήν] τῷ οἰνοφό-
 ρον, δηλονότι ἢ τὸ κεῖν ὁ ἐφόρεν, τὰ ὅρ-
 γα ἐπιτελῶντες, ἀσκοφόροι λεγόμενοι· ὡς καὶ
 ναρθηκοφόροι παρὰ τῆς νάρθηος ὁ ἐστὶ θυρεός
 τῆς Βάκχης (κῆπρον, ὃ καὶ ἐχρᾶντο οἱ ἐπορ-
 γιάζοντες. Ὁ μὲν θείων μάχεσθαι] προκαλεῖ
 εἰς μάχην (υμνοτικήν, ἢ κυπέλλοις καὶ προ-
 χείροις (κδοαίοις τελεῖ). Μελιχρὸν] ξαν-
 θὸν ὡς τὸ μέλι, ἢ γλυκὺ ἐκ τῆς μέλι καὶ
 χράσμαι. Σειλῶν] ὁ Βάκχος τρυφῶν καὶ
 παιδαγωγὸς Σειλῶν ἐν ἑποχῇ εἰσθῶς,
 ὃν καὶ ὁ Βάκχος κατήσχευεν, ἔκ Σειλῶν ὁ
 Διόνυσος ἀπὸ τῆς σείεσθαι ἐν τῇ λῆνῃ, καὶ
 Σειλῶν, οἱ τῷ Σατύρων γέροντες.

Ωιδ. λθ'.

Οτι εὖ ἔχει καὶ παντὲς ἡδὲ τῷ οἶνον πε-
 πωκώς, καρδίαν ὀφθαλμῶν, ἀποβαλὼν
 τὰς φροντίδας, ἀνθεσι σεφαινόμενος, μύροις
 καὶ ἀλείμμασι σάζων, χορδαῖν, καὶ τὰλλα
 πολλὰ πρὸς τῶν. Ητορ] ποιητικῶς, καρδία
 γὰρ ἐν λόγῳ· καὶ γὰρ τῆς παλαιᾶς ἢ ψυχῆ
 λέγει παρὰ τὸ αἶμα τὸ πνέω. Ιανθεν] ἐν-
 θερμον γινόμενον ἢ τορ ὑπὸ τῆς ποτῆς θερμαι-
 νόμενον καὶ ὀφθαλμῶν, μεταφορικῶς ἀπὸ
 τῆς πείρας, ἢ δρᾶσθαι καὶ ἀφελῶς βρύει,
 προκύπτει, καὶ χλοάζει. Μῆσας λιγαίνειν] ἢ
 ὠδὰς ἄδειν, ἢ πρὸς μεσῶν τι λέγειν· ἢ λυ-
 ρίζειν. Απορίπτον] μέμνηται καὶ τὸ προ-
 ειρημνόν· ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ εὐδῶν
 αἱ μέμνηται. Αἴτας] τῆς ἀνέμους παρὰ τὸ
 αἶμα τὸ πνέω· ὡς καὶ ἀνεμορόπης θυέλλας καὶ
 ἀλῖνρον θάλασσαν παρὰ Ομήρῳ· ἀλῖν-
 ρος ἢ τὴν αἶμα τύπῃσας καὶ κυκῶντας. Λυ-
 σιπαίγμων] (κύβητον ἐκ τῆς λύειν, ὅθεν Λυ-
 αῖος,

αἰτέω, ἢ παίζω. Γανώσας] γαννύμεν, ἡ
ἡλαρὸς γυνώμεν. Βιότῃ γαλήνῃ] ἢ ἀπο-
λαυστικὸν βίον ἐπαινῇ ὡσανεὶ εἰρηνικὸν καὶ
δουδαϊμονίας μεσόν. Μύρω δῶδεν] μεμευλο-
μένη τὸ σῶμα. Δέμας] τὸ ἀπλῶς ὄνο-
μα, παρὰ τὸ δέω σῶον ὃ τῇ νῦν δεσμός. Κυρ-
τοῖς] πῖς κοίλοις καὶ βαθέσι κυάθοις. Νόον
ἀπλώσας] ὡς καὶ τὸ ἦτορ ἰανθῆν, ὠφραϊνό-
μεν ἢ ὠθυμῶν. Θιάσω] τῷ ὁμίλῳ, τῷ
χορῷ καὶ χορεία νέων ἢ νεανίδων τέρπομαι.
Τὸ θανεῖν] ὃ θανόν σὺν ὀπιθυμῇ. ὡς ἐν
πῖς προηγερμένοις.

Ωιδ. μ'.

Οτι ὑπὸ μελίτης πεντάμυρον $\frac{1}{2}$ Ἑρῶα
γραφικώτατα ὑπογράφει· οἷα καὶ ὁ Θεόφρ-
τος Ἑρῶα κηροκλέπειν ὑπετύπωσε τοῖς δεξι-
στίχοις,

Τὸν κλέπτην ποτ' Ἐρώτα κακὰ κέντασε μέλισ-
σα Κηρέον ἐκ σίμβλων βολάμενον· ἄκουε ᾗ
χειρῶν

Δάκρυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, πῆ χέρ'
ἐφύσση,

Καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, Ἐἴλατο· τὰ δ' Α-
Φροδίτα

Δείξεν τὰν ὀδυῶν, καὶ μέμφοιο, ὅτι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ αἰλίκᾳ τραύματι
ποιεῖ.

Χ' αἱ μάτῃ γελάσασα, τύ δ' οὐκ ἴσον ἐσὶ
μελίωσας,

Χ' ὡ τυτθὸς μὲ ἔης, τὰ δ' ὃ τραύματα αἰλίκᾳ
ποιεῖς;

Μελίτ[αν] μελιτ[η]ργον ζώϊδιον τ' ἀνθῶν ἁώλον
ἀποδρέπον, φρένιμον καὶ οἰκονομικόν. Ωλό-
λυξε] ὀλολύζω ὀνομαστοποιημένον ῥῆμα, ὡς
καὶ τὸ βομβέω, μυκάω, βοάω, χρεμετίζω,
βρυχάω, κρώζω ἢ τ' ἄλλα. Οφίς μικρὸς
π[τε]ρωτὸς] π[τε]ρίφρασις τ' μελίσσης δ[ι]παθεσέ-
ρα. Πονεῖ] ὀδυνηρόν ἐστι, ἢ γὰρ πονέω τὸ ἀλ-
γέω, ἢ ὀδυνάομαι ὥς κακῶς ἔχω. καὶ πόνος,
νόσ[ος], ἄλγ[ος].

Ωιδ. μά.

Τὴς Συμποσίας ἐπαιὼς ἐξηγεῖται ἐν τῇ
αὐτῇ ἐνδεκαμύων, καὶ τῇ Βάκχῃ Συμποσιαῖς.

χη. Αναμέλιψομαι] ἀντί τῆ ἀναμέλιψομαι
 κατ' ἐναλλαγὰν χρόνων, ἢ ἰωνικῶς. μέλειται
 ὅς ὡς τὸ μέλῃ εἰπεῖν, ὅθεν μολπῇ ἢ ᾠδῇ καὶ
 εὐμολπῇ ὁ αἰσδός, καὶ Μελοπομένη μία ἐκ
 τῆ Μυσῶν, καὶ ᾠδαῖς ὁπιστατέσσα. Τὸν ἐφω-
 ρεταὶν χορείας] διὸ καὶ ὁ Βάκχῃ χορεύτης
 παρ' Ἀλκαίᾳ, καὶ κορίσσι, καὶ ὀρχηστῆς,
 καὶ τὰ ἄλλα ἐπὶ κόμῳ καὶ χορείαις συμ-
 βαίνοντα. Ποθῶντα μολπᾶς] καὶ ᾧ μὲν τὸ
 συμπόσιον ἢ ὀρχήσεις, καὶ χορὸς μὲν μολπῆς
 καὶ ᾠδῶν παντοίων ἐχρήσθη. Τὰ ᾧ ἦν ἀνα-
 θήματα δαιτὸς, ὡς φησιν Ομηρῷ. Τὸν ἐ-
 μέτροπον Ἐρωτὶ] ταῖς ἐμέτροπον, καὶ ᾧ
 φίλαν τραπέζαν λέγει Πίνδαρος, ἢ ὅτι ἐρω-
 τῶν αὐτῆς, ἢ ὅτι φίλος ποιεῖ τὰς συμπό-
 τας. Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης] διὸ καὶ ὁ οἶνῃ
 γάλα Αφροδίτης ἐστίν, ὡς ἐφημεν, καὶ ἐπὶ τὰ
 ἀφροδίσια ἐκ τῆ μέθης πρὸς βαίνωμεν. Δι' ὃν
 ἡ μέθη] ἀφ' ἧς καὶ Μεθυμναῖον ἐπεκλήθη.
 λοχάω τὸ τίκω, καὶ ἄλοχῃ ἡ γαμετή, Ἐ-
 λοχία ὁ τέκνῃ. Δι' ὃν ἀμπαύει] λύπα]
 ἀντί ἀναπαύει), ἀνάξει), καλῶς κομᾶται, καὶ
 ᾧ μεθύοντες πάντων ἐπιλανθάνον)· παρωλικὸν
 γάρ τι καὶ παρωλικὸν ὁ οἶνῃ. Διὰ τὴν ἀτμίδω
 καὶ ἀναθυμιάσεων καρηβαρυσῶν, καὶ, ὡς ἐφη,
 εὐδῶν αἱ μέμναι, πολυφροντίδες τε βα-
 λαὶ ἀπορέπτον) εἰς ἀλικύπτους αἵτας. Εὐ-
 νάζειαι] ἢ διὰ τὴν ἀνῆς, ταῖς κοίτης ἢ
 κλίνης· ἢ διὰ τὴν ἀνῶν ἡγουν ἀλκυῶν δι' ὧν
 αἱ νῆες ἀνάξιν ἐν τῷ ναυσάθμῳ δοκῶν), καὶ
 τὸ, ἐκ δ' ἀνὰς ἔβαλον, καὶ ὅτι περιμήσι' ἐδη-
 σαν. Πόμα κεραδέν] τὸ οἶνον ὕδασι μεμιγ-
 μένον, Ἐ καὶ τὸ τοῦτο δηλοῖ τὸ κεράννουσ, ὅπερ
 κυρολεκεῖται ἐπὶ τῇ οἰνοποσίᾳ· καὶ τὸ πῖ-
 νεν ζημαίνει, ὅτι οἱ πάσαι πρὸς τὴν πωλη-
 ρίων ἀρέσεως πῶς κέραιον ἐχρῶντο, ὅθεν Βάκ-
 χῃ κεραιῆς. Απαλοὶ φέρουσι παῖδες] διὰ
 τὴν πολυελείας Ἐ φθονεῖς τρυφῆς, ἀπαλὸς
 παῖδας λέγει τὰς οἰνοχόους, παχυμελεῖς καὶ
 ὀσάεχους, μεμυρσμήνους, ὁνείαθ' ἔτοιμα φέ-
 ροντας. Τὸ δ' ἄχῃ πέφλυγε] ταυτὸν πῶς
 προειρημένοις ἀπορέπτον) μέμναι εἰς ἀλι-
 κύτους αἵτας· διὸ καὶ ἐκ τῆς δύω τὸ ὄρμα,
 ὡς Ἐ αἵτης καὶ ἀέλλα πρὸς τὸ αἶμα ἢ αὐτὸ
 τὸ πνέω· ζημαίνει ὅτι τὸ ἀμφοτέρων τὸ κύμα
 ἀνέμοις δεδονημένον, ἢ τὸ ἀνέμου συσροφῆν·
 καθῶς

καθὼς καὶ τὸ ἀνεμότροπον ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀναίρεπόμην. Φροντίδας μεθ' ἡμῶν] μέθετέ με Φροντίδες. Τί σοι γάρ ἐστι κέρδιον] ἀ-
χρεῖον καὶ ἀλυσιτελές τὸ δακρύειν, ἢ βαρυτε-
ναχεῖν· καὶ γὰρ τὸ γεγονὸς ἢ γεγονέναι ἀμήχα-
νον, δεῖ γὰρ μακροθυμεῖν ὑπὲρ πῶς συμπεδικόσι
καὶ μὴ λειποθυμεῖν ἢ λειποδρανεῖν. Πόθεν οἶ-
δαμεν τὸ μέλλον] ταυτὴν τῷ, τὸ δ' αὖτε
τίς οἶδεν, καὶ τῷ, ὁ βίῃ βροτοῖς ἀδελφός, ἢ
ἀπρόσβλυτος, ὁ καὶ ἐκ τῶν αἰφνιδίων καὶ
ἀπροσράτων θανάτων δῆλόν ἐστι. Μεθύων θέ-
λω χορεύειν] καὶ γὰρ (ὡς ἔφη) τὸ δέ μοι μόνον
τὸ κέρδιον, τὸ δ' ἐγὼ λαβὼν ὑποίσω, τὸ θά-
νεῖν γὰρ μὴ πάντων. Μελέτω ὅτι πῶς θέλῃσιν,
καὶ τὰ] περὶ τῶν ἐαυτὸς τιμωρεμένων καλῶς
ἀν' ἀνθρώπων καὶ δακρυμένων. Ἰλαροὶ πῶρ' ἂν
οἶνον] ἢ ἐπαναφορὰ, καὶ γὰρ τὸ τέλει ὑπὲρ τῶν
δὲχλων ἀναφέρει.

Ωιδ. μβ'.

Οτι κῶμῳ καὶ αἱ ἡδοναὶ ἢ ἡδυπάθειαι
τῷ βίῳ συμφέρουσαι μᾶλλον ἢ φθόνῳ καὶ
λοιδορίᾳ, καὶ μάχαι πάροιποι. Διούσας] ἐν
πῶς ἄνω Βάκχον ἔλεγον ἐφάρετ' ἀνθρώπων
καὶ ὅλας ποθεῖντα μολπὰς, ἐνταῦθα ὅτι λέγει
ἐαυτὸν χορείας φιλοπαίμονα τῇ Διούσας
ποθεῖν, ἢ ἐρᾶν. Φιλοπαίμονα ὅτι καλεῖ, ἢ γὰρ
ἦν φιλοῦσιν οἱ παῖδες. Φιλέω δ' ὅταν] ἡδο-
μαι καὶ εὐφραίνομαι, ὅταν συμποτίην ἐφάρετον
ἦτοι τὸ νέον ἔχω, τῇ μὲν λύρα ἄδοντα ἀ-
κρόντα· καὶ γὰρ ἐν συμποσίῳ ἡδονή, ἢ λύραν,
ἢ κιθάραν, ἢ ἄλλο τι μουσικὸν ἔργον ἐκτε-
λεῖν. ὡς προεῖρη]. Τακίνθων] περὶ ὑακίνθου ἄνθους,
καὶ Τακίνθου παιδὸς ἐν πῶς ἄνω (ἐσημείω).
σεφανίσκας ὅτι ὑακίνθων λέγει, ὡς καὶ τὰς ἐκ
ρόδων. Φθόνον δὲ] ταυτὴν δις σημναίνω, ὡς
πάντων μάλιστα, τῇ τὸ δακρυμένον πάθος
ὑποπροσπιάζων. δαίμων ὅτι προσαγορεύει, ὡς
διελόντα ἢ κατελόντα τὴν φιλίας (ὑπόδεσμον ἢ
ἐνότητά· σασιαστικὸς γὰρ ὁ φθόνος καὶ εἰρῆνῃ
πολέμῳ. Γλάττης φάγω βέλεμνα] τὰς
βλασφημίας δηλοῖ· δι' ὧν ἀδικῶν καὶ βλά-
πτων, οἷα δὴ καὶ τῶν βέλων ἢ ἀκοντίων· κα-
φα ὅτι βέλεμνα λέγει, καθὼς ὁ Ὀμηρὸς ἔπεα
πτερόεντα ἔλεγον. Δαίτας] ἢ δαῖς, τὸ δει-
πνον τὸ συμποσίον, ὡς τὸ δαῖεν, διατρέφειν,

ἀνέμεν· καὶ γὰρ πάλαι διεμερίζοντο πάντα
τὰ ὑποφερόμενα, καὶ τὴν συμποτίαν ἐκάστω διε-
νέμοντο· ὅθεν καὶ δαῖτα εἰσὶν καλεῖ ὁ ποιη-
τής. Νεοθηλαῖς] ταῖς νέαις, ἢ νεάνισιν, νέ-
ον θαλάσσαις, ἢ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἀκμῇ ἔσταις
παρθένους.

Ωιδ. μγ'.

Τὸ τέτιγος ἐκώμιον αὐτῇ ἢ ὡδὴ περὶ
χει. Μακαρίζομεν] ἐπαινεῖν σέ, ὦ τέτιγξ,
ἀπαθανατίζομεν. μάκαρες γὰρ καὶ οἱ ἀθάνατοι·
καὶ τὰς ὑπὸ ἡμῶν ἐκωμιαζόμενας τὰ ἀθανα-
σίας μελαμειάνειν ἀξιοῦμεν. Τέτιγξ] μι-
κρόν τι ζῶον ἐπερωμένον πολύφωνον, ὡς περὶ
ὁ λυρικὸς γλαφυρώτατα ὑπεργράφει· παρ'
Ἀθηναίοις ὅτι ἐτιμάτο, ὅθεν καὶ τέτιγοφόροι
ἐκαλεῖντο· τὴν ῥητορείαν ὅτι σύμβολον ἦν, ὡς
ἐκ τῶν Ὀμήρων (ὡς ἀλλαν ἐστὶ. Δενδρέων ἐπ'
ἄκρων] τὰ ἄκρα τῶν κλαδίσκων νοεῖται, ἐφ'
οἷς καθίζει ὁ τέτιγξ. Δρόσον πεπωκὸς] δρό-
σος τῷ τέτιγι καὶ πότιμν ἢ ἐδώδιμον καὶ
φυσιολόγους τινὰς πορίζει· ὀλιγόβιον ζῶον, καὶ
ὡς κατὰ φησὶν, ἀναιμόσαρκον. Βασιλῶς
ὅπως αἰεδαῖς] ἦτοι ἐξοχώτατα τῶν ἄλλων ἄδεις
ἢ τέτιγξ. καὶ γὰρ τὸ ἐξαίρετον, ὡς λέγει Πίν-
δαρος, κορυφᾶται βασιλεῦσιν. Σὰ γὰρ ἐστὶ.]
τῷ δὲχλῳ καὶ πολυκλήμον κράτῳ τῇ τέτι-
γι δηλοῖ, ὡς καὶ παντοδαπῶν γῆινων καρ-
πῶν λιπαρῶς δαψιλῶς τε μετέχειν. Φιλία
γεωργῶν] καὶ γὰρ ἐξ αὐτῶν τῶν τέτιγων ἐνίοτε
καρποφορίαν πολλὴν ἐσομένην τεκμαίρεται·
οἱ γεωπόνοι. Ἀπὸ μηδενὸς τι βλάβῃ] καὶ
γὰρ ἔτε ἐοδίων, ἔτε πίνων ὁ τέτιγξ βλάβῃ
ὑποφέρει, ὡς καὶ ἡ ἀνθολογία μελίτῃ. Τί-
μιος βροτοῖς] μάλιστα ὅτι πῶς Ἀθηναίοις.
Θέρεος προφήτης] τῇ γὰρ μόνῃ τῇ θέρῃ
ὥρα φαίνεται καὶ τέτιγξιν οἱ τέτιγες· οἷα
καὶ αἱ χελιδόνες ἐν τῇ τῇ ἔαρ, διὸ καὶ
ἐτησίως αὐτὰς προσηγόρευσε. Φιλέει Μῆ-
σαι, φιλέει Φοῖβος] ἀπὸ τῶν δειλονότων μου-
σικῶν, καὶ πολυφωνίαν, ἢ ἐνεκα ἀνιέρων ἢ
μῦσας καὶ μουσικήν Φοῖβον. Τείρει] δαμνᾷ,
τέλει, κατελείπει· ὡς ἀγῆρω τῇ τέτιγι·
οἷα καὶ ἐφημέρις ἢ ὀλιγοχρονίς, ἢ ταχυπότμος
ζῷον. Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος] ἀπὸ τῶν ἀπα-
θῆς δηλαδὴ καὶ ἀναιμόσαρκον, ὡς ἢ ὁ ποιητής
διδάσκει τῇ Ἰλιάδι· ῥαψωδία εἰ.

Ο

Ωιδ.

Ωιδ. μδ'.

Ερωϊκὸν αὐτῷ ὄνειρον ἐξηγῆται ὁ λυρικός, καὶ φησι συμπλακῆναι πολλοῖς, διολιδάινειν ἄλλοις, ἐνὶ ᾧ μόνῳ καλῶδεθῆναι. Οὐαρ] ἀπλωτον ὄνομα, κατ' ὄναρ τρέχειν, ἢ ἱππασθ' ὥσανεῖ ἐπερωμύθῳ. Μόλυβδον] μολύβδινον ἄχθῳ, ἢ μολύβδινας πένδας. Κίχανε] ἐκίχανε. προέδραμε καὶ ζωέτυχε. Τί θέλει ὄναρ] ἦτοι, τί ζημαίνει ἔτῳ ὁ ὄνειρος; οἷα καὶ τινὰ ὄνειροπόλον πωθανόμην. Διολιδάινειν] (Φάλλεας, διαμαρτεῖν, (Φαλερῶς καὶ ἀσάτως ἔχειν πρὸς τὰς ἐρωίας.

Ωιδ. μέ.

Οτι πρὸς τῷ Ερωῖ βελῶν, καὶ Αρεως πάθος λέγει ὁ λυρικός. Ο ἀνὴρ ὁ τ' Κυθήρης] περὶ φρεσὶς τῷ Ηφαίστῳ· ὁ δ' Ηφαίστος θεὸς εἰς τὸ πῦρ ἀλληγορούμενος Διὸς καὶ τ' Ηρας υἱός, ὃς ἀπ' ἐκείνων διὰ τὴν δυσμορφίαν καὶ τὸ δυσειδές εἰς Λῆμνον κατέρριφεν, ἐν ᾧ ὑπὸ τ' Εὐρυνόμης, ἢ ὡς φαίνεται ἄλλοι τινες, ὑπὸ τ' ἐπιθήκων ἐτεράφη· ἐκ δ' τ' ὡς πῶσεως χωλὸς ἀμφοτέρωθεν ἐχρῆτο, ἀφ' ἧς καὶ ἀμφιγυῖς παρ' Ομήρῳ λέγεται. τ' δ' Διὸς κεραυνῶν καὶ ἀστραπῶν, καὶ βροντῶν ἐργάτῳ ἅμα πῖς Κύκλωσιν μυθολογῶσιν οἱ ῥαψωδοί· καὶ ὅτι τὴν Αφροδίτην ἐγήμε, καὶ αὐτὴν τῷ Αρει συμμιγείσαν ὄραν ἀδαμαντίνους ἀλύσειν ἀμφοτέρωθεν ἐπεπέδησε, καὶ γεγυμνωμένους εἰς γέλωτα θεῶν πανηγύρει ἐνεφάνισε. Λημνίαις] Λῆμνον, ἢ ἐν Αἰγαίῳ νῆσον, τῇ Ηφαίστῳ συμφορᾷ ὀνομασμένης, ἀφ' ἧς τὰ Λήμνια κακὰ, ἦτοι δεινὰ καὶ φρικτά. Ακίδας] τὰ ἄκρα τῶν βελῶν ἢ Αφροδίτη ἐν Κύπρῳ τετιμημένη μέλιτι ἐνέβαπτεν· ὁ δ' Ερος πᾶσι αὐτῆς πικρὰν χολὴν ἐμισγν, ὡς ἂν ἡ γλυκύπικρόν τι τὸ ἐρᾶν. Στιβαρὸν δόρυ] ὄπλον Αρεως τὸ δόρυ, καὶ τ' Παλλάδῳ, ἢ πολεμικῶν ἀνδρῶν, ὡς καὶ ἡ κορυφή ὄπλον τῷ Ηρακλέει· στιβαρὸν δ' λέγει ἢ σερρὸν καὶ πυκνόν. Ὑπέλιξε] καλεφρόνει, ἐσκωπῆεν, οἷα τι ὀτελές καὶ ἀκαταφρόνητον. Βαρυ] τὸ βέλῳ Ερωῖ βαρὺ καὶ σπύλονον, ὃ ἐπὶ τῇρωσκόμοις μάλα πολλὰ μόγησαν. Ὑπεμειδίασε] ἀφ' ἧς Φιλομμείδης Αφροδίτην ὡρᾷ ποι-

ηταῖς. Αρης ἀνασθενάξας] βαρυσεναχῶν, ὡς ὑπ' Ερωῖ καλεχόμενος ἢ καταπληγόμενος· καὶ γὰρ οἱ πολεμικῶταί τοι ἀνδρῶν εἰς τὸ ἐρᾶν μᾶλλον τ' ἄλλων πεφύκασιν, δηλοῖ δ' τὸ τῷ Αρει καὶ Αφροδίτῃ μοιχεία. Αρον αὐτὸν] ἔξελε, ἔξελκε.

Ωιδ. μς'.

Οτι πάντες οἱ φιλεῖντες μόνον ἄργυρον βλέπουν, ἢ ὅτι τοῖς ἐρῶσιν ὁ ἄργυρος μόνον ἀντὶ πάντων. Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλεῖν] τῷτο δυσκολίαν καὶ κακοήθειαν δηλοῖ. Χαλεπὸν δ' καὶ φιλεῖν] διὰ τὰς ἐν τῷ φιλεῖν πόνους, καὶ τὸ ἀδέσβαιον ἐπὶ (Φαλερόν. καὶ γὰρ φιλεῖν πόνον, καὶ τὸ δίσκον,

Εἰ μισεῖν πόνον ἐστὶ, φιλεῖν πόνον, ἐκ δύο λοιπόν

Αἰρῆμαι χρηστῆς ἑλκῶς ἔχειν ὀδυῖς.

Χαλεπώτερον] ἀντὶ τῷ χαλεπώτατον, καὶ γὰρ τὰ προειρημένα (ωλύατῃ) καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον· καὶ γὰρ χαλεπὸν τὸ μὴ φιλεῖν, ἀλλὰ χαλεπώτερον τὸ φιλεῖν, χαλεπώτατον δὲ φιλεῖν τὸ ἐρώτων ἀπολύχάνειν. Γένῳ] ἢ ὄψιν καὶ τ' προγόνων κῦδῳ. Σοφίῃ] ἢ ἐμφυίῳ, ἢ δι' ἐμπειρίας, ἢ μαθημάτων ὡραγνομήν. Πατεῖται] προσηλακίζεσθαι, ἐξθενεῖσθαι. Απόλοιτο] ἐπαρὰ εἰς τὰς φιλαργύρας, ὅτι κακῶν ἀπάντων αἰτίον ὁ ἄργυρος. διὰ τῷτον γὰρ αἱ παροικονίαι, ἀδελφοκτονίαι, πόλεμοι, καὶ ἄλλα πολλά· ὥστε καλῶς ὑπὸ τῷ Τιμοκρέοντι Ροδῆς εἰρηάζει, “ ὦφελος, ὦ τυφλὲ πλάστε, μήτ' ἐν γῇ, “ μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ὑπέρῳ φανῆναι, ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν καὶ Ἀχέροντα. “ διὰ σε γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακὰ.” Τὸ δ' ἡ χεῖρον] ὅτι φυλάργυροι καὶ ὄνται αἱ ἐταιριζόμεναι γυναῖκες, καὶ αὐτὸς ὁ Ερος ὤνῃ.

Ωιδ. μς'.

Οτι τὸ τερπνεῖν, χορδαῖν, καὶ ἰλαρῶς διαγειν πῖς νέοις, καὶ πῖς γέροισι πρέπῃ. Τρίχας γέρον] ὅτι πολὺ αἱ σέφουσι κάραν, ὡς ἔφη.

Ωιδ.

Ωιδ. μή.

Οτι προῤρεπτικὸν τὸ ᾠδάρειον τῆτο εἰς χο-
ρείαν, καὶ τὰς παροιίας μολπὰς. Λύριον
Ομήρου] τὴν ἐφάρμοστον καὶ λυρικὴν μέτρον
τῶ ποιητῆ κορυφαίαν. ὁ δὲ Ομήρου τὸ
πάσαι Μελησιγνήτης λεγόμενον, ἐκαστὴν καὶ
ἐξήκοντα ἐτῶν τῆς Πρώτης προημέτερον. τυ-
φλὸς ἦν, διὸ καὶ παρ' Ἰωσὶν Ομήρου προση-
γορεύθη· περὶ προγόνων αὐτῶ ἐδὲν δῆλον, περὶ
δὲ τῆς παλαιοῦς ἔτιος ἔχῃ.

Επὶ αὖ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ομήρου,
Σμύρνα, Ρόδου, Κολοφών, Σαλαμίν, Χίου,
Αργεῖον, Αθήναι.

Ιλιάδα καὶ Οδυσσεύειον ζυνέταξε, τὴν μὲν
τὰ περὶ τῆς Ἰλίου αἰλώσεως, τὴν δὲ τὰ περὶ
Οδυσσεύος πολυχρονίαν ὁδοπορίας περὶ ἔχουσιν.
Φονίης] χορδὴν Φονίην λέγει τὴν τῆς Ομήρου
ποιημάτων ὑπόθεσιν, ἣν καὶ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς
ἐν δρχῇ λαφύει λέγων.

Μῆνιν ἄειδε, θεᾶ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ
Οὐλομένην· ἣ μύρ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἰδοὶ προΐαψεν
Ἡρώων, αὐτὰς δ' ἑλώμενα τεύχεα κνέουσιν,
Οἰωνοῖσι τε πάσι·

καὶ τὰ ἐξῆς. Κύπελλα θεσμών] τὰ (καὶ ἀ-
μα καὶ ποτήρια οἷς ἐχρῶντο αἱ θεσμοφορ-
αί· ἢ τὰς τῶ νόμων πλάκας καὶ δέλφας
ἀγε, ὥπως αὖ καὶ θεσμοὶς ἔ νόμοις ζυμίζας,
ἐξὸν ἢ μοι μεθυσκομένην χορεύειν, καὶ Σειλη-
νον μιμεῖσθαι. Λύσης] λύτταν σώφρονα λέγει
τὴν καὶ ἡμῶν, καὶ τὰς ἐν καμμοῖς ᾠδὰς, ἢ τὴν
ζυμπολικὴν ἐλδοθερότητα καὶ ἄδειαν. Τὸ
παροιόν] τὸ βακχέβακχον ἄσω· ἢ ἐκδοή-
σεις παροιίας ἀφῆσω.

Ωιδ. μβ'.

Ἀγε ζωγράφω] ὅτι ζωγράφον ἐπὶ τὸ τι
γράφειν ᾠδῶν (καὶ ἄλλων), οἷον Βάκχας, ἢ πό-
λεις τευφώσας, καὶ ἐραστῶν νόμους. ᾠδὴ δὲ
αὕτη δυσεξηγητὴς καὶ (φασματώδης δοκεῖ μοι
εἶναι, τὰξιν γὰρ οὐκ ἂν τινα εὖροις. Ἀγε]
ἐπὶ ῥήματι ᾠδῶν ἀφῆσεως, ὡς καὶ τὸ φέρε.
Βάκχαι] ὁπαδοὶ Διονύσου ὡς καὶ Σάτυροι, ἔ

Πᾶνες, καὶ Σειλῶοι· φιλοπαίμονας δὲ καλεῖ
καὶ τὸ αὐτὸν φιλοπαίμονα Βάκχον. Εὐαύ-
λας] πολύσημον ὄνομα τὸ εὐαυλόν· ἐνταῦ-
θα δὲ ταυτὸν ζημαίνει τῷ αὐλῷ· αὐλοὶ δὲ καὶ
σύριγγες, ὄργανα ὀπιπνέοντα, καὶ διὰ τῶν
αὐλῶν ἐρεῖς αὐλεῖν, ὑπαυλεῖν, καὶ αὐλεῖσθαι,
ᾠδεύειν, αὐλεῖν, εὐαυλον· καὶ αὐλὸν πο-
λύφωνον, πολύκομπον, πολυκαμπῆ, πολυ-
μελῆ, πολυμολπῆ, καὶ ἐπὶ τῷ αὐλῶν φαίης
ἀν' ἐμφυσᾶν, ἐμπνέειν ἢ καὶ ἀπνέειν, καὶ καὶ ἀ-
πέμπειν τὸ πνεῦμα εἰς τὸ αὐλὸν ὑποπιμ-
πλαμεῖναι τῇ γνάθει, καὶ ὑποκωμῆναι, οἷα
καὶ αἱ προσηγορίαι Βάκχαι. Ἑτεροπνέου-
σες] ἐκατέρωθεν ἐμπνεομένης· ὁ δὲ νῆς· αἱ ὁρ-
γιαζόμεναι Βάκχαι τὰς αὐλὰς ἀμφοτέρωθεν
καὶ ἀπνέουσαι ἐχέτωσαν, καὶ ἔτιος ὑπὸ σοῦ
γραφῆται· μετέπειτα δὲ ἰλαραὶ καὶ γελοῦ-
σαι ἦτοι τευφώσαι πόλεις. Ὁ δὲ κηρὸς] τὸ
πλάσμα κήρων· ὅθεν οἱ κηροπλάσαι καὶ ἡ
κηροπλαστική, τὸ κηρὸν τήκειν, λεαίνειν, λύ-
ειν, ἀνίεναι, ὀργάζειν, μαλαττεῖν, καὶ τ' ἄλ-
λα. Νόμοις] τὰς θεσμούς ἢ διατάξεις, ἢ
τὰς αἰσθὰς καὶ μολπὰς πολυμέρους.

Ωιδ. ν'.

Οτι τὸ οἶνον καὶ οἶνος ὀρετὴν Διόνυσον ἐπαι-
νῶν τὰς ζυμπότας προσφανεῖ. Ὁ δὲ ἐν πό-
τοις] γράφει καὶ ὁ δὲ ἐν πόνοις ἀπειρῇ νέον
ἐν πότοις ἀταρῇ· ἀλλὰ τὴν προτέραν γρα-
φὴν προελοίμεν, καὶ ἢ περὶ Διονυσιακῶν καὶ
μεθῶν λέγει, καὶ τὴν τὰ ζυμποτικὰ τελέων·
ὁ νῆς δὲ ἔτ'· ὁ θεὸς Διόνυσος ποίων τὰς
νέας ἐν ζυμποσίαις ἀπονήτας, καὶ ἀθάμους,
καὶ αὐθάδεις, ἔ χορεύοντες, εἰς ἡμᾶς κατέβη
κομίζων τὸ οἶνον τὸ φίλτρον ἡδὺ καὶ ἀπαλὸν
πῶς ἀνθρώποις. πότον ἄσπον· ἐπὶ θείον οἶνον,
ὡς καὶ περὶ τῷ Ἀλκαίῳ, λαθικηδέα οἶνον, ἔ
παρ' Ομήρῳ φάρμακον νηπενθές. Τόνον ἀμ-
πέλας] περὶ φραγίδος τῶ οἶνου. Πεπεδημένον]
δεδεμένον καὶ ὡς τισι πέδασι ἐμπλεκόμενον
πῶς ἀμπελὸς κλαδίσκοις. Ὀπάρας] τὰς
τῷ θεῷ ἢ μελοπάρῳ ἔδωκε φυλάττειν, καὶ ἢ
ἐν ταῦταις τῇ ὥρῃ οἱ βότρυες περκαίεσσι
καὶ πεπαίνον, καὶ τέλ' ὡς γινέ· ὁ τευγῆτος.
Ἀνοσοι] τὰς οἶνος διωάμεις ἐξηγεῖται· καὶ ἢ
ὁ μελέως αὐτῷ χρώμενος, ὡς καὶ τὸ ᾠδῶν
μῦθος.

μῦθε, καὶ εὖ ἔχθ' τῷ σώματι, καὶ ἰλαρῶς καὶ
τὰ τ' ψυχῆς ἀλάκῃ ἐσύττερον.

Ωιδ. νά.

Οτι τὴν Ἀφροδίτῃ ἐν δίσκῳ ἀπογραφεί-
σαν ἐξακρεβοῖ ὁ λυρικὸς. Ἀρα τις] ἐνδοια-
σικῶς μετὰ τιν' ὁ θάμβος ταῦτα ἐκφέρει,
οἷα καὶ θεῖόν τι ὄν ἄγαλμα. Τόρβουσε] ἀπ-
ἐγλυψεν ἐν τῷ δίσκῳ τὴν θάλασσαν. Μα-
νεῖσα τέχνη] ἐμπληκὶς καὶ θαυματουργὸς τέ-
χνη ὡς καὶ τὰ ἀδιώτα, ἢ τὰ πρὸ φύσιν με-
ταχειρουργή. Ἀνέχουε κύμα] ἢ κεχυμένον
κύμα τῷ δίσκῳ ἐνετύπωσε. Νῶτα] τὰ ἐ-
πιπολάζοντα, ἢ τὰ ἐξωτ' θαλάσσης. Ὑπερ-
θε] ἤτοι ὑπὲρ τὰ νῶτα τῶ πόντου. Νό-
εῖς θεὸς ἀερόθεις] ὁ ὑψηλοφρονῶν ἢ τὰ θεῖα
φανταζόμενος. Μακάρων φύσις] δὲ χάριν
τὴν πάντων γένεσιν δηλοῖ δι' Ἀφροδίτης ἢ
ἐρωτικῆς τιν' διωάμεως τελευτήν. καὶ γὰρ
ἐκ τῶ παλαιῶ ἐρωτῶ πάντα γενήσθαι καὶ
διακεκοσμηθῆναι φασιν οἱ μυθολογῶντες. Ο-
σα μὴ θέμις] ἀ ἢ αὕτη φύσις ἐκάλυψε, τὰ
αἰδοῖα δηλονότι. Ἀλαλημύνη] διερχομένη,
πλανωμένη, ἐκ τῶ ἀλῶ ἀλάλημι, ὁ παθη-
τικὸς ἀλάλημαι Αἰολικῶς, ἢ μέλοχῃ ἀλαλη-
μύνη. πλανᾶσθαι ἢ λέγει ἢ Ἀφροδίτῃ ἢ ὁ
ἀφρός ἐξ ἧς ἐγενήθη ἢ αὕτη, δεῦρο κατέκεισε
φερόμενος ὅπῃ ποῖς κύμασιν. ἴσως καὶ ἀναλιν-
εῖον ἀλαλημύνον ἐπ' ἀκτῇ βρύον. καὶ νῦν δοκεῖ
[αφέστερος. Βρύον] τὸ ἐκ τ' θαλάσσης ἀχυ-
ρῶδες ἐκφερόμενον καὶ τὸ προχερόμενον. πρῶ-
τάλλε] ἢ ἢ Ἀφροδίτῃ διανήχουσα καὶ κύμασι
ραδίως ἐποχεμύνη, τῷ ποταμῷ ἀχυρῶδες λείως
καὶ ἡρέμα [αλδομύνη. Ἀπαλοχρόες] γαλή-
νῃ καὶ δίδαν τ' θαλάττης δηλοῖ ἀπ' ἀπα-
λόχραν, ἤτοι λεῖον, ἡρεμαῖον, καὶ ἀσάλευτον.
[σωτίθε] ἢ ἢ λέξις, ἐκ τῶ ἀπαλὸς ὁ μα-
λακὸς καὶ λεῖος, ἐ τῶ χρεῖς, ὅπερ ἔχ' εὐρη]
πρὸς τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ χρεῖς, καὶ οἶδεν ἀκο-
λῆθως, καὶ τὰς αἰτιατικῇ, χρεῖς δὲ ἀπονημα-
μύνη, τὰς δ' ἄλλας κινήσεις, ὡς ἀπὸ τοῦ
χρεῖς χρεῖς ποιεῖ, ὁ ἢ χρεῖς καὶ ὁ χρεῖς, τὸ
προφανόμενον δηλοῖ τ' καὶ ἄνθρωπον [αρκῆς.
Εἰς πλόον] πλόον, χρεῖς, ρόον, νόον καὶ π-
αῦτα πολλὰ ἀντὶ τῶ χρεῖν, πλῆν, ῥῆν, νῆν
λέγουσιν Ἴωνες. δέμας εἰς πλόον φέρουσα ἦγεν

τὸ σῶμα εἰς ὕδωρ ἐνιερμένη ἢ διανήχουσα. τὸ
δέμας, ὡς καὶ τὸ ὄναρ, ὑπάρ' ἐ ὁμοῖα, ἀπ' ὠ-
πον. καὶ δέμας ἔτε Φυὴν, ἔτ' ἀρ' φρένας, ἔτε
τὰ ἔργα. Ρόθιον πάροισεν ἔλκε] τ' διανήχο-
μύων δίκην τὰ κύματα πρὸς τὴν ὁρμῶν
καὶ διασελλόντων. καὶ γὰρ ἀπ' τῶν τῶν τ' εἰχων
διανήχουσαν τὴν Ἀναδυομένην καὶ Ἀφροδίτῃ
ὑπογράφει. ρόθιον ἢ τὸ κύμα ἀπὸ τῶ ταχέ-
ως ρεῖν. καὶ ἢ [ωτόν] εἰρεσία, ἐ αὐτὸ τὸ
ὕδωρ, ἐλαυνόμενον μετὰ κλύπῃ μετλήεσθαι ἢ
ὑπὸ τ' ἐρετῶν [ωχεῖς τὰ κύματα ἀνακοπτο-
μένων. Ροδέων] ἢ ροδοχρόων, ὡς ροδοδάκτυ-
λος ἡμέρα καὶ ροδόπηχυς, ἐ ἄλλα [ωθέα
ἐκ τῶ ρόδε, δι' ὧν καλόν τι καὶ Φαιδρὸν [η-
μαίνε] καὶ χαροπὸν. Δειρῆς] ἢ δειρὰ καὶ
δειρὴ ὁ τραχήλος πρὸς τὸ ἐκδέρεσθαι, ἀφ'
ἧς τὸ δειρομήσαι, τ' τραχήλον διατεμεῖν.
Μέσον αὐλακῶ] τὴν ἀνακοπὴν ὕδατος δη-
λοῖ ὑπὸ τῆς κολυμβώσης Κύπριδος γινο-
μένην, καὶ τῷ αὐλακῷ ἀπεικονισμένῃ, καὶ γὰρ
ὁ αὐλαξ ἢ ὀπιμῆκης πηλὴ τ' γῆς ἐξ ὁρότρῃ.
Κρίνον ὡς ἰοῖς] καὶ τὸ ὑπὸ αὐτῶ πρὸς λεγ-
όμενον. ὅρα καὶ σφάνοισιν ὅπως πρέπει
τὰ λῶκα, ρόδοις κρίνα πλάκην. καὶ τὸ
τῶ Θεοκρίτῃ. καὶ τὸ ἰόν μέλαν ἐστὶ, καὶ αἰ
γραπὴ ὑάκινθος, ἀλλ' ἔμπας ἐν πῖς
σφάνοις τὰ πρῶτα λέγον]. Διαφαίνε]
γαλήνας] ἤτοι φαίνε] ἀπ' γαλήνας, ἢ ἀπ'
θαλάσσης γαλήνη ἀπαλυνομένης, ὡς ἔφη.
Δελφισὶ χορεύταις] καὶ γὰρ κιθαρίζουσαι Φιλῶ-
σιν οἱ δελφῖνες, καὶ πρὸς κιθάραν χορεύειν,
ὡς καὶ ὁ τῶ κιθαρωδῶς Ἀρίωνος πρὸς ὁ χι-
λιογράφος. ὡς ἡρξάτο τὸν ὄρθιον τερπνῶς
ἐπάδειν νόμον δελφίς δελχθεῖς ἀνέθορε, καὶ
ὁ πρὸς τῶν πῖς νῶτοις φέρων ἔπο-
χον εἰς ταῖναρον ἐξάγει. Δολερὸν] [φα-
λερὸν, ἀμαρτίνον. Γελῶντες] καὶ γὰρ πλά-
νῃ ὁ ἔρως καὶ ὁ ἴμερος. ἐ τ' αὐτὸν λυρικόν
κατεγέλασεν, ὅταν ἐκείνον ἐτύψε μέσον ἡπαρ
ὡς οἶσε, καὶ καχάζων ἀπήει. καὶ τ'
Ἀρίων, ὅταν λέγει, ἔλαβεν βέλεμον Ἀρης ὑπε-
μεδίασε Κύπρις, καὶ τὰ λοιπὰ ταύτης τῆς
ᾠδῆς. Κυρτὸς] κυρτὸν] γὰρ οἱ ἰχθύες, ὅτε
κολυμβῶσι καὶ κυβισῶσιν ὅπῃ κυμάτων. κυβι-
σῶν ἢ κυρτῶς τὸ ὅπῃ κεφαλῆς ῥίπτειν. καὶ
κολυμβᾶν κατὰ χρεῖς, καὶ τὸ [ωχεῖς ἐξά-
λεσθαι.

λεαυ· ὅθεν κυβιστηγῆρες καὶ δένδωτηγῆρες οἱ ὅτι κεφαλὴν εἰς θαλάσσαν δύο μῦθοι, καθ' ὁμοίωσιν τῶν ἀνῶν πορείας· οἱ (κιρτῶντες, πῆς μὲ ἐμπροσθίους ποσὶν ἄλλον), τὴν ἢ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι. Παίξει] τὰ ἐστὶ τὸ σῶμα τῆς Παφίης κυβιστώσης ὅτι κυμάτων. παίζει ἤτοι ἡ Αφροδίτη Διανήχουσα ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐξαλλομένη νεανιδεῖ.

Ωιδ. νδ'.

Οτι πῶς ὁ τρυγητὸς γίνετ', καὶ αἱ σαφυλαὶ ἐν λῦσις πατῶν, καὶ ὁ οἶνος ἐκπέζει, ἔπειτα ἐν τρυγητῷ παιδικὰ ἔρωτικά φιλεῖ τελεῖσθαι, γλαφυρῶς γράφει ὁ λυρικός. Μετανοοῦντες] καὶ ὅτι οἱ βότρυες, ὅταν πεπαίνοιν, ἔπειτα περκαίοντες μόνον, ἀλλὰ καὶ παμμέλανες εἰσιν. Ταλαῖς] πῆς καλὰ τοῖς· ταλαῖς ἢ ὁ καλαθίσκος ἀπὸ τῆς ταλαὸς εἶναι καὶ καλῆς ἡ γὰρ βασιλικὸς τῆς ἐντὸς ὄψεως. Μεταπαρθέτων] (συλγῶσι καὶ οἱ νέοι μὲν νεανίδων, καὶ τὰ λήναια ἢ ὀπιλιῖα ἀγασιν. Κατὰ λῦσιν] λῦσις ὅπως αἱ σαφυλαὶ πατῶν. Λύσεις οἶνον] τὸ τῆς λῦσις ἀποτέλεσμα δηλοῖ, καὶ ὅτι ἐν τῷ πατῶν βότρυος ἔστι λῦσις τῆς σαφυλῆς ὁ οἶνος ἐντὸς κεκλεισμένος ἢ δεσμοθεῖς λύει, καὶ ῥέει· διὸ καὶ πεπεδημένον αὐτὸν ἐν πῆς ἀνω ἔλεγχον. Επιλυσιῶσιν ὕμνοις] οἱ τινες ἐν πῆς λῦσις ἀπὸ τῆς ὀργιαζόντων ψάλλεσθαι εἰώθασιν, μετὰ κροταλισμῶν, κωδωνισμῶν, καὶ ἄλλων κλυπέντων ὀργάνων, καὶ διὰ βοῆς (φοδρῆς τὴν Βάκχον πολυονύμως προσαγορεύοντες. Ἐς ζεοντα] ὑπερὸν πρότερον ἀντὶ τῆς ζεοντα ἐν πίθοις, ζεῖ ἢ ὁ οἶνος νέος ἐκκαθαίρων καὶ ἐκκρίνων τὸ ῥυπαρὸν καὶ ἀποβλήσας, τὴν τρυγὰ δηλονότι. Ον ὅταν πίνῃ γεραίος, καὶ τὰ ἐξῆς] καὶ τὸ τῆς αὐτῆς ὅτε λέγει, μελιχρὸν οἶνον ἡδυνῶ πινῶν, ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι, Σειλλῶν ἐν μέσοισι μιμνήσκου χορεύσω. Πολιάς τρέχας] καὶ τὸ γέρον δ' ὅταν χορεύει τρέχας γέρον μὲν ἐστὶ, τὰς ἢ φρένας νεάζει, ὅθεν καὶ λυαῖ ὁ Βάκχος, ὅτι τὰς μερίμνας λύει, καὶ χορεύτης, ὅτι εἰς χορείας ἄγει ἔκ κώμης. Ἐλυαῖς] ἐκλυαῖς, (υπερβαίνει, ἢ μᾶλλον καθερπυοῖς τὴν ἐνδεδυμένον δίκην, ἀπὸ τοῦ

εἰλῶ εἰλῶ ἀπελῶσι τῆς ἰ, ἢ γραπτόν μεθυαῖς ἀντὶ τῆς ἐλυαῖς, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου ἀναγινώσκου. Βεβαρημένην] ὑπνώτισαν, ὑπὸν δεδμημένην, καρηγασσι καὶ οἱ κακκῶντες. Αἰσῶ] τὴν γυναικα προκαλῶν ὁ ἔρως, ἢ ἡ πάνδημος Αφροδίτη, ὅτι τὴν μοιχείαν, τὴν καὶ δηλοῖ τὸ προδότιν γάμων γυναικα, ὡς ἐν πῆς λῦσις καὶ τῷ τρυγῶν καίρῳ πολλὰ πλημμελήματα (υπερβαίνειν, τῆς Βάκχης, καὶ τῆς Κυβερίας ἐπὶ ταῦτα (υπερβαίνειν. Ο ἢ] ὁ νέος, ἔρωτος οἱ σὺν πληγῆς, μὴ περκαίοντες πῆς γυναικὸς τὰ Αφροδίτια ἀπορεπῆς λόγους. Αἰσῶ] βιάζει αὐτὴν καὶ ὑβρίζει. ἔπειτα ὁ νέος μεθυαῖς ἐπὶ τὰ ἄκοσμα καὶ ἀπρεπῆ μανικῶς φέρεται, ὁ καὶ ἄτακτα παίζειν λέγεται.

Ωιδ. νγ'.

Οτι γραφικῶς γλαφυρῶς τε τὸ ῥόδον ἐκκαμιάζει ὁ ποιητής. Στεφανηφόρος] τὸ ἔαρ στεφανηφόρον λέγει] διὰ τὸ τὴν ἀνθέων ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ πληθύνειν ἐξ ἧς πολλὰς πλέκειν στεφάνους ἔχει. Ῥόδον φέρων] τὸ ῥόδον τὸ μὲν ἔαρ, τὸ ἢ φέρων· τὰς ἐν ἧς ἀκμῇ καὶ ἐν τῷ φέρει ἢ ἐπὶ τῆς φέρουσας ἀρχῇ διαμύει. Συμμεταίρει αὐτῇ μέλπειν] ἄλλοι ἄλλως ἀναγινώσκουσιν, καὶ οὐκ ἐστὶν ὅς τὸ (φάσμα διορθῶν διώαιτο, κατ' ἐμὲ ἢ ἔστι ὁ νέος, καὶ ὁ φέρων, καὶ ὅτι ὡς τὸ ῥόδον αὐξάνει τῇ τῆς ἔαρ ὥρᾳ, ἔγω καὶ ἡ φῶς με φιλεῖ τῇ τῆς ῥόδου αὐξήσει συμμεταίρεισθαι, ὡς τῇ αὐτῇ αὐξήσει καὶ τὴν μόλπην με (υπερβαίνεισθαι. Θεῶν ἄημα] τὸ ῥόδον τὴν ψυχῆς γυναικα παρκαίρει, ἢ ἐξελκυσθῆναι ὑπὸ τῆς παντοκράτορος θεῆς θεῖα μαρτυρεῖται λῆγαι, καὶ οἱ Στωϊκοὶ θεῖον ἀποπασματίον καλεῖσιν. τῷ ὄντι ἢ ἔγω λέγει] τὸ ῥόδον διὰ τὸ ὑπὸ ζεφύρου ἀνέμι ἢτοι πνέοντι ἀνατέλλειν καὶ βρῦναι· καὶ ὅτι θεοὶ οἱ ἀνεμοὶ λέγονται ἀν ὡς ἐνθα καὶ ἐνθα θεοὶ ἐρήμας δι' αἰθέρος, καὶ ἐπὶ τῷ οἴνοπα πόντον. (βροτῶν χάρις] ἑαυτῆς καὶ ὡς ἀνίστησιν καὶ τὰς ἀνθρώπους ἀφραίνουσιν (ἡμεῖς τὰ τὸ ἀνέμι· διὸ τὸ ἔαρ ἐν πῆς ἀνω προσεφώνησε, τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν ῥόδα φέρουσιν ὡς. Χάρις] ἢ τῶν Χαρίτων ἄγαλμα ὡς αὐτῆς

αὐταῖς ἀνιερωμένο· ὃ τε ἐν ναοῖς ἐξεφανώ-
 μῃραι ἀγάλλον) καὶ τὴν πολυανθέων ἐρώτων
 ὥραν, ἥτοι ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ. Αφροδίσιόν
 τ' ἄθυρμα] ὅτι τῷ ἀνθεὶ τέτω ἦδε), καὶ ἀ-
 γλαΐζει). καὶ φασὶ τινες ὅτι τὸ φυτὸν πρὸς τὰ
 Αφροδίσια (συλεῖται. Τὸ δὲ καὶ μέλημα μύθοις]
 τέτο λέγει Διὰ τὸ ὅτι Αφροδίτη καὶ Ἀδωνιδι
 μυθολογούμενον· ἰστορία δὲ ἕτως ἐχέει. Ἀρῆς
 ὁ θεὸς ἀντερραστὴς ὢν Αφροδίτης, εἴτε μέλα-
 μορφώσας ἑαυτὸν, πρὸς χοῖρα μορφῶν, εἴτε
 πρὸς χοῖρον ὁρμήσαντα τὸν Ἀδωνιν, αὐτὸς ἐ-
 ναντίον ἐλθὼν αὐτὸν ἀναιρεῖ, καὶ τὸ μὲν Ἀδῶ-
 νιδος αἷμα καθάρρευσαν τῷ ἀνεμόνῳ λῶ-
 κῶν ἔσαν πρότερον ἐρυθρὰν ἀπειργάσατο,
 πῶς δ' ἀνεμόνῳ πεσεῖν τὸν Ἀδωνιν ἔτυχεν.
 Αφροδίτη δὲ τὸ πάθος μαθεῖσα, γυμνοῖς
 πειτρίχασα πῶς ποσὶν, ἐλεεινὸν ὠλοφύρετο,
 ἀκάνθαις δ' αὐτὴ ῥόδωνιαις ἐμπαγεῖσα τῷ
 καθάρρευσαντι αἵματι τὸ ῥόδον ἐρυθρὸν ἀπειρ-
 γάσατο. Γλυκὺ καὶ ποτὲντα πῶς] γράφε-
 ται καὶ ἕτως ὁ εἶχον, γλυκὺ καὶ ποτὲντα
 πῶς, ἥγαν τερπνὴν ἐστὶ καὶ ἡδὺ τὸ ὀπιθυ-
 μῶντα τὸ ῥόδον πρὸν τὸ αὐτὰ λέγειν ἢ δρέ-
 πειν καὶ ἀκάνθαις αὐτῶν περὶραζε καὶ ἀμύτ-
 τεαζ· ἀκάνθιναις δὲ ἀταρπὰς εἶπε, τὰς ῥόδω-
 νίας αἱ τὰς ὁδὰς ποιεῖ ἀμφιπλέκασιν. Θαλ-
 πειν] Διὰ χειρῶν ἔχοντα, μαλάττειν καὶ καθ-
 αίρειν τὰ ῥόδα ἐρασμῶς ἀνθεῖς. καὶ πῶς μα-
 λατόμορον καὶ ὥσανει θερμανόμενον ὑπὸ τῇ
 αἵφῃ, ὁσμῇ ἡδὺ πλείω τε προΐησιν. Οσ-
 σοφῶς τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν] ἢ μᾶλλον ὀρέφω,
 τρεῖς τῷ οἴκῳ, ἢ θαλάμῳ· καὶ πῶς τὸ ὀσο-
 φῶ μηδαμῇ λέγει). Θαλίαις] ἐν πῶς (συμ-
 ποσίῳ, δαισί, καὶ δῶχίαις, θαλία δὲ ὡς
 καρδία παραζυγόνως, αὐτὴ ἢ δῶχία δι' ἧς
 θάλλει τις, ὡς οἶα καὶ τι θάλλει· ἐξ ἧς
 καὶ ἡ ἀταθαλία κατὰ τινος, ἢ ὀπιθραπέζιος
 ὕβρις. Τί δ' ἀνδρὶ ῥόδων] ὅτι τὰ πάντα τὴν
 φίδων μετέχει, καὶ χροῖαν δηλαδὴ ἢ ὀσμὴν,
 ἢ μυρσμῶς, ἢ ἄλλο ὅτιον. δηλοῖ δὲ τέτο
 δι' ὀπιθέτων, οἷον, ῥοδοδάκτυλον, ῥοδοπήχεας,
 ῥοδοχρεας. Ἡὼς] ἡὼς, καὶ ἡὼ λέγει). (ἡμαί-
 νει δὲ τέσσαρα, τὸ δὲ πρῶτον μέχρη τῆς γού-
 μαλῆς καιρὸν, τὴν ὅλην ἡμέραν, τὸ νυχθη-
 μερον, καὶ τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ἦν ὁ Ὀμηρὸς
 προσάτιν τῆς ἡμέρας, ὡς Ἀπόλλωνα λέγει

τὴν τε ὀρώμενον τέτον ἥλιον, καὶ τὸν θεὸν ὃν
 νομίζει προσάτιν τῆς ἡλίας· Ὀμηρικὸν δὲ ἐπί-
 θεον τὸ ῥοδοδάκτυλον ὡς ὀρέστημον τῷ καλλι-
 πάρῳ, καὶ πορφύρεον, ἔσθ' ἄλλα τοιαῦτα τὴν
 καλλωπισμὸν αἰνιττόμενα. Νύμφαι] ἕτω
 καλῶν] Διὰ τὸ καὶ νέον ὃ ἐστὶ καὶ τὸ ἑαυ-
 μάλιστα ἐκφαίνεσθαι. Διὸς δὲ θυγατέρες, ὃ
 ἐστὶν αἰετὸς καὶ αἰθερὸς Διὰ τὴν ἀνωθεν ἐ-
 πομὴν αὐταῖς ὑγρότητα καὶ θερμότητα· αἱ
 ἐπὶ τῇ ξηρᾷ, δρυάδες καὶ ἀμαδρυάδες, καὶ
 ὀρεσιάδες καλῶν, νηϊδες αἱ ἐν τῇ θα-
 λάσῃ, νηϊδες αἱ ἐν τῇ λήμναις· καὶ ὡς ἐπὶ
 εἰπεῖν· τὴν Νυμφῶν αἱ μὲν εἰσιν ἕρπαιαι, αἱ
 δὲ ἐπίγειοι, αἱ δὲ ποτάμιοι, αἱ δὲ ληνναῖαι, αἱ
 δὲ θαλάσσιαι, καὶ καθόλου τὸ τὴν Νυμφῶν γένος
 εἰς πολλὰ διήρηται, ὡς φησι μνησίμαχος. καὶ
 νύμφη, ἢ νεωστὶ γαμηθεῖσα, καὶ ἢ ἐν ἄστροις
 αἰετῇ, ἢ Ἀμάλθεια, καὶ Μῆσα, ἔσθ' ὡς μετὰ
 τῇ γυναικί, καὶ τῇ κάτω χεῖρι κοῖλον, ἔσθ' ἢ
 τῇ Διὸς μητρί. Παρὰ τὴν (οφῶν] τρεῖς
 ποιητῶν, ὡς θεολογώσιν, καὶ πῶς τὰ καὶ
 τὰς θεὰς πάσαι δι' ἐπὶν ἐδιδάσκοντο, καὶ
 ἐγράφοντο. καὶ ὁ Πίνδαρος, ὕμνον ἀμφι-
 βάλλει] (οφῶν μητίεσι. Νοσῶσιν δὲ καὶ]
 Διὰ τὴν φαρμάκων ῥοδίνων δηλονότι, οἷς οἱ
 κεφαλαλγῶντες μάλιστα χρῶνται, καὶ ἔσθ' αἰετῇ
 λαῖς πλείστα (συμφέρει τὸ ἐκ ῥόδων κατὰ-
 πλάσμα. Ἀρκεί] βοηθεῖ ὅθεν δὲ καὶ ἔσθ' ἰκα-
 νῶς, καὶ αὐτάρκης, ἔσθ' ὡς ποδάρκης παρ' Ὀμήρου.
 Τάδε καὶ νεκροῖς ἀμυῖναι] τεθνεώτας πῶς οἱ πα-
 λαιοὶ μύθοις ἐκ ῥόδων ἤλειπον, ἢ δι' ὀδο-
 μίαν, ἢ εἰς τὴν τὴν (ἡπεδόν) δὲ ποδάρκην, καὶ
 ἔσθ' ὡς μόνον τὰς νεκρὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς αὐτῶν,
 ῥοδίνους ἐμβάμμασιν ἔτεχον, ὡς καὶ αὐτὸς
 ἐν πῶς ἀνω ἐφανέρωσε λέγων, τί δὲ τὸ λί-
 θον μυρίζει; Ἀμυῖναι] ἢ βοηθεῖ, δὲ καὶ, ἐπ-
 ἀρκεί, καὶ ἀθανασίαν, ἢ μᾶλλον Διαιμονίαν
 τινὰ ὡς ἀσκησάξει πῶς νεκροῖς, διὸ τὸ χρῶνον
 βιάσθαι λέγει). Χάριεν ῥόδων δὲ γῆρας] Διὰ
 τὴν δῶδμίαν, καὶ πῶς ἐπεὶ ἐξηραίνθη τὰ ῥόδα
 δῶδμέτερα, ὅθεν ἐκείνα τὴν νεότητι ὀδμήν
 φησιν ἔχειν. Φέρε δὲ φυτὸν λέγων] Διὰ
 τὴν εἰρημύειν τὸ κάλλος, καὶ χρῶναι τὸ ῥόδον
 ἐδήλωσε, Διὰ δὲ τὴν ἐπομὴν, τὰ αὐτῶν
 γυνέθλια ὡς ἀτίθησιν. τέτο πῶς (ἡμαί-
 νει, ἥτοι φύσιν, γῆν· ἐκ νεκρῶν δὲ
 φῶσαι

Φωῖαι λέγει, ὑπὸ θεῶν ὑπὲρ ἀκάνθας ἐκ-
 χειρόμεν, ἐν αὐτῇ τῇ χρόνῳ ὅπερ ὁ πόντος
 ἀφ' ἧς ἐλόχασεν, ἢ ἔτεκε τὴν Κυθήρην, ἀφ'
 ἧς ἡ Αφροδίτη ἐκλήθη, καὶ ὅτε ἐκ Διὸς κε-
 φαλῆς ἐξέθορεν ἡ πολέμους (υἱοὶ) Ἰφροτῆσα Αθη-
 νᾶ. Χαροπῆς] τῇ ἀπαλιωμένης, γαλλω-
 ῶσης. Δεδροσωμένη] δρόσῳ τελεγμένην, βε-
 βρεμένην. ἐλόχασεν, ἔτικτεν, ἐγέννα. ὅθεν
 λοχεία ἡ Αἰρεμῖς ὅτι δοκεῖ προΐσατο τοκετῇ,
 τῆτο δὲ φασιν ὅτι πανσελήνοις οὐτοκῶται
 αἱ γυναῖκες. καὶ ἡ ἄλοχος, ἡ γαμετή, καὶ
 τὸ λόχοςμα ὁ τοκετός, ἡ τόκος. Πολεμό-
 κλονον] τῇ Αθλῶας ἐπίθετον, ἦτοι τὰς πολέ-
 μους κλονῶσαν, κινῶσαν, ἐγειρῶσαν. Αἰγυ-
 τῶν] θαυμαστῶν, τερπνοτάτων, διαπρεσάτων.
 Ηνθισε χθών] νέων βλάστημα ἐκ γῆς ἔφυ.
 χθών, ἡ γῆ πᾶσα τὸ διαχεῖσθαι καὶ χώννουσθαι
 διώσθαι, ἢ πᾶσα τὸ χῶν τὸ χωρῶν, ὅτι νε-
 κρὺς καὶ ζῶντας χωρεῖ, ὅθεν ἀπ' αὐτῶν, οἱ
 Αθλῶαοι, ὅτι ἐκ γῆς αὐτοφυῶς γενησάτω δι-
 αχυρίζοντο. Πολυδαίδαλον] ποικίλον, δαιδά-
 λεον, δηλοῖ τὴν ἡλέξιν τὰ καλὰ, Δαιδάλας γὰρ
 ἐκάλειν ἔργον, πᾶν καλὸν καὶ κόσμιον. Δαι-
 δαλός] τὸ κύριον ὄνομα τῆς ἡρώς πᾶσα τὸ
 δαίω, δαΐαλος ὁ ὀπίσθημων, καὶ πλεονασ-
 μῷ τοῦ δ', δαΐδαλος. ὅθεν δαΐδαλα,
 ποικίλα καλασκοδόσματα τὰ ἐκ δαΐσεως
 καὶ ἐμπειρίας ὄντα. Μακάρων θεῶν] τῶν
 ῥόδων γένεσιν διηγείται, καὶ ὅτι θεῶν ἀπογέ-
 νημα ἐστὶ δεικνύσιν. Νέκταρ] τὸ τῶν θεῶν πό-
 μα τὸ θαυμαστὸν καὶ ἀκήρατον, πᾶσα τὸ αἰ-
 κίαρ ἢ κῆμα νέον εἶναι, ἢ πᾶσα τὸ ἔχω καὶ
 τὸ νέον οἶονε τὸ συνέχον τὰς πῖνας αὐτὸ ἐν
 νεότητι, διὸ καὶ ἡ Ἡβὴ αὐτὸ κίρνα. ἀμβροσία
 τὴν ἡ ξηρὰ ἐν θεοῖς τροφή. ἀπὸ τῆς ἀ σερ-
 τικῆς καὶ βροτός, ἢν ἔδεις ἔχει βροτός. Φυ-
 τὸν Λυαίς] ὅτι ἐν συμποσίοις καὶ ὠχίαις οἱ
 πόνοι πῖς ῥόδοις σέφον, καὶ ὅτι τῆτο τὸ
 φυτὸν ὁδομότερον γίνετο τῇ ἀμπέλῳ πᾶσα.
 Φυόμενον. διὸ φίλον τῷ Βακχῷ λέγετο.

Ωιδ. νδ'.

Ὅτι αὐτὸς μὲν νέων νεανιόεσθαι ὀπίσται,
 καὶ ἀνηβῶν ἢ ἀκμάζειν. Ἐ (Φεργῶν, καὶ ἐκ
 δ' αὐτῶν νεάζειν, δοκεῖ. Ὅτ' ἐγὼ νέος] ἔγω
 γραπτόν οἶμαι. ὅτ' ἐγὼ νέων ὁμιλον ἐσορῶ,
 πᾶρες ἦσαν. καθὼς εἶπεν, τρέχας γέρον μὲν

ἔστι, τὰς τὴν φρένας νεάζει. Ἡβᾶ] ἡ Ἡβὴ, ἡ
 πρώτη τε τρέχουσι τὴν κάτω, καὶ ὁ τρέχου-
 ντος ἐκείνη τὸ πᾶν, ἔτι καὶ ὁ καιρὸς καθ'
 ὃν γίνετο. τῆτο. ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῆς ἡδῶ
 καὶ τῆς παλαιᾶς, ἡδῶ γὰρ καὶ χαλεπότης
 ἐκείνη ἡ ἡλικία. καὶ ἡ Ἡβὴ θεὰ θυγάτηρ
 Ἡρας Ἡρακλῆς (υἱὸς). Πτερῆμαι] ἐλα-
 φροὺς γίνονται ὅτι τὸ χορδαῖον καὶ ὀρχαῖον.
 πτερίμενον με Κυθήρα. Κυθήρα προσφω-
 νεῖ ὡς τυμπάνοις καὶ κροτάλοις, Ἐ χορείαις,
 καὶ κώμοις χαίρουν, οἷαν καὶ ἐν πῖς ἀνὰ
 τὴν ἡμίθελω Αἴλῳ ἐν ἔρεσιν βοῶσαν ὑπέ-
 γραψεν. Παράδω] ἡ ῥόδα δὸς, (υἱὸς) Ἡβῆς
 τῆτο τοῖς εἰρημότοις. καὶ γὰρ, ὡς εἶφη,
 τὸ δ' αὐτὸ τερπνὸν θαλίαις καὶ τραπέζαις,
 Διονυσίαις θ' ἐορταῖς, καὶ τί δ' ἀνὰ ῥόδα
 γήνοιτ' ἄν. ὡς καὶ πῖς ἐπομῆσι, θέλω
 σέφω. Διονυσίης ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρας] τοῦ
 οἴνου, πᾶσα φερασίς. ὃν καὶ γόνον ἀμπέλους, ἀ-
 παλὸν βροτοῖσι φίλτρον, πότον, ἄσπον, φυ-
 τὸν Λυαίς ἀμβροσίον, ἐν πῖς προεξημῶσι
 παρέφρασε. ῥοιὰν, τὴν ῥοιὴν ἢ ῥεῦμα, νᾶ-
 μα. Δεδαηκός] ὀπίσθημων, εἰδός, καὶ
 πίνειν, καὶ ἄδειν, Ἐ μὲν χαρᾶς, ἀνυβρίστως,
 μεθύσκεσθαι ἢ παροῖνον ἐκδοῦν.

Ωιδ. νέ.

Ὅτι πάντες οἱ φιλέντες ἔρωτον χάραγμα
 ἔσω τὴν καρδίαν ἔχουσιν. Ἐν ἰαχίοις] καὶ ἀπὸ τῆς
 τῶν τῶν χαράματων, τινὲς μὲν κοππαταίαι, τι-
 νὲς τὴν (υἱὸς) ἐλέγοντο ἵπποι, ἐκ τῆς ἐκχα-
 ραμῶν αὐτοῖς τὴν καὶ σ' εἰσχεῖν. ἰαχία,
 τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφυῖ ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν
 ἰσά, ἐν οἷς ἔκειτο τὸ ἱερὸν ὄστρον. Τιάρας]
 τιάρα κόσμος ὀπίσθημων, ἢν οἱ βασιλεῖς
 ὀρθὴν ἐφόρουν πᾶσα Πέρσαις. οἱ τὴν σερπηγοῖ
 κεκλιμένῳ. ἐξ ὧν τὰς Παρθίας ἀνδρας, ἡ
 τὰς Πέρσας, ἐξῆν γινῶναι. Δημάρατος ὁ Λα-
 κεδαιμόνιος ἐς δὴ μὲν Ξέρξης ἦλθεν ὅτι τὰς
 Αθήνας, ὅτι τινος ὀσημερίας (υἱὸς) ἠγάσαντο
 αὐτὸν ἐ βασιλέως, ὁ θείας, αἰτήσαντο ἡγήσαντο
 ἐν ὀρθῇ τῇ τιάρᾳ εἰς Σάρδεας εἰσελάσαι.
 ὅπερ ἦν τὴν βασιλείαν δίκην διαλέγειν, ἢ βα-
 σιλικῶς διαγίνειν. Λεπτόν χάραγμα ψυχῆς]
 τὴν τῆς ἐρώτων πόθον καὶ πάθος ἐηλοῖ. λεπτόν
 τὸ, ὡς ἀσώματον καὶ αὐτόν τι λέγει, οἷα καὶ
 πάντα τὰ τῆς ψυχῆς παθήματα.

Τὸ

Τῷ πάνυ Ιωάννῃ Αρμάνδῳ, Καρ-
διναλεῖ Ριχελίῳ, Ιωάννῃς Αρ-
μανδῷ, Βασιλλίῃσι Αἰσας,
χαίρειν ἢ ὑπερέτειν.

ΤΑΥΤΑ φρονεῖν διδασκόμενος, ἅπερ
καὶ πάντα τὸ βίον φυλάττειν με-
χρή, περὶ δ'εργεσιῶν, ὧν, ὑπερα-
παιζέσης τῆς σῆς μεγαλότητος, μετέχον,
προφθανυστῶν αὐτῶν τὴν ἡλικίαν με, ὥσθην
με δεῖν, τὸ ὑπὸ θεῶ δεδομένον νῦν ἀχολεῖν,
ἢ περὶ αὐτοῦ, εἰ ἂν ἀμοσγεπῶς ἀξιῶ εἶναι
τὸ δ'ὀφθίμιας ἢ δόξης, ἢν ἐμαρβυρήσω ἐπ' ἐμοῖ
τῇ τ' γραμματῶν παρὰ ἢ ἀσκήσει προσ-
κολλωμένῳ, μὲν τοσαύτης τ' ἀκρίβειας, ὥστε
μηδεμίαν ἔσομαι αἰτίαν, δι' ἧς μελανοεῖν σε
τύχοι, ὅτι τ' τε τιμῆς ἀνάξιον πάντως καὶ
χαρίτων καλῶς ἴσαιο. Ἀλλὰ μὲν ὅτι ἡ
Ελληνικὴ Διὰλεξις τ' ἀγίας γραφῆς διὰ-
λεκτός ἐστι, καὶ πατέρων ἀγιογραφῶν, ἀφ'
ἧν χρή με τ' ἡθῶν διδαχὴν ἢ τὸ πῶς ὀπι-
τηδύμασί με πρέπον μανθάνειν, σχεδὸν
ἐξίστης τῇ Ρωμαϊκῇ προσκαρτερησάμενον, ἢ
τῶν διδασκάλων τῶν τ' ποιητῶν, εἰς τὰς
χεῖρας πορευταμένων, διὰ τῶν ἐτῶν πλεόν
γεγονότα, ἢ μὴ καθ' ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ
καλλιγραφίαν, ἀξιοθέατον ἔνθα, ἔδοξε μοι,
(ὡς ἂν ῥᾶον τ' ἐκείνῃς συνέσεως ἐπιτυγχάνειν
οἷσθε εἶναι ἢ λέξεως) δεῖν μὲν παρὰ αὐτῶν
τοῖς ἐντυγχανομένοις παρεκφράζειν τε ἢ ἐρ-
μηνεύειν· τὸ ἢ πᾶν πῶς ἐκείνῳ δυσεξί-
τητον χαλεπόν τε ἐξηγησάμενον, καὶ τὸ εἰς
ἐννοιαν καὶ καλῶς ἴσιν συμφέρον τῇ γραφῇ
καλῶς ἴσιν, ἐδημοσίωσα; ἢ μὲν γε
πειθόμενον, ἀξιόν τι ἢ ἱκανόν με ποιῆσαι,
δωδεκέτη μόνον ἔνθα· ἀλλ' ὡς ἂν τῇ σῇ με-
γαλότητι προσφεροίμην, τ' ὑπὸ ἐμῶ πε-
πραγμένων λόγον ἀποδιδέξαι· (καὶ γὰρ τῷ

ὠφελῶν ὑπάρχω· ἀλλὰ πόσων ἢ τηλικύτων
δ'εργεσιῶν σὸς γινόμενον, ὃν εἰς τὰ
ἅγια φῶτα παρήγαγες, καὶ τ' σῆς μελι-
μίας μετέδωκας, ἢ παντοίοις ἀγαθοῖς ἐπλη-
ροφύρησας·) καιρὸν σοχαζόμενον, ὅτι τοῦ
διακηρύξαι, ὅτι καὶ πᾶσαν σὴ βίαν ῥοπήν,
φρονεῖν μέλλον καὶ ἐνθυμεῖσθαι, ὡς περὶ θεόν,
σὴ ὀπιτάτουντο, πειθαρχεῖν. Καὶ γὰρ ἐγὼ
δῆθεν ἐκ προγόνων,

Κτήσει ἢ χρήσει σὸς τυχεύων,

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΜΑΝΔΟΣ
ΒΟΥΘΗΛΛΗΡΙΟΣ.

Ανακρέοντι ὁ βίος ἐκ τῆς Σείδα.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ Τῇσι λυρικοῖς Σκυθίῃς
ἦος· οἱ ἢ Εὐμήλῃ, οἱ ἢ Παρθενίῃ, οἱ
ἢ Αρσνοκρίτῃ ἐδάξαν· ἐγραψεν ἐλεγεία ἢ
ἰάμβους, ἰάδι πάντα διὰλεξις. γέγονε καὶ
Πολυκράτης τ' Σάμῃ τύραννον, Ολυμπιάδῃ
νβ'. οἱ ἢ ἐπὶ Κύρῃ ἢ Καμβύσῃ τάττησαν
αὐτὸν καὶ τὴν Ολυμπιάδα· ἐκπεσὼν ἢ
Τέως διὰ τὴν Ἰστιάς ἐπανάστασιν, ἔκρησεν Αἰ-
δηρὰ ἐν Θράκῃ. βίος ἢ ἦν αὐτῷ πρὸς ἔρω-
τας παίδων ἢ γυναικῶν, καὶ ὥδαις, ἢ συν-
έγραψε παροινία τε μέλη καὶ ἰάμβους, καὶ
τὰ καλὰ ἔμνησεν Ἀνακρέοντι.

Τέως πόλις ἐν μέσῳ τῇ Ἰωνίᾳ, ἦν πρῶ-
τῳ ἐκίσειεν Αθάμας· ἐκλήθη ἢ ἀπὸ τῆς
Αθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς· κορυμμένη
γὰρ τῇ Αθάμαντι, ἔνθα ἰδρύσει τὸ ναόν·
ἀθύρματα οἷα δὴ παῖς ἐκ λίθων οἰκίαν δειμα-
μένη, ἔλεγον, ἔως σὺ χῶρον ἐσκόπεις, τέως
ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην, καὶ διὰ τῷτο ἢ
πόλις ἔτις ὠνομάσθη· τὸ ἐθνικὸν Τεῖον, ἢ
ἐν χρήσει Τηῖον.

Εἰς

Εἰς τὰ τῷ Ἀρμάνδῃ Βαθυλλοίῃ
ἀβῶ, εἰς τὰς Ἀνακρέοντι Ωδαὶς
χολία Δίσιχον.

Δ Ωδεκέτης περ ἐὼν φρονέσεις τὰ φρο-
νῶσι γέροντες,
Οὐ παῖς ἔτε γέρων, ἀλλ' ἐπὶ παισὶ
γέρων.

Ἄλλο εἰς τὸ αὐτό.

Μικρὸν μικρὰ πρέπει φῆς, ὦ Ἀρμανδὲ
μεγάλων
Τυχόμην' ὡς μικρὸν καὶ τὰ μέγιστα πρέ-
πειν.

Ωδὴ εἰς τὸ αὐτό.

ΦΥΣΙΣ φρόνημα θνητοῖς,
Φύσις γυναιξὶ κάλλος
Ἐδωκε· σοὶ τὰ δ' ἄμφω
Ἀντ' ἀπιδὼν ἀπασῶν,
Ἀντ' ἐχέων ἀπάντων.
Ὁ γὰρ καλὸς φρονῶν τε
καὶ τῷ κρατεῖ σιδήρεα
καὶ πυρὸς οἷ' Ἀχιλλεύς,
Ἡ Παλλὰς, ἡ Ἀθήνη·
Ἀρμανδὸν ὥς κάλλει
διαπρέποντα πάντες
φιλάσιν, ὡς σοφὸν ᾗ

Θαμβᾶσιν οἱ ἔρασταί·
Ἀρμανδὲ συγχαρήθι
καλῶ σοφὸν κεράσας
καὶ τερπνὸν ὠφελᾶντι.

Εἰς Ἀνακρέοντι Ωδάειαν, καὶ Ἀρ-
μανδὸν χολιαστικῶς, προσφώνησις.

ΤΙ σοὶ θέλεις γυνεῶν,
Ἀνακρέων αἰοιδεῖ;
Ἡ ἄρ' ἐρᾷς Βαθυλλον;
Ἡ ἄρ' ἐρᾷς Λυαῖον;
Ἡ ἄρ' ἐρᾷς Κυθήριον;
Ἡ παρθένων χορείας;
Ἀρμανδὸν ἔτος ἐστὶ,
Κρείττων πολὺ Βαθύλλου,
Κρείττων πολὺ Λυαίου,
Κρείττων πολὺ Κυθήρης,
Κώμῃ τε παρθένων τε·
Ἀρμανδὸν εἰ γὰρ ἂν χῆς,
Ἐρῶς· ἔχεις τὰ πάντα.

Ἐξασιχὸν εἰς αὐτόν.

ΜΗΤΕ λιγυρὸν ἐπέων θαυμασθῆς μάντιν
Ὀμηρον.
Μηδὲ τε Τηϊήν, Θηβαϊκῶν τε λύραν·
Ελλῶες γὰρ ἔσαν, καὶ Ελλῶεσσι μετῆσαν
Νάμαλ' Ἀοιὶς πολλὰ πιόντες ὕδωρ.
Ἀλλὰ μόνον θαυμαστὸς ἔλω Ἀρμανδὸν αἰ-
οιδός,
Ὁς νέος, ὃς ξένος ὢν Ἑλλάδα πᾶσαν ἔχῃ.

OBSERVATIONUM
IN
ANACREONTM,

Ipsiusque Latinas versiones
Et Græca BOUTHILLIERII Scholia,
Ex variis passim auctoribus & quodam manuscripto
(per stellulam *) indicato collectarum Specimen.

PAG. 1. Od. I. * Eundem propè sensum
exhibet Horat. Od. VI. lib. i. ver. 13.
*Quis Martem dignè scripserit — ? Nos convi-
via, nos prælia virginum, &c.* Quod obser-
vavit Lambinus in suis ad hunc Horatii locum
notis; qui priores quatuor versus sic vertit:

Volo referre Atridas;
Volo referre Cadmum:
Sed barbitus mihi unum
Chordis resonat amorem.

Verf. 2. expetesso] Verbum illud antiquum
occurrit in *Plaut. Trinum. Act. II. Sc. i. ver. 4.*
Hanc Oden quidam sic reddere aggressus
est:

Volo duos Atridas
Cantare, téque, Cadme:
Chordis sonare solum
Testudo vult amorem
Nervos modò † novavi,
Testudinémque totam.
Mox Herculis labores
Cano: sonat reclamans
Testudo mox amores.
Deinceps valet nobis,
Heroës: illa solos
Testudo vult amores.

† refinxì.

Pag. 2. Od. II. * Hanc Joachimus Bellaius,
in Libro suorum poematum tertio, carmine
Phalæcio transtulit.

Frontem cornigeram dedit juvenicis
Natura, alitibus dedit volatum;
Fecit cornipedes equos, fugaces
Auritos lepores, natatilesque
Pisces, fulmineos fues, leones
Fecit magnanimos, viros sagaces.
Ast hoc ingenio videns negatum
Esse fœmineo, dedit puellis
Formam igne atque acie potentior.

Ovidius, Trist. lib. III. Eleg. vi. ver. 33.
vocat *Leonem magnanimum*. Sed hoc epithe-
tum non respondet Græco textui *χάσμ' ὀδόν-
των*. Præterea Bellaius neglexit duos Ana-
creontis lepidissimos versiculos, decimum &
undecimum.

Pag. 3. Od. III. Idem, qui modò odes
primæ, hujus etiam tertiæ versionem dedit.

‡ Mesonyctiis sub horis,
Simul Urfa versa sese
Agit ad manum Bootæ;
Hominúmque nationes
Domitæ jacent sopore;

‡ *Mesonyctiis* apud Isidor.

Amor

Amor adstipit, forésque
 Valido petivit ictu.
 Quis es, aio, qui fores has
 Petis, impedísque somnos?
 Aperi, Cupido dicit:
 Metuísne? sum puellus,
 Madeo; latente Lunâ,
 Vagus erro nocte totâ.
 Miseratus has querelas,
 Capió repentè lychnum;
 Refero fores: puellum
 Video; gerebat arcum,
 Pharetrámque, pennuláque.
 Sedet ad focum vocatus.
 Manibus manus puelli
 Foveo; comásque sicco
 Pluviis aquis madentes.
 Ubi frigus est remissum;
 Age, dixit; experiri
 Lubet, hujus in quid arcús
 Madefacta chorda læsa est.
 Subitò tetendit arcum;
 Jecur icit, instar œstri:
 Salit, & cachinnat. Hospes,
 Mihi gratuleris, inquit;
 Mihi salvus arcus est, sed
 Tibi cor tuum dolebit.

Μεσονυχίῳ ὥραις] Lege Menag. in Laert.
 (Lond. 1664.) pag. 44. E. & Addend. pag.
 4. F.

Pag. 4. Od. III. —quoad tepescant] quoad
 δυσυλλάξως. Sed μονοσυλλάξως apud Horat.
 lib. II. Satyr. ii. ver. 91. & Lucret. lib. II.
 ver. 849. & lib. v. ver. 1432.

—levè exprimebam] Levè pro leviter—
 Sic mollè pag. 6. pro molliter— Nondum qui-
 dem legi hæc adverbia apud probos auctores
 Latinos. Sed pag. 43. dulcè gaudes pro dulci-
 ter— Utì Horat. lib. I. Od. XXII. ver. 23.
 dulcè ridentem. Et Virg. Ecl. III. ver. 63.
 suavè rubens.

Ver. 25. Τόδε πόνον ἐστὶ] Academ. des In-
 script. V. Tom. 73. p. Leg. ἐστὶ in quan-
 tum.

Pag. 5. Od. IV.—fruíscor ævo] Frunisci—
 Plautus in Rudente, Act. IV. Sc. iii. ver. 73.
 ubi lege Taubman. Consule Gellium, lib.
 xvii. cap. 2. Et Non. Marcellum.

Ver. 9.—κισόμεθα] Henr. Stephanus affert
 ex quodam epigrammate—ἐν δ' Ἀχέροντι Ὀ-
 σεία ἢ ποδὶν, παρθένε, κισόμεθα.

Pag. 6. Od. IV. ver. 15. Henr. Stephani
 versio negligit vocem ἔρω.

Ver. 17. σκεδάσαι μερίμνας] * Sic Horat.
 lib. I. Od. VII. ver. 31.—vino pellite curas.
 lib. II. Od. XI. ver. 17.—dissipat Evius cu-
 ras edaces. Epod. IX. ver. 47.—curam Lyæo
 solvere. Xenoph. in Conviv. (pag. 878. C.)
 utitur verbo κοιμίζειν sopire. Utì etiam Anacr.
 Od. XXV. Ver. 10. (εὐδασιν αἱ μέριμναι.) Sic
 Od. XXXIX. ver. 5. (δοτερίπλον) μέριμναι.
 Horat. lib. I. Epist. xv. ver. 18.—generosum
 & lene requiro, quod curas abigat.

Od. V. ver. 1. πὸ ῥόδον] * Adhibebant ele-
 gantiores homines in conviviis unguenta &
 coronas, ut in his & Horatii Odis observare
 licet. [Lege p. xlv. in priore Anacr. edi-
 tione. 1725. Lege etiam Xenoph. Conviv.
 p. 875. B.]

Pag. 7. Od. VI. ver. 10.—ἀθύρων προχέει]
 Henr. Stephan. Legitur & mutato ordine—
 ἀθύρει προχέων—

Pag. 9. Od. VIII. ver. 11. ἐθέλοντα ᾧ Φιλῆ-
 σαι] Henr. Stephan. Nemini scrupulum hic
 locus injiciat. Nam constat particulam ᾧ ob
 φ sequens hic produci; quemadmodum &
 in illo versu χ' ὅποσα φέρουσιν ὦρα. In illo
 item, ῥόδα φέρουσιν ὦρα. [Od. XLIII. ver. 7.
 & Od. XVIII. ver. 4.]

Pag. 11. Od. IX. ver. 36. λαλιερέων κορώ-
 νης] Hoc proverbium Erasmus in suis Ada-
 giis sic vertit; Tu me loquaciorem Cornice red-
 didisti. Modo eodem ipsissimo, quo Henri-
 cus Stephanus.

Pag. 12. Od. X. ver. 7. λῆς] Sed λῆς in
 Anacr. 1725. magis Doricé; consule Dia-
 lect. Gr. 1738. p. 210. D.

Pag. 13. Od. XI. * Lege Victorii Var.
 Lect. lib. xx. cap. 17. de hâc odâ.

Ver. 10: τὰ τερπνὰ παίζειν] Henr. Step-
 hanus observat hoc à Palladâ (Antholog. lib. ii.
 cap. 47.) latiùs explicatum fuisse; sed ita
 tamen, ut vim verborum non exprefferit.
 Ovidius hoc vocat Ludere. [Art. Amator.
 lib. 3. ver. 368.—Ludendo sæpe paratur amor.]
 Idem dicit se vertisse—vacare amoribus jocí-
 que—secutum quendam Horatii versum
 [Lib. I. Epist. ii. ver. 65.] quem ex Mim-
 nermo transtulit: [Si, Mimnermus utì censet,
 finè amore jocísque Nil est jucundum; vivas
 in amore jocísque. Mimnermi versus legun-
 tur apud Plutarch. de Virtut. Moral. Τίς ᾧ
 χάρις, τί ᾧ τερπνὸν ἀνδρὶ χεῦσθαι Ἀφροδίτης;
 Τεθναίω,

Τενναίω, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλει. Var. Lect. Τίς ὃ βίος—ἄτερ χυρῆς—]

Ver. 3. H. Steph. *Speculum cape*—Hel. Andr. *Spec'lo—sumpto* & iterum Od. XX. ver. 5. *Spec'lum*—Dausq. Orthograph. p. 295. *Spiculum* pro *speculum*. Suidas, ἀέκλον, ἕλινον.

Pag. 14. Od. XII. Henr. Stephanus comparat Agathiam (Anthol. p. 599.) & Anacreontem. Quod dixit hic—ὑπερβαίνοι Φωνάϊς—dicit ille—εὐτε δ' ἐπέλθῃ ὄρεθρος—& pro—τί μὲν καλῶν ἐνείρων Ἀφῆρπασας Βάθυλλον; dicit—Βαυὼν ἵνα κνώσσοιμυ· ἴσως δὲ τις ἤξει ὄνειρε, ὅς με Ῥοδανθείοις πῆχουσιν ἀμφιβάλοι. Erat autem Ῥοδάνθη ejus amica. Hæc (inquit Stephanus) observatione sunt digna; & ut ipsi discamus imitari veteres; & siquid apud illos occurrat, quod in rem nostram sit, ita in usum nostrum illud vertere, ut non aliunde tamen petitur, sed domi natum videatur.

Ver. 10. βάθυλλον] Hel. Andr.—puellam. Magis verecundē.

Od. XIII. ver. 3, 7, 8. Bentleius legit—βοῶσαν—πίονδας—μεμνηότας βοῶσαι. Et sic vertit; *Alii dicunt, formosam Cybeben in montibus pulchrum Attin invocantem insaniisse. Alii dicunt, eos, qui Clari aquam bibunt, furentes clamare.* Cybebe hinc puella est, nondum scilicet inter Deos relata [Diodor. lib. iii. p. 191. 1604. ubi vocatur Κυβέλη], quæ amore Attidis percussa insaniit. Ἡμίθυλος hinc non est spado, sed mollibus fœmineisque ferè membris præ pulchritudine. Sic apud Ausonium [Epig. 105.] *O pulcher, penè puella, puer.* (Lege Anacr. par le poete sans fard. Pref. ccviii.) Κυβέλη pro Κυβέλη. Suid. Κυβέλη. (Hesych. Phavor. Κυβέλη) ἡ μήτηρ τῶν θεῶν. Strab. lib. iii. (p. 470. 1620.) Κυβέλην καὶ Κύβην.

Pag. 15. Od. XIV. ver. 4. *Parere negligebam.* Nondum mihi occurrit, ubi verbum negligere infinitivo jungitur.

Ver. 15. ἔβαλλ', &c.] Sic ferè Plaut. Amphitr. Act. I. Sc. i. ver. 44. *Nam quum illi pugnabant, &c.*

Pag. 16. Od. XIV. ver. 15. εἰς βέλεμνον] Steph.—*velut sagittam.* And.—*ut sagittam.* εἰς significat ὡς.

Ver. 18.—μάτλω δ' ἔχω βοείην, &c.] * Canterus (Nov. Lect. lib. v. cap. 8.) vertit sic—*Frustra tenebo scutum. Cur muniamur extrâ, Intus vigente pugnâ?* Βαλάμεθα (inquit) non exponitur petamur aut feriamur cum aliis

[H. Steph. petamur]; sed βαλάμεθα. Sæpe apud poëtas simplicia verba pro compositis ponuntur. Sic Euripid. Med. (ver. 609.) κενέμαι pro ἀποκενέμαι. [Et sic exponit Schol.] Equidem, pace Canteri, accedo potius ad Tanaq. Fabrum, qui interpretatur sic; *cur extra tela mittamus, cum intus pugna sit?* Homerus Il. o. ver. 566. activo sensu scripsit βάλλονο.

Od. XV. ver. 3. εἴθ' αἰρέει με] * non animum tenet, delectat.

Ver. 5. μύροις] * pigmentis unguenti. Jun. de comâ. cap. 7. *Cura est mihi perpluere pigmentis barbam, rosisque vallare tempora: ubi lege plura.*

Ver. 7. ῥόδοις] * Matial. lib. x. epig. 19. *Cum regnat rosa, cum madent capilli.*

Pag. 17. Od. XV. ver. 9. τὸ σήμερον, &c.] * *Hodierna curo tantum: Cui crastina hora nota est?* Sic Horat. lib. IV. od. vii. ver. 17. *Quis scit, an adjicient hodiernæ tempora summæ Crastina dii superi?*

Ver. 11. ὡς ἐν ἔτ' ἐδδ' ἐστὶ, &c.] * Addat, qui velit, inquit H. Stephanus, hos quinque versus, quamvis in uno tantum exemplari Græco repertos.

Ver. 15.—σε μὴ δὲ πίνειν] * Legendo μηδὲ πίνειν. aut μήτε πίνειν, staret versus. Mihi tamen magis placeret μὴ τι pro μὴ ἔτι, eo modo, quo dicitur ab eodem (Od. XXXIII. ver. 5.) ἡ πὶ pro ἡ δὴ—Vereor, ut hi quinque versus postremi sint versus nothi.

Varias hujus Odæ versiones hinc inferere non pigebit:

Thomæ Mori]

Non est cura mihi Gygis,
Qui rex Sardibus imperat.
Aurum non ego persequor;
Reges non miser æmulor.
Curæ est, barba suavibus
Unguentis mihi perfluat.
Curæ est, ut redolentibus
Cingam tempora floribus.
Curæ sunt hodierna mî.
Nam quis crastina noverit?

Alciati] Haud curo Gygis aurum
Sardin regentis olim;
Opes nec opto magnas,
Neque invideo tyrannis.
Curæ mihi est olivo

Linere

Linere Syro capillum :
Curæ mihi rosis est
Nexis caput ligare.
In hóc die ipse curo :
Cras nôsse quisne possit ?

Pag. 18. Od. XVII. Observatum est (in Anacr. Edit. 1725. p. 49.) hanc odam cum odâ xv. conjungi apud quosdam; uti & in Latinis versionibus Mori & Alciati.

Mori] Tornato bene, Mulciber,
Argento mihi poculum,
Jam nunc effice concavum,
Et quantum potes * imbibum.
Et fac, illud ut ambient
Non currus, neque sydera,
Orion neque flebilis.
Vites fac virides mihi :
Botri fac mihi rideant
Pulchro cum Dionysio.

* Non capio, quid sibi relit hæc vox *imbibum* : quam invenio in duabus primis editionibus Mori Epigrammatum; apud Frobenium Basileæ, 1518. & 1520. 4º.

Alciati] Tornans faber metallum,
Vulcane, cude nobis
Non militantis arma.
Quid enim Gradivus ad me ?
Sed concavum cadiscum,
Quantum potes, profundum
Mihi face : atque in ipso,
Non astra, non quadrigas,
Orionémve durum;
Vites sed & comatas,
Et ebrios racemos
Fac, cum levi Lyæo
Amoréque profundo.

Ver. 8. cœlata — Od. XIX. ver. 14. cœlato — Od. LI. ver. 1. cœlum. ver. 2. cœlo — & ver. 8. cœlet —] Potiùs per diphthongum æ quàm æ. Lege Daufq. Orthogr. p. 68. Sed in errorem inductus sum, quòd derivari à κοῖλῃ putaverim.

Ver. 8. ἀμάξας] * De hóc fidere lege Gell. lib. ii. cap. 21. * De hác odâ lege Brod. & Obsop. in Anthol. lib. ii. cap. 47.

Pag. 19. Od. XVIII. ver. 12. μύσις νάμα-τῷ ἢ Κυπέλι] * Præses fluxionis aquarum Venus, quia generationis est præses, in quâ humiditas præcipua est causa. Porphyrius copiosè de antro Nympharum.

Ver. 13. κροῦσσα] * applaudens.

Pag. 20. Od. XIX. Buchananus sic vertit :

Et terra sicca potat,
Terrâsque sylvæ, & aura
Sylvas, & æquor auras :
Et Sol repotat æquor,
Et Luna, Solem. Iniquè
Incessitis, sodales,
Me, quòd bibam libenter.

Buchananus ingeniosè inferuit [ἔῃ *aura sylvas*] quæ in Græco desiderantur, & suppleri possunt sic [Πίνῃσι δένδρε' αὔραι] : ut climax meliùs constet, γῆ — δένδρεα — αὔραι — θάλασσα — ἥλιῳ — σελῶν. At mihi non videtur affirmatio, quâ Buchananus hanc oden claudit, eam præ se ferre emphasin, quam Anacreontis interrogatio : & vox κ' αὐτῷ : — *Solém-que Luna potat.*

*Quid ergo mî, si ἔῃ ipse
Potare stet voluntas,
Pugnatis, O sodales ?*

Πίνῃ θάλασσα δ' αὔραι, &c.] Lege Not. Menagii in Laert. Diogen. in Vit. Zen. (Edit. Lond. 1664.) pag. 186.

Od. XX. ver. 1. Et Tantal] mallem *Tantalus* : Genitivus enim *Tantali* nimis distat à *nata*. Sed Græcus *Τανταλῆ* æquè distat à *παῖς*.

Pag. 21. Od. XX. ver. 5. ἐγὼ δ' ἔσοπλον εἶην] H. Stephanus affert quædam his similia; viz. Epigr. Dionys. Soph. lib. vii. Anthol. *Ἐὶθ' ἀνεμῶ*, &c. Theocr. Idyll. iii. ver. 12. αἶθε ἡροίμαν, &c. Ovid. Amor. lib. I. Eleg. xv. ver. 9. *O utinam fieri*, &c. Et in quodam Scolio (Vide Fragm. Alcæi, inter Lyric. poet.) *Ἐἴθε λύγῃ καλῇ ἡροίμην*, &c.

Pag. 22. Od. XXII. ver. 5. ἐρεθίζῃ] Canter. Nov. Lect. lib. vii. Corrupta vox ἐρεθίζῃ mutanda est in *τερετίζῃ*; quod quamvis cicadarum sit & cithararum proprium, non ineptè tamen ad murmur aquæ perstreptentis referri potest.

Od. XXII. ver. 8. καλαγώγιον. Vox ἀμαρτυρῶ in Lexic. legitur in Methodii conviv. Virg. p. 5. l. 17.

Pag. 24. Od. XXIV. ver. 1, 2.] * Bibente me Falernum, Curæ anxie quiescunt.

Pag. 25. Od. XXV. ver. 6. decorus caput] Vereor, ut hæc Syntaxis (Accusativi post Adjectivum *decorus*) constet.

Pag. 26. Od. XXVIII. ver. 3. 'Ροδέης] H. Steph. *Rhodia*—H. Andr. *rosea*—Lege not. in hunc locum. (Anacr. 1725.) Od. XXIX. ver. 18. ῥοδινῶ—ῥόδε & ῥοδινός idem significant.

Pag. 27. Od. XXVIII. ver. 21. ὕχρον] H. Steph. observat. in Polluce hæc conjungi, βλέμμα ὕχρον, θηλυκόν, ἀνδρῶν.

Pag. 28. Od. XXVIII. ver. 27. Λυγδίνω] H. Steph. *Per colla lævia*—vel, sicui magis placet, *Per colla candida*—Id enim marmor non solum lævitate, sed etiam candore commendatur. Consule Not. in Edit. Anacr. 1725.

Pag. 30. Od. XXIX. ver. 27. μέγα ὃ πρόσωπον ἔσω πὸ δ' Ἀδωνίδος παρελθόν] Colomesius (Leg. p. 384. in ejus operib. Edit. 1709.) legit, μέγα ὃ πρόσωπον ἔσω, πὸ δ' Ἀδωνίδος παρελθόν. Et vertit sic, *Faciēque latus esto, superansque Adonideam*. Cum Heinſio ad Silium; ubi Henr. Stephanum & Hel. Andream jure confutat: non cum Salmasio ad Achillem Tatium; Τὸν Ἀδωνίδος παρελθόν Ἐλεφάντινον τεύχεσσι, *Cervix eburnea vincens Adonidis candore cervices*.

Ver. 35. * Assentior reponentibus μαλερόν—utī Canter.

Ver. 37. * Canter. Nov. Lect. lib. ii. cap. 13. existimat hunc versum fore longè aptiorem & concinniores, si pro θέλυσαν legatur πνέυσαν—Sic (Vid. Od. CLXXIII. in Edit. Anacr. 1725.) πᾶσι δὲ Κύπριν ὄλυν πνέυσαν. Et Horat. (lib. IV. od. xiii. ver. 19.) *Lyce—que spirabat amores*.

Pag. 31. Od. XXX. Henr. Stephanus observat omnes hujus odæ versus esse δακτυλικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος; & teste Hephæstione, Anacreontem integras odas composuisse etiam dactylico tetrametro [*corrigendus est error in meâ edit. Anacr. 1725. Not. p. 57.*] cujusmodi est hic, Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδόη. Vid. Anacr. Fragm. num. 118.

Od. XXXI. ver. 1. * Lambinus (Horat. lib. III. od. xix. ver. 18.) pro θάες ζῶι legit θιάσας; & Oden sic vertit;

*Potare me thiaſſos
Sinito: bauriam Lyæi
Bona haustibus profundis.
Furere hunc volo furorem.
Furebat olim Orestes;*

*Alcmæo item furebat:
Uterque matre cæsâ.
Ego nemine interempto,
Sed ebrius Lyæo,
Furere hunc volo furorem.*

At verò θιάσος (aut θιάσος, si liceat geminare σ) significat *chorum Baccicum*: uti Od. XXIX. ver. 33. neque igitur satis intelligo, quid sibi velit *potare choros*.

Ver. 4. Hel. Andr. *Alcmæon εἴ furebas*. Alcmæon, in Vocativo, ut & in Nominativo, producit ultimam.

Ver. 6. H. Steph. *Matricida*. Hæc vox producit ante-penultimam apud Aufonium (Monostich. de obitu imper.) & Sidonium (Carm. v. ver. 290.) Sed El. Vinet. (Not. in Aufon.) observat utrumque non solere esse nimum religiosum.

Pag. 34. Od. XXXIII. ver. 5. ἡ Νέϊλον ἡ πὶ Μέμφιν] H. Stephanus notat hanc constructionem (& hic & Od. IX. ver. 22. ὅρη τε καὶ κατ' ἀρχῆς) ordine præpositionis inverso, apud Latinos poetas nonnunquam usurpari.

Editio 1556. habet ἡ πὶ Μέμφιν—sed forsan mendosè. Occurrit tamen Anapæstus in tertiâ sede. Od. XVIII. ver. 14. &c.

E in vocis initio post H frequenter eliditur apud poetas; ut μὴ ἴδμεν Sophoc. *Œdip.* Tyr. ver. 700.

Pag. 37. Od. XXXVI. ver. 11. Hel. Andr.—*sopito*—& Od. XLI. ver. 9.—*sopitur*. & Od. LII. ver. 18.—*consopitam*. Sed syllaba *so* producit. Virgil. *Æn.* i. ver. 680.

Od. XXXVII. ver. 6. H. Steph.—*incipiat grus*. Et ver. 13.—*foliόque*. Stephanus vel usurpavit Anapæstum in tertiâ sede (utī aliquando Anacreon;) vel, quod malo, per Synæresin contraxit duas vocales *ia* & *io* in unam syllabam. Sic enim sæpe solent poetæ; Virgil. *Æn.* vi. ver. 33. *omnia*—& alii passim.

Pag. 38. Od. XXXVIII. ver. 8. H. Steph. affert à quodam anonymo, Δός μοι πιεῖν, μάχαι δ' ἀπλοῖσι καὶ πόντῳ μέλι.

Od. XXXVIII. ver. 2. νέων] Hel. Andr.—*juvencis*—& Od. LIV. ver. 8. & Od. XLII. ver. 3. ἐφ' ἧς—*juvencis*—& XLVII. 5. νεάζει—*mentem gerit juvenci*—Ibid. 2. νέον—*juvenculum*—Sic Horat. lib. II. od. viii. ver. 21. *Te suis matres metuunt juvencis*—in quem locum

cum Porphyrio, juveni, ait, non tantum bo-
ves dicuntur, sed homines; quamvis in usu sit,
ut nonnisi per diminutionem juvenculos dica-
mus.

Pag. 39. Od. XXXIX. * Theogn. ver. 879.
ἔ πίνων, ὑπὸ μὲν χαλεπὰς κεδάσεις μελεδῶνας.

Ver. 5. ὑπερίπτον— * abjiciuntur, dissipantur.
* Latice ubi Lyæi Bibo, curæ abiguntur
Atræ.

Ver. 6. πολυφρόντιδες βελαί * Sollicitæ co-
gitationes.

Ver. 7. αἰκλύπες αἴτας, * ventos mare ver-
berantes, seu murmur maris excitantes.

In Lexic. Vulg. αἰκλύπος exponitur marifonus.

Affertur αἰκλύπον κύμα ex Eurip.

αἰκλύπον λίπας ex Anthol.

Sed in his αἰκλύπῳ passivè magis, in
Anacreonte activè potiùs, accipi videtur.

Pag. 40. Od. XL. Alia hujus odæ versio.

Inter rosas Melissam

Cupido dormientem

Non vidit; estque læsus:

Manumque vulneratus

Clamore flevit alto.

Passis cucurrit alis

Ad bellulam Cytheren.

Expiro, Mater, inquit;

Expiro; reddo vitam.

Parvus cecidit anguis

Me penniger: Melissam

Quem nominant Agrestes.

Ab! dixit hæc, doles sic

Pungente si Melissâ,

Quantum putas dolere,

Quos tu, Cupido, pungis!

Theocriti Κηλοκλέπῳ Henr. Stephanus
sic vertit:

Improba apis quondam furem confixit Amorem,

Dum rapit ille favos alvearibus; articulòsque

Undique perstrinxit summos. dolet ille, manumq;

Exsufflans pede pulsat humum; læsumque parenti

Ostendit digitum: Et queritur, quòd, tantula
visu

Bestia quum sit apis, tantum det acumine vulnus.

Cui tum subridens Mater; Quid? non apis Et
tu

Es similis, qui tantillus das vulnera tanta?

Græca & Latina aliquot variationis specimina: quæ styli exercendi gratiâ Anonymus
quidam in lepidissimam hanc fabellam lufit.

Decerpens flores spoliânsque alvearia, fenfit

Se peti apis stimulo, quæ latitabat, Amor.

Mox adiens Venerem, Perii, mors imminet, inquit;

Parva mihi vitam, Mater, ademit apis.

Huic Venus; Anne dolet, quod apis dat parvula vulnus?

Quantum, Amor, hi, feriunt quos tua tela, dolent!

Quem pungebat Apis, Venus olim dixit Amori:

Si sic pungat Apis, quomodo pungis, Amor?

Ἐνὶ ῥόδοισιν Ἔρως παίζων ὅτε εἶδε μέλιτ'αν

Εὐδυσαν, καὶ ὅθ' ὅς ἐτρώθη· δάκρυλον ἄκρον

Τῆς χειρὸς δηχθεὶς ὀλόλυξεν· * πῶς τε δρασμῶν' * ὀλόλυξε· δρασμῶν' πῶς τ' αὖτε.

Τὴν καλὴν ἔτως προσέφη Κυθέρειαν· ὀλωλα,

Μᾶτερ, πᾶμπαν ὀλωλ', ἀποθνήσκω. Τύψε με τυτθὸς

Πτῶνός ὄφ' ἵς· ἢ δρασμῶν' καλέεσσι μέλιτ'αν.

Compilabat Amor, furax alvearia: in ipso

Hunc deprendit Apis furto; furémque maligna

Ulcisci ardet, & imis protinus unguibus acrem

Suffigit stimulum. Læsus dolet ille: doloris

Impatiens, sufflâtque manum, & pulsât pede terram,

Et salit; & queritur, Veneri sua vulnera monstrans.

Χ' αὖ μ' ἔφη· πονέει εἰ κέντρον τῷτο μελίτης,
Σοῖσιν, Ἐρως, πονέεισι πόσον βληθέντες οἷσσι;

Tantula quod sit Apis fera, quantaque vulnera figat.
Nōne apibus, ridens ait illa, simillimus ipse es?
Quantulus es puer & tu? Quantaque vulnera figis!

Κέντρον Ἐρώτα κλέπτει
Συλῶμνον μελιχρῆς
Κακὰ μέλιτα συμβλάς.
Ἵπ' ἄκρα πάντα χειρῶν
Ἐνυξέ δάκτυλ' ἤλγξ,
Καὶ χεῖρα παῖς ἐφύσθη,
Καὶ ποσσὶ γὰν πάταξε,
Καὶ ἄλατ'· Ἀφροδίτα τ'
Ἐδείξε τραῦμα μαῖρι·
Καὶ μέμφεθ', ὅτι τυτθὸν
Τὸ θηρίον μέλισσα
Ἦ, χ' αἰλίκον τιτρώσκει.
Κ' ἦφη γελῶσα μάτηρ·
Τύδ' ὅσα ἴσθι μελίσσαις
Εἶ; χ' αἰλίκον τιτρώσκεις!

Συμβλάς Ἐρως ἐσύλα·
Ἄνθη τε πολλὰ δρέψας,
Ῥόδῳ πώθησε χερσὶν
Ἀπ' ἑοῦ ἐρυθρῶν ἰσθμῶν.
Ἄ δ' ἐν Ῥόδῳ ἔκειτο
Κοιμωμένη, μελίτταν
Ἦγειρεν. Εὐθὺς αὐτὰ
Κακὰ ἔνυξε κέντρον
Τὰ δάκτυλ' ἄκρ' Ἐρώτῃ.
Ἀλγησεν, ὠλόλυξεν·
Πνύσας τε χεῖρ' ἐφύσθη·
Καὶ ποσσὶ γὰν πάταξε,
Καὶ ἄλλο· καὶ πελαοδαίς
Δραμῶνι δειξέ χεῖρα
Τρωθεῖσαν Ἀφροδίτα.
Μᾶτερ, κέκληγε, μᾶτερ,
Ὀλωλ', ὦλωλα, θνήσκω.

Prædatus alvearis
Cupido mella sentit
Aculeum latentis
Apis sub ungue fixum.
Dolet; manumque sufflat,
Pulsans humum; salitque;
Matri indicat dolorem;
Querens, Apis quod ista
Tantum pusilla vulnus
Inferre possit. Et Tu,
Respondit illa ridens,
Es par api pusillæ:
Pusillus es, Cupido;
Quantumque vulnus infers!

Τύψεν μ' ὄφρις (καλῶσι
Μελίτταν ὃν γεωργοὶ)
Πτερωτός. Ἐντὶ τυτθὸν
Τὸ θηρίον κάκισον·
Ἄλλ' αἰλίκον τιτρώσκει!
Γελῶσα δ' Ἀφροδίτη,
Σύγ' ἴσθι μελίτταις,
Ἐφη, καὶ ἐστὶ τυτθός·
Ἄλλ' αἰλίκον τιτρώσκεις!
Μικρῶς, Ἐρως, πονεῖ;
Ἐνυξεν ὃν μελίτης
Κέντρον μικρῶς; Πονέει
Πόσον, δοκεῖς, ἐρῶντες,
Βέλεσιν ὅς τιτρώσκεις!

Ἦ Κύπρις πρὸς Ἐρώτα, μέλισσ' ὃν ἔνυξε·
μελίσσης
Εἰ πονέει κέντρον, πῶς πονεῖ σον, Ἐρως;

Somnum Apis in mediis carpebat fortè rosetis.
Hanc non vidit Amor; sed dextram vulnere lædi
Sensit. Præmorsus digitum ejulat: ac pede & alâ
Festinans pulchram hâc affatur voce † Cytheren.

Hei! perii, Mater, perii; moriorque: cecidit
Parvus me serpens ales; cui nomen Agrestes
Dant Apis. Hæc, Apis, inquit, aculeus iste dolorem
Si faciat, quanto reputas his corda dolore
Torqueri, quibus infigis tua tela, Cupido?

† Auson.

Κηρίον

Κηρίον ἐκ σιμβλῶν ποτ' Ἔρως Κυλάμηνον ἤδ' ὕ,
 Πολλά τε δρεψάμηνον κήπευ δ' ὠδεν ἄνθη,
 Εὔρε ῥόδον δροσόν, καλὸν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθ.
 Τὸν δρεψάσθ' ἐθέλοντα κακὰ κένησε μέλιτ' α,
 Ἡ ῥόδῳ ἐν μέσῳ καλαιοιμηθεῖσα καθηῦδεν.
 Ὅξει καὶ κέντρῳ ὑπὸ δάκτυλα χειρὸς ἐνυξε.
 Ἀλγίστας ὀλόλυξεν Ἔρως· τραυθεῖσαν ἐφύσθη
 Χεῖρα· πάταξε ποσὶν γὰρ· ἄλλο· δραμὼν πλάμηνος τε
 Ματρὶ βαρυτενάχων Ἀφροδίτῃ ἄλγος ἔδειξεν,
 Κράζων· Μᾶτερ, ὄλωλα, φίλη, ἀπόλωλ', ἀποθνήσκω.
 Τύψε με μικρὸς ὄφης πῆνός· καλέσσι μέλιτ' αν
 Τῆτον ἀροῖρῆες· τυτθὸν μάλα θηρίον ἐν τί·
 Θηρίον ἀλλ' ἐναγέσασθον αἰλικά τραύματ' α ποιῇ!
 Εἶπε γελῶσα Κύπρις· σὺ δ' ὁμοίῳ ἐσσι μελίτ' αν·
 Ἐοσί γε παιδάριον, καὶ αἰλικά τραύματ' α ποιῇς!
 Εἰ πονέει κέντρον, τέκνον φίλε, τῆτο μελίτ' αν,
 Σοῖσι πόσον πονέεσι, δοκῇς, κέντροισι δαμνύτες;

Νέκταρ Ἔρως μιλιχρὸν σιμβλῶν σύλησεν· ἐνυξε
 Κέντρῳ τὴν κλέπτει χεῖρα μέλισσα κακή.
 Εἶπεν Ἔρως Ἀφροδίτῃ· Μῆτερ, ὄλωλα· μέλισσα
 ὦ, ὄνομα, πῆνός τούπε με μικρὸς ὄφης.
 Κέντρον δ', ἡ γελάσας ἀπαμείβετο, τῆτο μελίτ' αν
 Εἰ πονεῖ, ὅς βάλλεις, πῶς πονέουσιν, Ἔρως;

Depastus alvearis
 Amor favos, apricum
 Obambulabat hortum:
 Vernámque fortè tractans
 Manu rosam tenellâ,
 Apem rosæ malignam
 Non vidit incubantem.
 Carpebat illa molles
 Somnos: & excitata
 Hostem suæ quietis,
 Furem fui laboris,
 Ulta est; aculeúmque
 Altè sub ungue fixit.
 Dolens Cupido tristem
 Dat ejulationem;
 Singultit; halitúque
 Crebro manûs dolentis
 Sedare tentat æstum.
 Humum ferit, salítque;
 Volátque, cursitátque;
 Dextrámque vulneratam

Almæ indicans parenti,
 Hos fundit ore questus.
 Perit Cupido, Mater;
 Tuus perit Cupido:
 Supérque nulla vita est.
 Me fauciat ales
 Serpens (vocant agrestes
 Apem) minutus. At quem
 Fera hæc facit dolorem,
 Quantum minuta vulnus!
 Et nónne tu, Cupido,
 Ridens ait Cythere,
 Refers apes minutas?
 Es quippe tu minutus:
 Et nónne tu dolorem,
 Et nónne vulnus infers?
 Ah! Nate, si dolorem
 Aculeus minutæ
 Apis facit; dolorem
 Quem sentiet, putas, cor
 Fixum tuis sagittis?

*Dum compilat Amor mellita alvearia furax,
Et lustrat variis balantem floribus hortum;
Contrectare rosam tentans, ubi fortè latebat,
Et somnos carpebat apis, se vulnere lædi
Incautus sensit; digitis quod fixerat imis
Improba, turbare sibi non impune quietem.
Passa suam, ultrix raptorum haud injusta fa-
vorum.*

*Ille, peti se, quam minimè prævidit, ab hoste
Indignatus, & hunc patienter ferre dolorem
Nescius; in planctus erumpit; & ore tumentem
Dextram afflat; ferit hōc nunc, nunc illo pede
terram*

*Crebrā; loco nec stare valens, dat in aëre saltus;
Cursitat, & volitat; gemit, ejulat; atque Cy-
theren*

*Pulchram adiens, digitum intendit; causamque
doloris*

Indicat, & querulā hāc affatur voce parentem.

*Hei! perii, Mater; perii; mihi nulla superstat
Spes vitæ. Ales (Apem vulgò quem nomine dicunt
Agricolæ) serpens dedit immedicabile vulnus.*

*Iste perexiguo serpens est corpore: quanta
Mactavit quantilla tuum fera vulnere natum!
Subridens Venus, Et tu, Nate, simillimus, in-
quit,*

Nōne es apum? Exiguo nōne es tu corpore?

Quanto

Vulnere sed mactare soles quantillus amantes!

*+ Vulnus eò majus, quò qui dat, major habetur:
Spiculo apis facit exiguo si parva dolorem,
Tu reputa, quantum faciant tua tela, Cupido.*

+ Majus eò vulnus, quò major vulneris author:

*Od. XL. ver. 15. πόσον, δοκῆς, πονῶσι] Ste-
phanus in editione 1554. & 1556. Quantum
putas dolere— Sed in editione 1566. & aliis,
Quantum dolere credis—*

*Pag. 41. Od. XLI. ver. 16. τὰς ὃ φροντί-
δας μεθώμεν] Ex hōc, ut notat Henr. Stepha-
nus, aut ex simili loco est illud Μακεδονίης
ὑπάρχει, & ὃ Ἀνακρείωντος ἐν) περιπίδεας, Φυ-
λάσσω Παρφασίην, ὅτι δὲ φροντίδα μὴ καλέχιν.
[Anthol. pag. 50. Epig. iv.]*

*Pag. 42. Od. XLII. ver. 1. Διονύσῃ in
Edit. 1556. Sed non opus est geminare σ;
nam & solet etiam produci; uti Od. V. ver. 2.
& Homer. Od. λ. ver. 324.*

*Ver. 5. ὑακίνθων * pro ὑακινθίνης.*

*Pag. 43. Od. XLIII. ver. 1. * μακαρίζομεν
—Henr. Stephanus [Not. in Maxim. Tyr.*

*p. 250. & in Æschyl. p. 378.] observat er-
rores sæpe nasci ex syllabâ μῶ vel perperam
cum verbo conjunctâ (ut in Æschyli loco,
ἀνωλόλυξα μῶ, & Max. Tyr. μακαρίζομεν pro
ἀνωλόλυξα μῶ, μαλαρίζω μῶ) vel ab eo dis-
junctâ, ut in Anacr. legebatur μακαρίζω μῶ
pro μακαρίζομεν, quod sic legendum commo-
net metri ratio.*

*Ver. 3. δρόσον πεπωκῆς] Quod, inquit Hen-
Stephanus, hic πίνεν, Theocritus σιτίζεσθαι di-
cit, eidyll. iv. ver. 16. & Virgil. (eclog. v.
ver. 77.) pascentur dum rore cicadæ. Plinius
(Nat. Hist. lib. ii. cap. 26.) dicit eas ore ca-
rere, sed habere quiddam aculeatum in pecto-
re, quo rorem lambunt.*

*Pag. 44. Od. XLIV. ver. 10. ἐν) τῷ ὃ
ἰωδὲθῆναι.] Erravi in meâ priore Anacreon-
tis editione; ubi spiritum lenem voci ἐν) præ-
figens perperam Adjectivam Numerale mu-
tavi in Præpositionem. Reponere igitur oportet;
Aliis solutus, uno videor mihi hōc ligari.*

*Pag. 45. Od. XLV. ver. 11, 12, 13, 14.
Versionem meam sic refingo. — telum Grave
quàm sit, experire. Jaculumque Mars recepit:
Cypris at sub—ipsa—rist. Si modò liceat
hāc Tmesî uti.*

*Ver. 13. ἔλαβεν βέλεμνον Ἀρης, &c.] Bent-
leius (uti habetur in Anacr. par le poète sans
fard, Præf. ccix.) sic exponit: Cupido non
contorsit jaculum, sed manu tantum capiendum
tradidit. At repente jaculum, ex vivo scilicet
igne & æthereo fulgure constans, in Martis
corpus se sponte insinuavit, & reconditum la-
tuit. Tecum serva, ait Cupido irridens, qui
solus potuit extrahere, sed noluit.*

*Pag. 46. Od. XLVI. * Anacreon (inquit
Lambinus, not. in Horat. epod. ii. ver. 16.)
queritur in amore nihil valere genus, sapien-
tiam, mores; solamque pecuniam spectari;
præterea ostendit, pecuniam cum rebus om-
nibus humanis pestem afferre atque interitum,
tum maximè miseris amantibus esse calamito-
sam & capitalem.*

*Pereat malè ipse primus
Argenti amore captus.
Hoc propter & duorum
Amica corda fratrum
Solvuntur, ut alteri alter
Necem afferat cruentam.
Hoc propter & parentes
A filiis necantur.*

Hōc

Hoc fonte bella, pugnae,
Cædes, necesseque manant.

Sed quod gravius videri
Capitaliusque debet;
Hoc propter interimus
Miserabiles amantes.

Cum his congruit Plautinum illud, (Curcul.
Act. I. Sc. ii. ver. 53.)

*Ædipol, qui amat, si eget, miserâ afficitur æ-
rumnâ.*

* Hæc eadem de re Tibul. lib. I. eclog. ix.
ver. 18. *Sæpe solent auro multa subesse mala.*

Pag. 49. Od. LI. ver. 10. Κ' ὅσα μὴ θέμις
ὀρεῖται] Sic, uti H. Steph. notat, in quodam
epigrammate Δημοκρίτου (Anthol. pag. 465.)
quod est ejusdem argumenti, Στέρνα μόνον
φαίνεσθαι, τὰ δὲ θέμις.

Ver. 14. * ἀπαλοχρὸς scribendum.

Pag. 50. Od. LI. ver. 25. δολερόν] * Hen.
Steph. interpretatus est, quasi legeretur δολε-
ρόν; & ad ἔρωε & ἵμερ' referretur. At de
μερόπων alii viderint.

Ver. 29. Παφίης] Hel. Andr. *Paphie*—Vi-
detur legisse Παφίη.

Pag. 51. Od. LII. ver. 2. * Melius φέρ-
ειν.

Ver. 15. ἐλυομένη] μεθυομένη. Nam (ut no-
tat. Henr. Stephan.) dixit (ver. 11.) ὃν ὅταν
πίνῃ γεγραμένη; nunc οὐδὲ γὰρ νέεσθαι idem dicit, sed
aliis verbis.

Ver. 23, 24. Hel. Andr. *Suadet violare.*
Hanc Syntaxin minùs probâssem, nisi Teren-
tii auctoritate fuisset comprobata; Hecyr.
Act. III. Sc. V. ver. 31. —*me pietas matris
suadet sequi*—Item Virgilii, *Æn.* xii. ver. 813.
Futurnam misero succurrere fratri suasi. Ad
ambiguitatem (ut docet Despauterius) tollen-
dam. Macrobius (Saturn. lib. vi. cap. 6.)
dicit esse figuratam orationem, cum solitum
sit dici, *Futurnæ suasi.*

Pag. 52. Od. LIII. ver. 8. Ἀφροδίσιόν τ'
ἄθυρμα] H. Steph. *Suavium Diones*—Mallem
cum Hel. Andr. *Suavium Cytheres*—Nam
Dione est mater Veneris, non ipsa Venus.

Ver. 11. γλυκὺ, &c.] Hen. Steph. in not.
vertit sic—*Est grata colligenti, Spineta ut an-
tè pungant, Viæque senticosæ.* Sed in ipsâ to-
tius odæ versione—*Est grata colligenti, licet
antè spina pungat Mordacibus rubetis.*

Ver. 16. * Si ὀρόφῳ legas, aliquis erit sen-

sus: at melior scriptura σεφάνῳ, sed paulò
remotior.

Pag. 53. Od. LIII. ver. 34. Hel. Andr.
Jupitèrque—Nullibi legi primam syllabam
hujus vocis correptam. *Jupiter* Græcè Ζεύς
πατήρ.

Pag. 54. Od. LIV. ver. 2. H. Steph. *re-
puberascō.* Lego in Columellâ, lib. ii. cap. 1.
repubescere, & in Cicerone, de Senect. *repu-
erascere*: sed *repuberascere* nullibi nisi in qui-
busd. Lexicis, at finè autoritate.

Hel. Andr. *pedetentim.* Legit, non ἦκα,
ut in plerisque editionibus; sed ἦκα, uti in
editione 1556. ἦκα, ἦκα. K & B majusculæ
eâdem figurâ conveniunt, si partes τὸ K, su-
perior & inferior, rotundentur U (β) & U (κ)
minusculæ [ut in Manuscriptis & primis
editionibus exhibentur] sunt penè similes.

* Henr. Stephanus vertit—*Juvenum frequens
ut agmen Tuceor*—Legit scilicet, Ὅτ' ἐγὼ νέων
ὁμίλον ἔσορῶ—

Ver. 5. Idem vertit—*Juvenesce, quæso, me-
cum*—& legit Περὶ μοι νέω ζωνήσα.

Περὶ significat aliquando *cum*: uti apud A-
pollón. Argon. lib. iii. ver. 904. juxta Gram.
Gr. Westmon. Sed ζωνήσα non mihi oc-
currit in Lexicis; nisi fortè apud Hesych.
legendum sit (pro ζωνη—) ζωνῆσα, ζωνπαί-
ζει, ζωνακμάζει.

Pag. 55. Od. LIV. ver. 10. * Vide, an
malè suspicer legendum esse—ῥύακ' ὀπώρας.
ῥύαξ significat *fluxum*.

Ver. 14. Hel. Andr. *conjocantem*—&
ver. 16. *confurentem*—Verbum hoc citatur ex
Saresb. in Epist. illud nullibi invenio.

Od. LV. ver. 1. * Jos. Scaliger. Conjec-
tan. [in Varron. de Ling. Lat. Edit. 1513.
apud Henr. Steph. p. 114.—*notas ἐξ nomina
gentis inurunt.* Virgil. Georg. iii. ver. 158.
sic equi quâdam notâ insigniebantur. Ana-
creon. ἐν ἰαχίοις μὲν ἵπποι, &c.]

Pag. 57. Bouthillierius vocat suas notas
Σχόλια; & (in suâ editione) in fronte pagi-
narum Παρεμβολάς, quo vocabulo utitur Eu-
stathius in suis ad Homerum & Dionysium
Περὶ ἡγηγῆται commentariis.

Col. 1. lin. 11. ἐν τοῖς ἐξῆς] Lege not. in
Od. XVI. ver. 1.

32. Ἡρώες] Eustath. in Hom. pag. 17. &
Etymol. in voce Ἡρώες.

Col. 2. lin. 3. Ἡσιόδους] Ἡσίογ. ver. 124.

7. Πλάτων] In Cratylo. p. 420. tom. I. edit. Henr. Stephan. Idem in his Scholiis, p. 64. c. 1. l. 38.

9. Διὰ φέρειν] Phavorin in ἔρω.

15. Ὀμήρῳ] Ιλ. α. ver. 248.

20. μώνυχες ἵπποι] Hom. Ιλ. ι. ver. 127.

22. Ὀμήρῳ] πόδας οὐκ Ιλ. α. ver. 58. ποδῶν Ιλ. σ. ver. 234. Sed nullibi invenio ποδῶν.

24. ταχίνας] Eustath. in Hom. p. 1821. l. 35.

27. Ὀμηρος] Ιλ. β. ver. 159.

Pag. 57. col. 1. lin. 24. Phavorin. in αἰσῖς & ἔγχος.

9. Ὀμηρος] Ιλ. γ. ver. 137.

24. Phavorin. in ὦρα, ὦραι.

28. ὁ Ποιητ.] Ιλ. ε. ver. 749, 750, 751.

37. Phavorin. in Καλλιπῶ. & Apollod. Bibl. lib. iii.

49. Phavorin. in μέρορες. & Eustath. in Hom. p. 97. l. 32.

Col. 2. lin. 1. Phavorin. in κέα.

6. Etymolog. in ὕπνος.

9. Ὀμήρῳ] Ιλ. α. ver. 37.

26. τρεῖν] Sed Phavorin. Φαρέτερε λέγει τρεῖν τὸ φέρεν τὰ τρεῖς διωάμνα. Sic Eustath. in Hom. p. 39. l. 6. Non enim puto τρεῖν significare τρεῖς. Phavorin. τρεῖω, τρεῶ, φοεῖμαι. Confule H. Steph. Thesaur. tom. iii. p. 1316. & 1670.

43. ἐν τοῖς κάτω] Od. XIV. ver. 16.

45. Phavorin. in οἶσε.

Pag. 58. col. 1. lin. 9. Phavorin. in καλ-χάζων & κακχάζει.

21. Ὀμήρῳ] Ιλ. α. ver. 352, 417.

25. Phavorin. in μυρσίνης σεφάνω—

28. Phavorin. in λῶτ. Homer. Ιλ. β. ver. 776. & Ὀδ. ι. ver. 93.

32. ποίη Eustath. in Hom. p. 1851. l. 51.

44. Phavorin. in αὐχλώ.

Col. 2. lin. 6. Phavorin. in μεθύω.

14. Ὀμήρῳ] Ιλ. α. ver. 352.

Pag. 59. col. 1. lin. 1. Phavorin. in με-ειμνηταί. Etymol. in μέλινα.

4. Phavorin. in ῥόδον.

18. κάτω] Od. XVIII. ver. 3.

23. Phavorin. & Etymol. in εἶαρ—ἔαρ.

29. Ὀμήρῳ] Ιλ. ψ. ver. 186, 187.

35. Σιμωνίδης] Hunc citat Nat. Comes in Mythol.

36. Ἡσίοδ. Θεογον. ver. 120.

38. Phavorin. Etymol. in Κυθήρια. Eustath. in Hom. p. 1598. l. 51.

43. Phavorin. Etymol. in Ἴελοι. Eustath. in Hom. p. 1688. l. 12.

Col. 2. lin. 7. Πίνδαρος] Olymp. Od. XIV. ver. 19.

11. Phavorin. in Διόνυσος.

15. Idem in (η)ός.

19. Ὀμήρῳ] Ιλ. α. ver. 55.

26. Phavorin. in κρόταφος.

33. Idem. in κισός.

36. Idem in θύρσος, θυρσοπλήγες.

41. Idem in πηλὶς. Aristoph. Θεσμοφ. p. 833. Edit. 1607. Anthol. lib. vii. E-pig. 1.

45. Phavorin. & Etymol. in ὀμφή. Eustath. in Hom. p. 48. l. 30.

Pag. 60. col. 1. lin. 4. Ὀμήρῳ] Ιλ. α. ver. 36.

8. Phavorin. & Etymol. in Λυαῖ. Eustath. in Hom. p. 108. l. 9.

11. Phavorin. in καμάζω, καῖμος.

15. Φιλοσεγίτω] Icon. lib. 1. ubi non invenio verba hic citata.

23. Phavorin. in ὑακίνθινον.

34. Idem in φάραγγ.

41. ὕδρος—cui Scholiafles assimilari Cupidinem putat.

Col. 2. lin. 4. Phavorin. & Etymol. in κροδία.

14. ἀγιογραφῶν] Psalm. lxxvi. ver. 5.

19. Phavorin in γάνος.

26. Idem in ταρσός, ταρσοί.

34. Ὀμήρῳ] Ιλ. δ. ver. 6.

Pag. 61. col. 1. lin. 6. Phavorin. in πέλαια.

25. ἐν τοῖς ἄνω] Od. II. ver. 12, 13.

31. Phavorin. in οἶος. Scholiafles hic legit οἶας, & interpretatur τὰς μόνας.

Col. 2. lin. 6. Περίαμος] Eustath. in Hom. p. 27. l. 20. Lycophr. ver. 337.

7. Phavorin. in Δωρεάζειν. Sed malo referre ad loquelam, quàm ad gestum. Λῆς enim vox est propriè non Poetica (ut ait hic Scholiafles,) sed Dorica. Sic docet Phavorin. in Λῆς, & Schol. Theoc. Id. i. ver. 12.

35. Ἐπηγεσμμαλοφόρος] Mallem scripsisse Ἐπηγεσμμαλοποιός; quàm vocem lego apud Diog. Laert. in Vit. Antisthen. [p. 141. Edit. Lond. 1664.]

Pag. 62. col. 1. lin. 3. ἐπορθελάσσα] Reponerem ἐπορθερίζα. Neque enim ὀρθελάζω nec ἐπορθελάζω invenio.

7. ἀμφιπεριέρχου] Non occurrit mihi hoc verbum; sed ἀμφιπεριέρχω.

9. Phavorin. & Etymol. in Χελιδών.

39. Phavorin. in Κυβέλη, Κυβέθη.

Col. 2. lin. 4, 7. Idem in Κλάρε, ἔχθρε.

32. Σόλων] Athen. lib. 13. sub fin.

42. Phavorin. in Θώρηξ.

Pag. 63. col. i. lin. 4. Idem & Etymol. in Ἀχιλλεύς. Eustath. in Hom. p. 14. l. 9. & p. 45. l. 24.

22. Phavorin. in μάραμαι.

29. Idem in οἶσος, ἰός, βίος. Eustath. in Hom. p. 1902. l. 35. p. 157. l. 13. & p. 17. l. 14. & p. 41. l. 2.

Col. 2. l. 4. Γύγας, Ἰωνικῶς] Potius Δωρικῶς; vel Βοιωτικῶς; uti Eustath. in Hom. p. 13. l. 1. Sic Phavorin. in Ἀτρείδαο. Etymol. in Αἰνείας. Sed Tzet. (in Hesiod. ἐργ. ver. 162.) Οἰδιπόδαο, Διγλῦσσι Ἰωνικῇ. At in Authoribus Ionicis hæc terminatio non mihi occurrit; ubi purus observatur Ionismus. Anacreon autem, quamvis sit Ionicus scriptor, tamen (quod solent poetæ plerique) admiscet & hic & alibi Dorismum, μεγαλοφωνίας gratiâ.

De Gygis annulo lege Plat. (Edit. 1578.) Tom. ii. p. 359, 1612. & Lucian. (Edit. 1615.) Bis Accus. p. 755. & Vot. p. 946. & Cicer. Offic. lib. 3.

Vocis Γύγης prima syllaba corripitur; aliquando producitur; ut Nicand. Ther. ver. 567. & Anthol. lib. I. cap. xii. epig. 2. Sic Gýge Ovid. Fast. lib. v. ver. 593. Gýges Horat. Carm. lib. II. od. v. ver. 20.

19. Phavorin. in ὤπηνη.

29. πὸ δ' αὖριον τίς οἶδεν] ver. 10. hujus odæ.

33. Phavorin. in δῖδία.

36. Idem in κυβέειν.

37. Παλαμήδης] Eustath. in Hom. p. 228. lib. I. & p. 1396. l. 51.

41. νῆσον ἀνὰ—] Homer. Il. α. ver. 10.

42. Etymol. & Phavorin. in νῆσος.

Pag. 64. col. i. lin. 13. Θέβας] Eustath. in Hom. p. 1682. l. 45.

21. Phavorin. in αὐτή.

Col. 2. lin. 5. Ὀμηρε] Il. σ.

7. Ἡφαιε] Il. α. ver. 608, 590.

10. κυκλοποδίων] Il. σ. ver. 371.

13. Ἡφαιστόδκον δέπας Athen. lib. xi. H. Steph. Thes. Sed in Athenæi Textu

Ἡφαιστόδκον ex Æschyl. Heliad.

16. Phavorin. & Etymol. in ποτήριον.

21. ἱεὺς τε φίλη—] Homer. Il. α. ver. 177.

23. Etymol. & Phavorin. in δυνάσσαι, δύνη.

26. ὡς ἄνω φησιν] Od. III. ver. 3.

28. Phavorin. in Ὠρίαν.

32. Idem in Πλειάδες. Eustath. in Hom. p. 1155. l. 43. Ex Eustathio addidi Ἀτλανί, vocem omnino necessariam; quæ in editione Bouthilierii, & Phavorin. deerat.

38. Phavorin. in βότρυς.

43. ὁμοπατάντων] Vox composita ex Anacr. ver. 14, 15. sed quam in Lexicis non invenio.

Pag. 65. col. i. lin. 7. Phavorin. in κύπελλον.

10. Ὀμήρε] Il. α. ver. 584.

11. κύφρε] Eustath. in Hom. p. 1775. l. 24.

32. εὖιον—euius Horat. Carm. lib. I. od. xviii. ver. 9. ubi lege not. Torrent. Εὖιον Orph. Hymn. in Bacch. ver. 4.

35. Athen. lib. 10. cap. 12. Ἀελοφάνης Ἀφροδίτης γάλα τ' οἶνον ἔφη.

36. Phavorin. in Κυπρίς.

41. Idem in Ὑμναῖος. Homer. Il. σ. ver. 493. Eustath. ibid. p. 1157. l. 16.

Col. 2. lin. 13. Φοῖβε ἀκροσεκόμης. Il. υ. ver. 39. ubi lege Eustath. p. 1194. l. 53.

19. ἡ γῆ μέλαινα] Virg. Georg. ii. ver. 203. Nigra terra optima frumentis. In quem locum Joan. Ludov. de la Cerda citat Hom. Ὀδ. τ. ver. iii. —Φέρει τ' ἡ γαῖα μέλαινα Πυρῆς ἢ κελεύς—Ibidem affert multorum authorum testimonia, quæ id confirmant.

27. σελεύη—Eustath. in Hom. p. 729. l. 29.

38. De Niobe lege Eustath. p. 1367, 1368.

42. Τανιάλας—Lege eund. p. 1700, 1701. & Phavorin. in Τάνιαλον.

44. Πινδάρω ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιονίκῃ. Stroph. i. ver. 11, &c.

Pag. 66. col. i. lin. 3. τί δὲ λίθον μυρίζειν] Od. IV. ver. 11.

6. προείρη]. Pag. 62. col. i. lin. 16, &c.

9. Ἀλκαῖος] Vide ejus carmin. in fragm. Lyric.

14. Phavorin in Χιτών.

17. Πρωτὸς δὲ μείλας] Proteo mutabilior, apud Paræmiographos.

18, 23. Phavorin. in Ταινίη, σάνδαλα.

T

24 Ὀμήρε]

24. 'Ομήρω] σάνδαλα Hymn. in Merc. ver. 79, 83, 139. *σανδάλια* Act. Apostol. cap. xii. ver. 8. ubi hæc vox etiam viris tribuitur.
31. Βάχκος ἐν ᾧ βαχέειν—Quale verbum non reperio. Forſan eſt Fut. 2. verbi βάζω à quâ voce Βάκχος derivatur, juxta Eufſath. p. 493. l. 26. & Etymol.
32. Phavorin. & Etymol. in βρόμιος.
34. Phavorin in αἰνυσι.
Col. 2. lin. 7. Idem. in *κιά*.
24. Κλάρεν λάλον ὕδαρ Od. XIII. ver. 5, 7.
26. 'Ομήρω] Ιλ. α. ver. 249. Bouthillierius hîc (niſi fallor) ῥέειν πειθεῖς—μέλιτος ῥέειν videtur id accepiffe, quaſi genitivus ille regeretur à verbo ῥέειν; qui potiùs à γλυκίων apud Homerum, à πηγῇ apud Anacreontem regitur. Verbo ῥέειν frequentius jungitur Dativus: ὕδατι Homer. Od. ε. ver. 70. αἰμασί Ιλ. ο. ver. 715.
33. Phavorin. in Πλῆτος.
41. Idem in 'Απαρέμφατα (ὡς ἄεθροις. Sic ut & δίχα ἄεθρος Eufſath. in Hom. p. 99. l. 35.
- Pag. 65. col. 1. lin. 9. Etymol. in πεπερωμένον. Eufſath. in Hom. p. 1265. lib. 6. Sic etiam Phavorin.
19. Phavorin. & Etymol. in 'Αφροδίτη.
27. Phavorin. in βροτός.
34. Ἰπποδημῆτες] παρεπίδημος Gen. xxiii. 4. I Pet. ii. 11.
41. τίς αὐτεῖον γὰρ οἶδεν] Od. XV. ver. 10. Col. 2. lin. 9. *παράλληλοι* ſunt hæc oda, & duæ præcedentes, & proxima.
11. Od. XXV. ver. 1. Od. XXVI. ver. 1.
12. Od. XXV. ver. 2. Od. XXIV. ver. 5, 6.
14. Od. XXV. ver. 3. Od. XXIII. ver. 8, 9.
17. Od. XXV. ver. 5. Od. XXIII. ver. 6, 10.
19. Od. XXV. ver. 6. Od. XXIV. ver. 2, 3, 4.
21. Od. XXV. ver. 7. Od. XXIII. ver. 12.
22. Od. XXV. ver. 8. Od. XXIII. ver. 13.
29. Phavorin. in οἶνος. Sic Etymol. & Eufſath. in Hom. p. 641. l. 1.
- Pag. 68. col. 1. lin. 10. 'Ομήρω] Ιλ. ξ. ver. 231.
14. Τεργικόν] Euripid. Bacch. ver. 773.
16. Vide priùs pag. 65. col. 1. lin. 35. & Adag. Eraſm.
32. 'Ομηρος] Od. α. ver. 15. ubi lege Eufſath. p. 1403. l. 58.
- Col. 2. lin. 7. *πῶς ποῖς* 'Ροδίους] ἐπ'ακισμύ-
εια ἢ τεργίλια—Alex. ab Alex. lib. iv. cap.
12. *ſupra ſeptingenta tria millia*—Plin. Nat. Hiſt. lib. xxxiv. cap. 7. *tria millia*—
19. 'Ομήρω] Ιλ. α. ver. 143.
20. Αἰολεῖς παρηῶ] Sic Etymol. in παρηῶ. Sed Phavorin. in καλλιπάρηον, & τροπῶ Βοιωτικῶ. Eufſath. p. 67. l. 41. non definit dialectum.
27. 'Ομήρω] Ιλ. ξ. ver. 16. Ιλ. ε. ver. 83. Phavorin. in πορφύρεον. Eufſath. p. 524. l. 41.
32. μεσόφρον] Jul. Polluc. lib. ii. cap. 5. Hæc vox in Lexicographis habetur, ſed ἀμάριτος.
39. Phavorin. in βλέφαρον.
44. Et pag. 69. col. 1. lin. 1. Idem in ἴτυς.
Pag. 69. col. 1. lin. 7. γλαυκῶπις] Eufſath. in Hom. p. 83. l. 35.
15. Phavorin. in γλαύξ.
19. Idem, & Etymol. in 'Αβλύη. Eufſath. in Hom. p. 83. l. 25.
24. 'Ομήρω] Φιλομυεῖδης 'Αφροδίτη Ιλ. γ. ver. 424. ἐλικῶπις Ιλ. α. ver. 98. Hoc autem epithetum Veneri Homerus non attribuit.
33. Phavorin. & Etymol. in ῥύειον. Eufſath. in Hom. p. 718. l. 47.
- Col. 2. lin. 1. Phavorin. & Etymol. in τερχήλος.
10. uſque ad 25. Phavorin. in πέπλος.
Pag. 70. col. 1. lin. 2. Idem in κόμη.
16. Idem in ἔερασι.
27. πῶς προλεγομένων] Od. XXVIII. ver. 20, 21.
38. προειρημένη] Od. XXVIII. ver. 24.
43. Phavorin. in 'Αδωνις.
Col. 2. lin. 4. Idem in μέλαμάζιον.
7. 'Αελοτέλει] Animal. lib. i. cap. 12.
- 10, 14, 18. Homer. Ιλ. φ. ver. 495. Hymn. in Mercur. ver. 3. 'Οδ. κ. ver. 277. Ιλ. ω. ver. 340. Hymn. in Διοσκύρε.
41. τὰ δ' ἦν αἰμείνω] Turpitudinem, quam his verbis (utî & Terentianis, Eun. Act. IV. Sc. iv. ver. 21.) attribuit Tanaq. Faber, modeſtè diſſimulavit Bouthillierius.
- Pag. 71. col. 1. lin. 9. 'Ασκησιος ποιητής] Θεογον. ver. 52.
20. 'Ησιόδα] Ibid. ver. 76.
28. 'Ομηρος] 'Οδ. ω. ver. 60.
32. Phavorin. in Μῆσαι. Vide & Etymol.
36. 'Ορφῶς] Hi autem verſus non reperiuntur in Hymnis Orphei, ſed Procli Lycii.
- In

In primis autem editionibus utriusque hymni simul impressi sunt.

37. Ὀνομάκελος] Consule Fabric. Bibl. Gr. lib. i. cap. 18.

Col. 2. lin. 2. Ὀμηρῶ] Il. a. ver. 13.

6. ἀφίησιν εἰς βέλεμον] Od. XIV. ver. 15.

9. ἐν πῖσι δ' ἄνω] Od. IX. ver. 19, 20.

20. ἀρυσί] Vide prius, pag. 66. col. 1. lin. 34.

22. Ἀλκμαίων] Eustath. in Hom. p. 1689. li. 9.

32. Οἰδῖπυς, &c.] Cum in Anacreonte nulla sit Œdipi mentio, nil video, cur Scholiorum author hanc historiam interjecerit. Sed id ab ipsius proposito alienum fuisse indicant marginales virgulæ, quæ in ipsius editione lineis adjiciuntur usque ad paginam proximam. col. 1. lin. 25.

Pag. 72. col. 1. lin. 25. ὁ ἐν τῷ Ἀγαμέμνονος, &c.] Hæc pertinent ad pag. 71. col. 2. lin. 32. Ὀρέσης.

28. λευκόποδα λέγει, ὡς καὶ ἀργίποδα, ταῖς ποδῶν, ταχυῶ.] De voce hâc ἀργός, quæ & albedinem & celeritatem significat, consule Eustath. in Hom. p. 42. l. 18. p. 1286. l. 1. p. 1430. l. 55. & Henr. Steph. Thes. in ἀργός. Nescio, an fortè Orestes hîc vocetur λευκόπους, quippe discalceatus [*pedibus albis* Juvenal. Satyr. i. ver. 111.] & furens. Bacchæ dicuntur λευκόποδες, Euripid. Cycl. ver. 72. Eruditus Miscellaneorum observationum in Authores Editor suspicatur reponi posse λευκόχρους vel λευκοφρύς.

31. Phavorin. in Ἠερκλῆς.

45. Ἰφίτος] Eustath. in Hom. p. 1899. l. 30.

Col. 2. lin. 2. Αἴας] Lege Fabulam Sophoclis in eundem. Et Ovid. Metam. lib. xiii.

19. Eustath. in Hom. p. 1283. l. 55.

24. Ὀμηρος] Il. a. ver. 88.

Pag. 73. col. 1. lin. 1. Phavorin. in ὄρμαθός.

7. Λέσβος] Eustath. in Hom. p. 741. l. 12. p. 1462. l. 26.

10. πῶς τῷ Λέσβος τῷ Ἰαπέτῳ παιδὶ] Sic Dictionar. Histor. & Poet.

26. Καρῶ] Eustath. in Hom. p. 267. l. 21. πρῶτος οἰνοπολῶν] Plin. Nat. Hist. lib. vii. cap. 56.

28, 30. Ῥόδος ἀπὸ τῆς Ῥοδῆς] Diodor. lib. v. p. 226.

33. κρηθεῖς] Lege Not. in meam. prior. edit.

43. Κάνωπος] Eustath. in Dionys. Περιηγ. ver. 12. & Pomp. Mel. lib. ii. & Solin. cap. 34.

Col. 2. lin. 9. Καλλιμάχῳ] Hymn. in Jov. ver. 4, 9.

17. Βάλλε] Plin. Nat. Hist. lib. vi. cap. 16.

33. Phavorin. in καλιά.

39. Idem in Νεῖλος, & Eustath. in Dionys. ver. 228.

44. Μέμφις] Diodor. Sicul. lib. i. p. 32. τέτι τοῦ βασιλέως ἀπογόνων ὀγδοὺς ὁ ἀπὸ τῆς πατρὸς προσαγορεύθεις Οὐχορδῶς [idem forsan qui Ἀχωρεῖς in Euseb. Chron.] ἐκλίσε Μέμφιν. Hinc manavit nomen Ὀγδοὺς, quod hîc usurpatur quasi proprium, & in Dictionariis Hist. Poet. Sed apud Euseb. & Chronolog. Apis aut Epaphus Memphin condidisse traditur.

Pag. 74. col. 1. lin. 21. Phavorin in ἔθερα.

27. Idem in φίλλερα.

Col. 2. lin. 3, 12, 14, 24. Idem in Ζῶς, χηλή, ἀγέλη, νόμος.

40. Πίνδαρος] Glymp. Od. I. Stroph. i. ver. 2.

Pag. 75. col. 1. lin. 2. Etymol. in κάρη.

7. Ἀθλωαίω] in Deipnosoph. lib. i. (Edit. 1657.) πρόποσις, δεξιᾶς p. 13. κότ' αἶος lib. ii. p. 479. ἀμυσις κωδωνισμός Idem p. 483. Sic puto rescribendum pro κωδωνισμός; quæ vox in hâc Anacr. editione perperam imprimitur; & κωδωνίζεν significat *tintinnabulum pulsare*.

9. Ἀφροδίτῳ πρὸς λέγει] Od. XVIII. ver. 12.

25, 29, 33, 35, 40. Phavorin. in βρύω, γαλήνη, κολυμβᾶν, νῆσσι, γέρονος.

39. Lege Cœl. Rhodig. Læction. Antiq. lib. vii. cap. 31. Philostrat. Heroic. in Palamed.

43. Τιτάν] Eustath. in Hom. p. 824. l. 42. & Phavorin. in Τιτάν.

44. ἐκτελέσθαι, ἐκτελέτης] Homer. Il. a. ver. 14, 75.

Col. 2. lin. 6. περιεργημένον] Od. XXXVI. ver. 6.

20. Σειλιῶν] Orph. Hymn. in Σείλῳ. ver. 1. Ovid. Metam. lib. iv. ver. 27. Phavorin. in Σειλιῶς.

30. Phavorin. in ἦτορ.

39. *πρὸς ἐρημύον*] Od. xxvi. ver. 1, 2.
 41. Phavorin. in αἴται.
 43. Ὀμήρῳ] αἰλίρροθον θάλασσαν apud Homerum non invenio. πόροι αἰλίρροθοι apud Sophoc. Ajac. ver. 415. ἀνεμόροπος θυνέλας neque apud Homer. nec in Lexic. vulg. hanc compositam vocem reperio. ἀνεμόροφες κύμα Ιλ. σ. ver. 625.
 Pag. 76. col. 1. lin. 5. Etymol. in δέμας.
 12. *προηγμύοις*] Od. xxxvi. ver. 13.
 15. Θεόκλει] Ἐρωτα κηροκλέπην ἐπετύπωσε] Hoc Idyllium, quod Henricus Stephanus non dubitat, quin ex Anacreontis ode manaverit; ipse (inter alia aliquot Moschi, Bionis & Theocriti Idyllia, Lutetiae 1556. ex officinâ Rob. Stephani. 4to.) sic vertit:
*Improba apis quondam furem confixit Amorem,
 Dum rapit ille favos abvearibus; articulósque
 Undique perstrinxit summos. dolet ille, manúmque;
 Ore afflans, pede pulsat humum; læsúmque parenti
 Ostendit digitum: ἔξ queritur, quòd, tantula visu
 Bestia quum sit apis, tantum det acumine vulnus.
 Cui tum subridens mater, Quid? non apis ἔστι
 Es similis, qui tantillus das vulnera tanta?*
 Col. 2. lin. 7. Ἀλκαίῳ] ὀρχηστὰ Βρόμιε—inter Fragm. Lyric. Non invenio apud Alcaeum χοροδότης neque κονίσσαλ. Porro κονίσσαλ (Hom. Ιλ. γ. ver. 13. Ιλ. ε. ver. 503. Ιλ. χ. ver. 401.) nihil attinet ad Bacchum.
 12. Ὀμηρῷ] Ὀδ. α. ver. 152.
 14. Πίνδαρος] Olymp. Od. I. Antist. i. ver. 7, 9.
 17. ὡς ἐφημῶ] Pag. 65. col. 1. lin. 35.
 25. ὡς ἐφη] Od. xxv. ver. 1. Od. xxxix. ver. 5.
 31. ἐκ δ' ὀνείας, &c] Hom. Ιλ. α. ver. 436.
 52. Athen. (edit. 1657. p. 476.) lib. ii. cap. 7. & Phavorin. in κέρως. Eustath. in Hom. p. 917. l. 53.
 36. Βάκχος κεράσης] Nullibi me legisse memini Bacchum sic vocatum. Sed κερασφόρον in Orph. Hymn. Ἀμφιερ. ver. 8. *bicorniger*. Ovid. Epistol. Laod. ver. 33. Cur cornua ejus statuis tribuantur, vide Nat. Comit. Mythol. lib. v. cap. 13. in fin. Et *addit cornua pauperi*; Horat. Carm. lib. III. od. ii. ver. 18.

40. ὀνείαθ' ἔτοιμα] Hom. Ιλ. α. ver. 91.
 42. *πρὸς ἐρημύοις*] Od. xxxix. ver. 5.
 43. Phavorin. in θύνελλα.
 Pag. 77. col. 1. lin. 2, 8, 9, 12. Od. xxiv. ver. 5. Od. xv. ver. 10. Od. xli. ver. 20. Od. xxxix. ver. 25, 26, 27.
 17. Phavorin. in ἐπαναφραγή.
 22. ἐν ποῖς ἄνω] Od. xli. ver. 33.
 33. ἐν ποῖς ἄνω] Pag. 60. col. 1. lin. 24.
 42. Ὀμηρος] Ιλ. α. ver. 201.
 44. Etymol. in δαίς.
 Col. 2. lin. 3. ποιητής] Homer. Ιλ. α. ver. 468.
 15. τετλιγοφόροι] Hujus appellationis rationem affert Phavorinus: οἱ ἀρχαιοτάτοι ἔ' Ἀθιναίων τέτλιγας χρυσὸς ἐν ποῖς ἔ' τετλιγῶν πλέγμασιν ἔχον—ἔθος ἦν τέτλιξι χρυσῆς ἀναδείδης ἢ κόμην· ὡς Θεοκρίδης. διότι οἱ τέτλιγες μεσικοί ὄντες ἀνακτεῖν τῷ Ἀπόλλωνι, ὃς ἦν παλῶος τῇ πόλει. Thucyd. sub initium libri primi: ubi lege Schol. Plures citat authores Andr. Tiraquel. in Alex. Gen. dies; lib. ii. cap. 18.
 17. Ὀμήρῳ] Ιλ. γ. ver. 151.
 21. Φυσιολόγος] Aristot. Hist. Anim. lib. iv. cap. 7.
 24. Πίνδαρος] Olymp. Od. I. Epod. iv. ver. 6, 7.
 38. ἐτησίας] Od. xxxiii. ver. 2.
 45. Ποιητής] Ιλ. ε. ver. 342.
 Pag. 78. col. 1. lin. 21. ὑπὸ τῷ πιθήκων] Sic Nat. Com. Mythol. lib. ii. cap. 6.
 23. Ὀμήρῳ] Ιλ. α. ver. 607.
 32. Λήμνια κακὰ] Phavorin. Eustath. in Hom. p. 158. l. 12. Proverb. Zenob. cent. iv. prov. 91. Diogen. cent. vi. lib. 2. & Suid.
 43. πολλὰ μόγησαν] Hom. Ὀδ. ε. ver. 117, 118.
 44. Φιλομμείδης Ἀφροδίτη] Homer. Ιλ. α. ver. 424. Orph. Hymn. in Ven. ver. 1.
 Col. 2. lin. 14. πὸ δίσκον] Anthol. lib. vii. p. 630. edit. 1600.
 30. Τιμοκρέωνος] Schol. Aristoph. Ran. Act. V. Sc. II. & Acharn. Act. II. Sc. V. Suid. in Σκολιόν, Τιμοκρέων.
 Pag. 79. col. 1. lin. 5. Μελησιγνήτης] Herodot. in Vit. Homer.
 ἐκατὸν καὶ ἐξήκοντα ἔτων τ' Ῥώμης προηγήσεσθαι] Aul. Gell. lib. xvii. cap. 21. Homerus vixit ante Romam conditam annis circiter centum &

& sexaginta. De ætate Homeri inter chronologos non convenit.

10. Ἐπὶ πόλεις διερίζεσι—] Anthol. lib. iv. cap. 27. ubi legitur ἐπὶ πόλεις διερίζεσι πόλεις—

17. Ποιητής] Il. a. ver. 1.

Col. 2. lin. 36. Ἀλκαίω] Vide ejus carm.

37. Phavorin. in χεῖρ.

Pag. 80. col. 1. lin. 22. Etymol. in ἀλαλήμνος.

37. Phavorin. in χεῖρ.

Col. 2. lin. 3. εἰ δέμας] Homer. Il. a. ver.

115.

8. Phavorin. in ῥόθιον.

15. Idem in δειρή.

21. Idem & Etymol. in αἰλαξ.

23. προλεγόμενον] Od. xxxiv. ver. 6.

26. Θεοκρίτης] Idyl. x. ver. 28. pro ἐς] rescribe ἐντι, quod est Doricum.

33. χιλιογράφος] Is est Joannes Tzetzes, qui scripsit Chiliades, scil. Variam Historiam Chiliadibus versuum politicorum.

39. Λυκαόν] scil. Anacreontem. Od. III. ver. 27, 28, 29.

42. καὶ τ' Ἀρίω] Od. xlv. ver. 13, 14.

45. Phavorin. in κυβισσῶν.

Pag. 81. col. 1. lin. 5. παίζει] Vide Not. in priore meâ Anacr. editione.

17. Phavorin. in τάλαιος.

37. ὅτε λέγει] Od. xxxviii. ver. 1, 9, 11.

40. καὶ τὸ] Od. xlvii. ver. 3, 4.

Col. 2. lin. 3. Ἐρρίκω] Henr. Stephan. in Not.

33. ἐξεμπνέουσιν] Videtur esse rescribendum ἐξεμπνέουσιν: sed verbum hoc decompositum non invenio. Mallem εἰσπνέουσιν vel ἐμπνέουσιν.

34. θεῖα λόγια] Genes. cap. ii. ver. 7.

35. θεῖον ὑποπασμάτιον] Divinae particulam aurea. Horat. Serm. lib. II. satyr. ii. ver.

79. Ubi Lambinus observat Stoicos appellare animos *Deorum* ὑποπασμάτια: Platonem, ὑποπασμα τὸ ὅτι παντὸς ψυχῆς: Plutarchum in Quæst. Platon. ψυχὴ ὅτι θεῶν μέρος.

39. ἐρήμας δι' αἰθέρος] Pindar. Olymp. Od. I. stroph. i. ver. 10.

40. ὅτι οἶνοπα πόντον] Homer. Il. a. ver. 350.

43. ἐν τοῖς ἄνω] Od. xviii. ver. 3, 4.

Pag. 82. col. 1. lin. 5. τὸ φύτον πρὸς τὰ Ἀφροδίσια [μυελεί] Achilles Tatius initio libri secundi introducit Leucippen rosæ laudes

canentem, ubi inter alia legitur Ἀφροδίτῃ προξενεῖ. De rosâ lege Theophr. Plant. lib.

vi. cap. 6. & Joan. Bodæi in eum locum notas; quibus inseruit Henr. Stephani metricam versionem Od. v. ver. 6, 7, 8, 9,

10, 11.

13. De anemone ex Adonidis, & rosâ ex Veneris sanguine, in rubrum colorem versis fusè agit Bodæus in Theophr. Plant. (Edit. 1644.) pag. 502, 646, 647.

30. Ὀασοφῶ] Vide not. in meam prior. Anacr. edit.

34, 42. Phavorin. in θαλαίαι ἡώς.

46. προσάτιω] Puto scribendum προσάτιν; nam προσάτης masculinè tantum sumitur.

Col. 2. lin. 2. Ὀμηρικόν] Il. a. ver. 477.

5. Phavorin. in Νύμφαι.

12, 14. λήμναις—λημναῖαι] Repone λήμναις—λημναῖαι—In primâ quidem Phavorini editione (1523) ἡτάγχεσθαι. Sed in primævis illis editionibus usitata sæpe pronuntiatio (η enim sicut ι) orthographiam regit.

16. Μνησιμάχος] Mnesimachi Comici mentionem faciunt Athenæus lib. x. cap. 4, &c. & Laertius in Vit. Pythag. Alius autem fuit Mnesimachus Phaselites (quem Phavorinus & ex eo Bouthillierius citant) quem memorat Scholiastes Apollon. Argon. lib. ii. ver. 479. & lib. iv. ver. 1412. ἐν Διακόμοις.

17. Phavorin. in νύμφη.

23. Πίνδαρος] Olymp. Od. I. Stroph. i. ver. 14.

27. καὶ ἀπλάσμα] In Editione Bouthillierii ad marginem adduntur hæc—*Adde his quam Dioscorid.* Quod forsan refert ad Dioscorid. lib. i. cap. 53, 130, 131.

29. Ὀμήρῳ] Il. a. ver. 121.

35. ἐν τοῖς ἄνω] Od. iv. ver. 11.

Pag. 83. col. 1. lin. 17, 19, 23, 31, 35. Phavorin. in χθών, αὐτόχθονες, Δαίδαλος, νέκλωρ.

46. γαπλίον οἶμαι—] Vide not. in meâ prior. Edit.

47. καθὼς εἶπεν] Od. xlvii. ver. 4, 5.

Col. 2. lin. 1. Phavorin. in Ἡῆ.

11. ἐν τοῖς ἄνω] Od. xiii. ver. 2, 3.

14. ὡς εἶπεν] Od. liii. ver. 16, 17, 18.

16. ἐν τοῖς ἐπομύοις] ver. 6. hujus Odæ.

21. ἐν τοῖς προειρημένους] Od. l. ver. 5, 6, 7. Od. liii. ver. 42.

31, 34. Phavorin. in *ἱστορίαι, τιάγ.* Eandem hanc de Demarato historiam ex Philarcho tradit Suidas, uti & Phavorinus, in *τίάγ.* Uterque id depromit ex libro undecimo Philarchi. Quem librum historiarum Philarchi citat Athenæus lib. xii. cap. 6. ut & alios plures, usque ad trigefimum quintum. lib. iv. cap. 9.

Odas tres Anacreontis à Paulo Stephano versibus Elegiacis redditas omittere non visum est.

- I. Cantare Atridas geminos & fortia Cadmi
Facta velim; citharæ sed placet unus Amor.
Sumpsi aliam nuper citharam, chordasque novavi:
Herculis aggressus fortia facta fui.
Impatiens contra teneros lyra cantat amores.
Vobis, Atridæ, nunc ego dico, vale;
Dicimus & Cadmo sociisque heroibus istud:
Scilicet est unus, quem lyra pulset, Amor.
- II. Dat celerem cursum lepori, dat cornua tauris
Natura: & fortes ungula reddit equos.
Dente leo vastoque valet ferus oris hiatu:
Et natat in pelago piscis; avésque volant.
Consilium prudens homini natura reliquit:
Rettulit at verò foemina tale nihil.
Sed pictos habuit vultus, formamque decoram:
Omnes armorum præstet ut illa vices.
At verò ferrum, flammæ, & cætera vincit;
Formosa est oculis siqua puella tuis.
- III. Noctis erat medium; quo vertitur Urfa Bootæ
Ad latus, & dulcis corpora somnus habet:
Somnus alens fessos fractosque laboribus artus.
Ecce, puer nostras advenit ante fores:
Et portas pulsantem, ictu faciente tumultum,
Audio: quis turbet somnia nostra, peto;
Et, quis adest, quæro. Refera citus ostia, clamat;
Sum puer; attonito pectore pone metus.
Conspiciæ totam noctem finè luce Dianæ
Erravi, multo fessus ab imbre puer.
Dum verbis me ludit, opis miseratus egentem
Sum tamen, & sumptâ lampade pando fores:
Aspicimus puerum, geminas & cernimus alas:
Parva pharetra illi, parvus & arcus erat.
Ignibus admovi miserum; manibusque capillos
Siccavi madidos imbre, simulque manus.
Algor ut è membris pueri frigusque recessit;
Jam, num arcus madeant, experiamur, ait.
Ocyûs intendit: medium sed perforat ictu
Cor mihi; meque cæstri vulnerat instar Amor.
Jam saliens ridensque puer; jam gaudeat hospes;
Arcus enim bonus est; pectore vulnus habet.

Fulvius Urfinus indicat, unde sequentia Anacreontis carmina & fragmenta desumpta sunt.

Od. LVII. [in Anacreont. Edit. 1725.]
Horatius lib. I. od. xxvi. hos versus æmulatus est; *Natis in usum*, &c. In quem locum

cum sic Porphyrio; *Protreptice ode est hæc ad hilaritatem; cujus sensus sumptus est ab Anacreonte.*

Fragm. LXII. ver. 3. ex Athen. lib. xii. cap. 9. & Plutarch. Pericl. p. 167.

LXX. Ex Athen. lib. xiii. cap. 2.

LXXI. 'Εγώ τ' ἀνδρῶν—Strab. lib. iii. p. 151. Lucian. in lib. περὶ μακροβ. p. 913. Plin. Hist. lib. vii. cap. 48.

ci. Ex Eustath. in Homer. p. 1746. l. 13. [Etymolog. in πυζυθμός.]

civ. μέθυον ἔρωτι—Virgilius eadem metaphorā utitur; Æn. ii. ver. 749. — *bibebat amorem.*

cxvii. Hunc versum ex Anacreontis Elegiis citat Hephæstion (p. 4.) cujus (ut ait Urfinus) manuscripti codices habent ἀδιάσως.

Fragmentum [κωτίλη χελιδών] Proclus scholiastes citat ex Anacreonte; in Hesiod. ἐργ. α. ver. 372. κωτίλησσα. sed Tzetzes, κωτίλη χελιδώνη, ἀπὸ τοῦ λαλῶ εἶναι, ὡς εἴτε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται.

Fragmentum [Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι], quod Urfinus affert ex Aristophanis Scholiaste in Pluto, [Act. II. Sc. ii. ver. 56.] est pars odæ xxxviii. ver. 6.

Od. xvii. habet Aul. Gellius, in Noct. Attic. lib. xix. cap. 9.

Lilius Greg. Gyraldus in Dialog. 9. de Poetar. Histor. (p. 1005. Edit. Basil. 1545.) sic interpretatur fragm. 63. ὦ ναξ, &c.

O domitor rerum & dux Amor;
Quicum Nymphæ cœruleæ
Et purpurea ludit Venus;
En genua supplex amplector tua.
Tu propitius teneris exaudi preces.
Fave Cleobulo; fuscipe amorem meum.

De hoc fragmento lege Not. in meam priorem Anacreontis Editionem. Federicus Morrellus in suâ Dionis Chrysostomi Editione sic reddit;

Rex ô cuncta domans Amor;
Nymphæ & cœruleæ maris,
Unâ purpurea & Venus
* Colludunt, pervolitântque juga
Altorum edita montium;
Oro, propitia adveni
Nobis; votâque nunc tuis
Admitte auribus optima.
Cleobulo bonus atque ades

* *Lege ludunt.*

Consul; ne ille meos malè
Aspernetur amores.

Et juxta If. Casaubon.

O Rex, vacca cui placet,
Quicum cœruleæ maris
Nymphæ, purpurea & Venus
Ludunt, pervolitântque juga
Altorum edita montium;
Oro, propitius veni
Nobis, votâque nunc tuis
Admitte auribus optima.
Cleobulo bonus atque ades
Consul, quò usque mei bene
Me amplexentur amores.

Henricus Stephanus in fine suarum in Anacreontis carmina observationum, agit de versibus, quibus ille usus est poeta. *Animadvertendum est*, ait, *duo esse ejus odarum genera. Unum enim est genus earum, quæ sunt μονοειδῆς, ἔξ, ut ita dicam, simplices: in quibus omnibus iambico dimetro καλαληκῶ utitur (quod carmen Ἀνακρέοντιον appellatur): præterquam in duabus; quarum altera constat tota versibus δακτυλικῶς τε μετέροις ἀκαλαληκῶς; cujus initium est, Αἰ Μῆσαι τ' Ἑρώδια [od. xxx.]; altera autem versibus trochaïcis, partim ἀκαλαληκῶς, partim etiam καλαληκῶς; nimirum illa, cujus primus est versus, Πῶλε θεῶν κῆ, τὶ δὲ με [od. lx.]. Alterum genus est earum, quæ sunt mixtæ ex diversis versibus, putà iambicis, dimetris καλαληκῶς ἔξ ἀκαλαληκῶς, item ex choriambicis, anapesticis, dactylicis, aliisque, quos ex variis συζυγίαις, sed ἰσοδιαμερίσαις, constituit. Ex Alcæi autem versibus, quos hic habes, alii similes sunt Horatianis. Qualem ministrum, &c. [lib. IV. od. iv.]. Alii autem similes illis, Nullam, Vare, sacrâ vite prius severis arborem, [lib. I. od. xviii.]. Ode autem Sapphûs constat versibus illis, qui apud Horatium etiam Sapphici nominantur, ἔξ Ἀδωνίῳ. Hoc tantum interest, quòd Horatius in secundâ sede solò utatur spondeo; at illa modò spondeum, modò trochæum admittat. Hic autem versus, Μῆμ' ἄτασι—nemini suspectus esse debet. Nam quamvis ἄτη longum habeat a apud Homerum [Il. β. ver. 3.], tamen hic corripitur: ἔστιque trochæus in primâ sede hujus versûs, ut ἔξ in aliis. Quidam enim antiquus Grammaticus docens apud Æoles nonnunquam a licenter corripì, hunc versum citat. Sed ille*

certe

certè versus, καὶ ὅτι, ἐμὴ μάλιστα ἐθέλω γράσθαι, meritò suspectus esse potest: nam non caret mendo. Reliqua bene habent.

In hac posteriore Anacreontis editione, exhibui Henrici Stephani & Heliae Andreae versiones; neque (quod spero) huic loco alienum fuerit, praefationes utriusque interpretis legendas proponere.

Henricus Stephanus Lectori S.

Quum variae, quibus distineor, occupationes e medio studiorum cursu me revocassent; nec quod illis eripere tempus poteram, ad seria tractanda satis esset; interim, quod dabatur, accipiens, eas Anacreontis odas, quas jam antè Gallicas feceram, in aliquot amicorum gratiam Latinè quoque aggressus sum vertere. Jam verò extremâ manu operi impositâ, quum eò rem deductam viderem, ut, quæ meis intimis dicaveram, cum externis etiam communicanda forent; quò plures hujus mei laboris futuri essent participes, eò majorem cautionem & diligentiam adhibendam mihi existimavi. Feci itaque non invitatus, ut, quæ vertendo hóc poetâ, tanquam aliud agens, observâram, ea in commentariolum redigerem: quò tum meæ interpretationis alicubi rationem tibi redderem; tum etiam in locis difficilioribus labore meo tuum aliquâ ex parte sublevarem. Vale. Si quid novisti rectius istis, Candidus imperti; si non, his utere mecum. [Horat. lib. I. epist. vi. ver. 67.]

Petro Montaureo Consiliario & Bibliothecario
Regio, doctissimo clarissimoque viro, Helias Andreas S.

Quod tibi sub discessum tuum nuper ostenderam, me Anacreontis odas tum animi, tum styli in hóc genere exercendi causâ, libenter versurum esse; ita feci. Ad te verò ante omnes præcipuè mittendas censui; ut pro eâ molestiâ, quam ex nonnullarum lectione, quas tibi planè rudes ac vixdum inchoatas ausus sum ostendere, percipere te oportuit, parem voluptatem, si possim, rependam; totum opus, si non planè perfectum, affectum quidem certè, & aliquâ ex parte politum offerens, atque adeò consecrans. Res enim cogit me lucubrationem meam, qualiscunque est, nunc in lucem edere. Sed eadem res im-

pedire non potest, quò minùs eam expoliam, atque te dignam, ut quidem spero, aliquando tandem efficiam. Tamen argumentum est ejusmodi, ut apud graves viros nihil levius videatur, ob idque te minùs dignum. Sed venerandam antiquitatem mortalium nemo magis admiratur, quàm tu; quo nomine, ut spero, totus tibi placebit festivus Anacreon, etiam Latinè loquens: cujus genus carminis præter reliquas virtutes diligenter secutus sum. * Duobus aut tribus omnino in locis obscœnitatis tegendæ gratiâ pusillum quiddam immutavi, aut præterii. Totidem ferè locis parum integris mihi divinandum fuit, nisi non attingere malui. Sed hæc ad te pluribus, quàm necesse est. Quamobrem finem faciam, ubi te etiam atque etiam rogavero, ut hoc quicquid est monimenti nostræ in te observantiæ, eâ humanitate accipias, quâ me tibi adhuc ita devinxisti, ut nemini plus debeam. Vale. Lutetiæ. viii. Calend. Januarias.

* Od. xii. ver. 10. Od. xxiii. ver. 16.

Ad Clariss. virum Petrum Montaureum.

Aureus cui mons dat habere nomen,
Splendidum nomen meritò, atque celsum;
Nam velut terras superant jacentes

Ardua montis;

Et magis fulget, pretiòque præstat

Cæteris aurum facile metallis;

Emines sic tu gravitate summâ

Clarus & arte.

Rursus en mitto tibi Anacreontem,

Lesbiâ junctum bene cum puellâ.

Quis neget? plectro fidibusque eisdem

Ludit uterque.

Hic rosâ gaudet, Venere atque Baccho:

Illa nec Bacchum fugit, & rosarum

Flore lætatur; Venerisque numen

Maximè adorat.

Hic furit, verum aut simulat furorem:

Te furor, Sappho, miseram furor te

Impulit tandem, ut rueres ab altâ

+ Leucade præceps.

Nec rudem verò, neque perpolitum

Mitto; sed qui jam minùs impolitus,

Et queat paulò melior videri,

Quàm fuit antè.

+ Consule Strab. lib. x. p. 552. Cicer. Tuscul. lib. iv. Hesych. Illustr. Sapp. Ovid. Epist. Sapp. ver. 171.

Omnibus

Omnibus totus poterit probari,
Si tibi parte ex aliqua probetur:
Nec malus cuiquam perhibendus author
Ipse videbor.

Aliquando cogitabam καλοφώνῃ hinc impo-
nere: cur consilium mutaverim, lector au-
dierit. Illa Anacreontis editio (apud Gul.
Morel. & Rob. Stephan. 1556. 8vo.) ex quâ
manuscriptas notas stellulâ indicatas excerpti,
continet non tantum Anacreontis odas & alia
eiusdem carmina (quæ in priori meâ poetæ
illius editione comparent), sed etiam nonnul-
las Alcæi & Sapphûs reliquias; unâ cum
observationibus manuscriptis, neque paucis,
nec pœnitendis. His itaque necnon aliis
nonnullis lucem publicam non esse inviden-
dam ratus, in hujus editionis calce locum
dare statui. In Anacreonticis carminibus
lectorem ad meam Anacreontis editionem
1725. remittam. Alcæi autem & Sapphûs
textum exhibebo: neque absurdum censebitur,
si Lyricæ poetæ Authores, regionibus
non admodum distantes, argumento non ab-
similes, uti hætenus consuetudo obtinuit,
consociaverim. In his, quæ sequuntur, notæ
manuscriptæ ex Editione modò memoratâ
excerptæ Italico charactere imprimuntur.

Edit. 1725. 1556.

Pag. xxix. 58. Πόλιοι, &c. Juventæ florem
sibi effluxisse graviter conqueritur, canosque suc-
cessisse. Ex hac Anacreontis videtur expressa
Ode Horatii 14. lib. secundi.

59. Ἄγε δὴ, &c. ver. 2. μύζω mussare, su-
gere: os & labra claudere.

xxx. 60. Πῶλε, &c. Quod Anacreon mulie-
rem equini pulli cognomine vocitârit, facit idem
Nicander metaphoram eandem scitè prosecutus;
ubi de iis agit, quæ contra venenum utilia sunt.
Quippe lac puellare adhiberi commodum. Is
igitur lac pulli pro lacte puellari, Anacreontico
vocabulo, posuit eo versu [Alexiph. ver. 66.]
—γάλακ' ὁ θηλυτέρης πῶλοιο χέας ὅπαν, ἀλ-
λοῖε νύμφαις— sed castigatius in manuscriptis
legitur νύμφης. In quem locum Scholiast. sic
—νέας γυναικὸς φησι, καὶ ὁ πῶλος ἵππος.

Pierius Hieroglyph. lib. 4.

Pulle Thraïcia, ecquid ô me
Torvè luminibus petitem
Impiè fugis? & videris
Nil quidem sapere: at perita

Pulchre eris, tibi si lupatos
Illigavero, mōxque habenas
Sumpsero, atque circumvertero
Metæ in ambitum atque finem.
At tu amœna prata pascis:
Mollè sed lascivienti
Non erit magister usquam
Sessor, insultare qui te
In modum probè instruat.

Quamvis πῶλ' & fœminino genere dicatur
(ut apud Homer. Iλ. v. ver. 222.) dubitarem
pullum sic usurpare, nisi adsit probi & antiqui
scriptoris authoritas.

Equuleus occurrit apud Cicer. Tuscul.
Quæst. lib. iii. & Liv. Dec. 3. lib. iii. Non-
dum scio, ubi Equulea: quam vocem usurpat
author notarum manuscriptarum, in suâ hu-
jus odes versione: Equulea Threicia, quid me
obliquis oculis aspiciens immisericorditer fugis,
viderisque nihil sapere? Atqui scito me tibi
pulchre frænum injecturum; & si habenas te-
neam, ad cursûs metam te flexurum ac per-
ducturum. Nunc autem in pratis pascaris; &
ludis leviter exiliens, seu ludis exultim —
Pro equulea posset reponi equula vel equila:
quæ vox ex Varrone affertur apud Non.
Marcel.

xxxii. 64. Σφαίρη, &c. Dalechampius sic
reddit;

Me purpurâ indutum rapit,
Et fert Amor: cui splendidus
Auro capillus enitet:
Captumque variis nunc jocis,
Secum jubet me ludere,
Amœna Lesbos quam tenet,
Sappho; meos sed negligens
Canos, cupit alios sibi.

Cui Sappho fertur sic respondisse [Athen.
p. 599.]

Κείνον, ὃ χρυσόθρονον Μῆσα,
Εἰνεῶντες ὕμνον ἐν τῇς καλλιγυναικὸς
Ἐδλᾶς ὁ Τῆς χώρης,
Ὅν ᾄδει τερπνῶς, πρέσβυς ἀγλαός.

Dalechampius sic;

In aureo vos quæ throno,
Musæ, sedetis, canticum
Istud feraci ex insulâ,
Quæ fœminas pulchras alit,
Traxit senex nunc Teïus,
Qui floridus scitè canit.

X

Athæ-

Athenæus autem putat hoc Sapphūs carmen non esse, sed Hermesianactis ludentis: cujus versus elegiacos de Alcæi, Sapphūs, Anacreontis, & aliorum amoribus paulò antè affert. In his habebunt critici, ubi suam limam exercent.

xxxiii. 66. Lambinus in Horat. lib. I. od. xxiii. ver. i. legit sic—*Ἀτὰ νεβρόν νεοθη-
λέα γαλαθλῶν, ὅς ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς
ἀπὸ μηρὸς ἐπιοήθη.*

xxxix. 164. *Κάτεργε, &c.* *Morus sic vertit;*

Fortis erat bello Timocritus, hinc jacet ergo.

Fortibus haud pareit Mars ferè, sed timidus.

Jo. Sleidanus sic;

Conditur hinc saxo validus Timocritus armis.

Parcitur ignavis Marte volente viris.

Addam Pauli Stephani versionem.

Hinc recubat tumulto bellis Timocritus acer.

Mars finit imbelles, fortia corda petit.

Et Henr. Stephani;

Conditus hinc tumulto est præstans Timocritus armis.

Haud pareit Mavors fortibus, at timidus.

Ἀεθέρων, &c. Henr. Stephanus sic vertit;

Fortem pro Abderà bellis Agathona peremptum.

Conclamans tota urbs planxit in igne rogi.

Namque parem nullum juvenem Mars sanguine gaudens

In duræ occidit turbine militiæ.

Καίσε, Κλενορίδη, — Cornarius reddit sic;

Te quoque, Cleonorida, perimit patriæ alta cupido,

Euri confisum turbine nimbriferi.

Importunâ horâ es vinctus; liquidisque sub undis

Volveris ætatis flore cadens medio.

Henr. Stephanus sic;

Vita, Cleenoride, patriæ te liquit amore,

Terret dum hyberni nulla procella noti.

Nam te hora implicuit nullo sponse cavenda:

Fluctibus & florens merfa juvena tua est.

Ἡ τὴ θύρσον, &c. Henr. Stephanus sic;

Quæ thyrsus gerit, est Heliconias; ad latus ejus,

Xanthippe; Glauce est proxima, quæ sequitur.

Monte pedem referunt: Baccho portantur ab illis

Uvæ junctæ hederis, hædus & anniculus.

Βασίλει, &c. Aufonius sic;

Pasce greges procul hinc; ne, quæso, bubulce, Myronis

Æs, veluti spirans, cum bubus exagites.

Alciatus sic;

Pastor, age armentum procul hinc, ne fortè Myronis

Señetur tauros bucula viva tuos.

71. Xilander sic vertit;

Non cornu Amalteæ mi,

Non posco quinquaginta

Centumque regnare annos

Tartessii beatis.

xxxv. 89. Ammon. *Ὡς ὁμοί. Γαμῆ μὲν ἡ
ἀνὴρ, γαμῆται δὲ ἡ γυνή. Ἀνακρέων Διὰ σούρων
τινὰ ὅτι δηλύτητι, καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κένει ὅσα
ἐγὼ μὲν, αἶψ' ἐγὼ μάλο. [ubi lege θαλάμον, vel
ἐν οἷς.*

Henr. Stephanus sic;

Pasce gregem procul hinc; abigatur ne simul ista
(Sic veluti spirans) vacca, Myronis opus.

Paul. Stephanus sic;

Hinc pascant armenta procul; ne vacca Myronis,
Ceum spirans, abigi possit & ipsa simul.

Βοίδον, &c. Alcatus sic;

Haud ego cocta focis, sed aheni nigra colore
Ob senium: ipse sua finxit ut arte Myron.

Henr. Stephanus sic;

Non coelum hanc sculpsit; sed in æs quam longa senectus
Vertit, mentiris nunc opus esse tuum.

Paul. Stephanus sic;

Quod non coelatum est, sed cui dedit æra senectus,
Mentiris, celebrans esse Myronis opus.

xxxix. 65. Οὐ φίλον, &c. *Athenæus, lib. xi. cap. 1.*

Henr. Stephanus sic;

Non placet ille mihi, plena inter pocula quisquis
Diffidia & Martis bella cruenta refert:
Sed qui Musarum Paphiæque illustria dona
Commiscet, lepidis deditus usque jocis.

54. Ὁ δεσπότης, &c. ver. 9. Ἐμῶν φρενῶν
μὲν αὐραῖς φέρειν ἔδωκα λύπας—sic suprâ Od.
xxxix. ver. 5. Theocrit. Διοσκ. [ver. 167.
—τὰ δ' εἰς ὕδρον ὡχέλο κῦμα Πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέ-
μοιο—] Apollon. Argonaut. 1. [ver. 1334.
—ἀλλ' ἀνέμοισιν Δώρομιν ἀμπλακίην—] Ubi
Schol.—ἡ Διόνοια πρὸς τῷ Ποιητῇ (Ὁδ. 9.
ver. 409.)—ἐπεὶ δ' εἴπερ τι βέβαιον Δεινόν,
ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. Hic
non prætereundum puto; quod, licet in Ho-
mero legatur ἄελλαι, Apollonii Editiones
habeant, θύελλαι: quot consului. scil. prima
Florent. 1496. & Paris. 1541. & Francof.
1546. & Basil. 1572. & Henr. Stephan. 1574.
& Lugd. Bat. 1641.

In editione Anacreontis 1556. pag. 61,
62, 63. Scholia quinque traduntur, quæ Ana-
creontine an Alcæo tribuenda sint, difficile
est discernere.

1. Εἴθε λύρα, &c.

Vide prius p. 66. lin. 10. in Bouthillierii
Scholiis.

2. Ἀδμήτης λόγον, ὃ ταῖρε μαθὼν, τὸς ἀγαθὸς
σίβυς.

Τῶν δειλῶνδ' ἀπέχου, γυνὴς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη
χάρις.

^a Al. ὁρῶν.

^b Al. Κάθευθε.

^c Melius κινῶν.

^d Al. ἀμυκίεσθαι.

Eustathius in Homer. p. 326. l. 38. Κόλιον
ἐν Ἀθλίαις ἀδόμενον, ὡς ἡ Πausanias φησὶ ἐν
τῷ οἰκίῳ λεξιῶν, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίης φα-
σὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφῆς, οἱ δὲ Πραξιλλῆς τὸ Σικυω-
νίας. In Eustathii textu, uti & in aliis Ly-
ricorum editionibus, pro σίβυς habetur φίλος,
& δειλῶν pro δειλοῖς, & ὀλίγη pro ὀλίγη.

3. Ἀ ὅς τὰν βάλανον, τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔρα
λαβεῖν.

Καὶ ἐγὼ παῖδα καλλῶ, τὰν μὲν ἔχω, τὰν
δ' ἔραμαι λαβεῖν.

4. Πόρνη ἢ βαλανὶς τῶν τὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος,
Ἐν ταύτῃ πυνέλῳ τὸν τ' ἀγαθὸν πόντε κακὸν λόει.

5. Ἐκ γῆς γῆ κατιδεῖν πλόον,
Εἴ τις δυνάιτο, ἢ παλάμῳ ἔχοι.
Ἐπεὶ δὲ καὶ πόντῳ γῆν,
Τῷ παρῶντι τέχην ἀνάγκη.

In eadem editione pag. 65, &c. Quæ se-
quuntur, Alcæi & Sapphūs reliquiæ habentur.

ἈΛΚΑΙΟΥ.

Ἦν μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὡς ἔργῳ μέγας
Χειμῶν· πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.

^b Κάθευθε τὸ χειμῶν, ἐπὶ μὲν τιθεῖς.

Πύρ, ἐν δ' ὡς κινῶν οἶνον ἀφειδέως

Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσῃ

Μαλθακὸν ἀμφὶ ^d γνόφαλλον.

108 OBSERVATIONUM SPECIMEN.

Athenæus, lib. x. cap. 8.

Sic Horat. lib. I. od. ix. ver. 1. Vides, ut altâ stet nive, &c.

Casaubon. in Athen. κινναίς Doricè; sic ῥίψαις Pindar. Pyth. od. 1. Stroph. 3. ἀμφικνέφαλῳ κλίνη Jul. Poll. lib. x. cap. 7. De quâ voce lege plura apud Casaub. in Athen. lib. x. cap. 8. & 18.

Τέγχε πινόμενος οἶνω· τὸ γὰρ ἄσπερον περὶ τέγγει.

Ἄ δ' ὥρα χαλεπὰ· πᾶντα δ' διψᾷ ὑπὸ καύματι.

Athenæus, lib. x. cap. 8. τέγγε πινόμενος, &c. (πινόμενος pro πινόμενος apud Aristoph. Ran. Act. III. Sc. I. Chor.) Macrob. lib. vii. cap. 15. Plutarch. Sympos. lib. vii. probl. 1. Hesiod. Scholiast. in Ἑρμ. κ. ἡμέρ. [Aul. Gell. lib. xvii. cap. 11.]

Horat. ad hunc locum respexit, lib. III. od. xxix. ver. 18.— Jam Procyon furit, Et stella vesani Leonis—

Πίνωμεν, τί τ' λύχρον σθένωμεν; δάκτυλος αἰμέρα· Καδδ' ἀνάεινε κυλίχνας μεγάλας, αἱ τὰ ποικίλα. Οἶνον γὰρ Σεμέλας κ. Διὸς υἱὸς λαβικηδέα Ἀνθρώπων ἔδωκε. ἔγχεε κινναίς ἕνα κ. δύο Πλείας. καὶ κεφαλᾷς δ' αἰτέρα τὰν ἐτέρων κύλιξ ὠθείτω, ἕνα πρὸς δύο ὑδαίῳ πρὸς τρεῖς ἀκράτεια.

Athenæus, lib. x. cap. 8. & lib. xi. cap. 9. ubi (operâ Dalechampii & Casauboni) hæc sic emendatur: πίνωμεν, τί τ' λύχρον ἀμυδρόμεν; Δάκτυλος αἰμέρα. καδδ' ἀνάειρε Κυλίχνας μεγάλας κ. ποικίλας. Οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς Λαβικαδὲ ἀνθρώποις ἔδωκεν. ἔγχεε κινναίς ἕνα κ. δύο ἑ πλείας. Quæ Dalechampius dimetris Iambicis sic reddidit;

Læti bibamus: cur, rogo,
Pigri manemus, usque dum
Noctu lucerna fulgeat?
Vel longa digitus est dies.
Majoribus tu poculis
Infunde vinum atque variis.
Semeles Jovisque filius.
Mortalibus vinum dedit,
Curas graves quod deleat.
Affunde: misce, unum, duo,
Et plura. —

Δάκτυλος αἰμέρα. Dies non longior digito. Lege comment. Henr. Stephani in Erasmi Chiliad. col. 1080. (Edit. 1558.) Anthol. in fine lib. vii. Πῖν' Ἀσκληπιάδῃ—Πίνωμεν Βάκχῃ ζωρὸν πόμα· δάκτυλος αἰώ. Ἡ πάλι κομιστὴ λύχρον ἰδεῖν μύθοις. Ducamus Bacchi latices: digitus brevis est lux. Somniger, aut quid te, Lychne, manere juvat?

Jul. Poll. lib. ii. cap. 4. agit περὶ τῶν χειρὸς μέτρων—ὑπὸ δ' μεγάλης δακτύλου πρὸς τὸ σμικρότατον, σπιθαμὴ τὸ μέτρον. Et Psal. xxxix. 5. παλαιὰς [Var. lect. παλαιάς] ἔθες τὰς ἡμέρας μὲν. Hefych. παλαιὰς, παλάμη, κ. τὸ τετράγωνον δακτύλων μέτρον, κ. ἡ σπιθαμή.

Henr. Stephanus observat Alcæi verba expressa fuisse ab Horatio (lib. III. od. xxi. ver. 23.), Te [o testa] vivæ producent lucernæ, Dum rediens fuget astra Phœbus. Videtur (ait) author epigrammatis ex Anthologiâ paulò antè allati legisse apud Alcæum ἀμυδρόμεν pro ἀναμυδρόμεν; Horatius autem, si alludere voluerit ad illum Alcæi versum, legisse σθένωμεν. Robortellus (Annot. Var. Locor. in Author. Gr. Lat.) observat illam οἶνῃ κέρσιν, de quâ hic Alcæus (ἕνα ὑδαίῳ, &c.) apud Horatium sæpe nominari, lib. III. od. xi. ver. 6. quis aquam temperet ignibus? Lib. II. od. xi. ver. 18. quis puer ocyus restinguet ardentis Falerni pocula prætereunte lymphâ?

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυλίνδεθ',
Τὸ δ' ἔνθεν. ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον ναὶ
Φορήμεθα ζωὴ μελαίνα
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ. καλὰν
Πὰρ μὲν γὰρ ἀνὴρ ἰσοπέδαν ἔχῃ.
Λαῖφῳ δ' ὅτι πᾶν ἀδελφὸν ἦδη,
Καὶ λακίδες μεγάλας κατ' αὐτό.
Χαλᾶσι δ' ἄγκυραι.

Hoc fragmentum ex Heraclide Pontico (Alleg. Hom.) descriptum est.

Fulvius Ursinus, ver. 4. reponit—μεγάλῳ κάλα. & κάλα intelligit τὰ τῶν νεῶς ξύλα.

Sic Horat. lib. I. od. xiv. (ut notat Henr. Stephanus) ver. 5. Et malus celeri faucius Africo, &c.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

- 1 Ποικιλόθρον' αἰθάναι' Ἀφροδίτα
 Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαι σε,
 Μή μ' αἵταισι, μή δ' ἀνίασι δάμνα,
 Πόντια, θυμόν.
 5 Ἀλλὰ τῇ δ' ἐλθ' αἰπόλε, κατ' ἔρωϊα,
 Τὰς ἐμὰς αὐδὰς αἰτοῖς, αἶς πολλάκ'
 Ἐκλυες· παλρὸς ᾧ δόμον λιποῖσας
 Χρῦσεν ἦλθες,
 Ἄρμ' ὑποζύξασα, καλοὶ δέ σ' ἄγον
 10 Ὡκίεις τρεθοὶ, πτέρυγας μελαίνας
 Πυκνὰ δινεόντες ἀπ' ὠρεῶν, αἰθέ-
 ρος Διὸς μέσσω.
 Αἶψα δ' ἐξίκοντο. πύ δ' ὦ μάκαιρα
 Μειδιάσας' αἰθάναι' προσώπων,
 15 Ἦρε', ὅττι δ' ἦν τὸ πέποινα, κ' ὅττι
 Δεῦρο καλοῖμι.
 Κ' ὅτ' ἐμῶ μάλισ' ἐθέλω γνέσθαι
 Μαινόλα θυμῶ, τίνα δ' αὖτε περθῶ,
 Καὶ σαγλινεύσαν φιλότῃα· τίς σ', ὦ
 20 Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
 Καὶ γὰρ αἶ φάγῃ, ταχέως διάξει·
 Αἶ ᾧ δῶρε μὴ δεχέτ', αἶψά δῶσθαι·
 Αἶ ᾧ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσθαι,
 Κ' ὅττι κελεύεις.
 25 Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν ᾧ λῦσον
 Ἐκ μεριμνᾶν· ὅσα δέ μοι τελέσσαι
 Θυμὸς ἰμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
 Σύμμαχόν ἐσο.

Penultima in *adjutrix* producitur: Ovid. *Metam.* lib. vii. ver. 194. *Adjutrixque venis*—
 Neque puto posse fieri ancipitem ob mutam & liquidam sequentes, quoniam *u* in *adjutor*
 longa est. Sed vellem reponere, *Oro, ut adjutrix mihi*, &c. observat tamen sic peccasse
 quosdam Christianos & alios sequioris ævi poetas Vossius, *Art. Gramm.* lib. ii. cap. 16.

Alia versio ex editione Dionys. Halicarn.
 Oxoniensi, vol. II. p. 47, 48.

Diva versutæ Cytherea mentis,
 Quæ dolos nectis, Jove nata, damnis
 Ne domes, Regina, precor, gravique
 Pectora luctu.
 Huc veni; quondam mihi supplicanti
 Si prece auditâ, Venus, affuisti;
 Aureâ dignata domo relictâ
 Visere Sappho,
 Vecta curru. Te tulerunt venuisti
 Passeres lapsu celeri per orbem,
 Crebrâ jactantes per inane pennas,
 Æthere ab alto.
 Illicet ventum est: placidôque vultu
 Alma subridens, rogitas, quid essem

Heliâ Andreâ interprete.

Sedibus gaudens variis, dolisque
 O Jovis proles Cypri sempiterna,
 Confici ne me patiaris, oro,
 Diva, dolore.
 Huc ades tandem: precibus vocata
 Si meis unquam celer affuisti;
 Tecta me propter quia sæpe linquis
 Aurea patris,
 Et venis curru properante vecta.
 Te nigris ad me tenuis per auras
 Passeres alis agiles ferebant
 Æthere ab alto.
 Hic jugales vix tibi sunt soluti;
 Ore cum tu me, dea, sempiterno
 Incipis ridens, animum, rogare,
 Quæ mala tangant:
 Cur vocem te, quid mihi tum furenti
 Maximè poscam fieri, quis autem
 Serviat captus mihi: quis laceffit
 Te, mea Sappho?
 Si fugit nunc te, citò prosequetur:
 Accipit nunquam, dabit usque dona:
 Non amat te nunc, at amabit; & quod-
 cunque jubebis.
 O favens adsis quoque nunc, meumque
 Libera curis animum molestis:
 Adjutrix, oro, mihi sis in omni
 Fortis amore.

Passa; te cœlo quibus invocarem
 Anxia curis:

Quid velim; menti malefana poscam
 Quid meæ: cuinam teneros amores
 Suadeam capto: tibi damna, Sappho,
 Intulit ecquis?

Si fugit jam te, citò te sequetur;
 Si tuum spernit, dabit ipse munus.
 Suavium avertit? tibi vix volenti
 Porriget ultro.

Jam veni, jam nunc; miserisque mentem
 Libera curis; fieri quod optem,
 Id lubens, oro, facias: & armis
 Protege sumptis.

Hanc Sapphus Oden nobis conservavit
 Dionysius Halicarnassæus in libello de com-
 Y posi-

positione verborum. Sed textus Græcus admodum variat in variis editionibus, quas docti editores, tum ex criticâ conjecturâ, tum ex vetustis manuscriptis tradiderunt. In hoc emendando laboraverunt Henr. Stephan. & Æmilius Portus in suis Lyricorum editionibus. Fulvius Ursinus (Carm. Nov. Illust. Fem. Antverp. 1568.) & Isaacus Vossius (Observat. in Catull. Lugd. Bat. 1684. pag. 115.)

Ver. 1. ποικιλόφρον in quibusd. MSS. sed alii malunt ποικιλόθρον, quod δολοπλόκε ver. 2. idem ferè, quod ποικιλόφρον, significet.

Tanq. Faber intelligit (ποικιλόθρονε) præpotentem, quæ multos ubique gentium thronos habeat. Posset etiam significare Venerem floridâ ac variâ veste utentem. Nam θρόνον est βαφή, Eustath in Homer. p. 1278. l. 47. Et θρόνα, ἄνθη ἢ τὰ ἐν χρωμάτων ποικίλματα. Hesych.

Secunda sedes, pro spondeo, recipit Trocheum. Versus hujusmodi vocatur ὀπιοχολαμικός apud Hephæst. de Metr. pag. 45. (Edit. Turneb. 1553.) Sic Catull. carm. xi. ver. 6. Seu Sacas, sagittiferosque Parthos.

2. Δολοπλόκε—Sic Orph. Ὕμν. εἰς Ἀφροδίτην. ver. 3. & δολοφρονέσσα Homer. Ἰλ. γ. ver. 405.

3. ἄσαισι legendum. Sic Hippocrates πρὸς ἱερῆς νόσων hæc conjunxit, ἀνιάται ἢ ἢ ἀσάται πρὸς καὶ κερὸν ψυχρομύς & ἐκκεφάλαι. pag. 309. Edit. Genev. 1657.

5. Ἀλλὰ τὸ δ' ἐλθ' αἶποκα πατέρωτα—Nam τὸ δ' ἄε Aeolicum pro τῇδε. Priscian. Τὸ δ' ἄε, Κρήτες. Hesych. πόκα pro πότε. Theocrit. Idyll. i. ver. 24. κατέρωτα, ἢ ἄλλοτε. Hesych. ἐτέρωθε, παρ' Αἰολεῦσιν ἐτέρωτα. Apollon. in Grammat.

6. Sedes quarta non solet recipere spondeum,—οἰς ἄς—sed (ut ait Æmil. Port.) Sappho carminis sui author suo arbitratu sic proferre potuit.

At Vossius sic; τὰς ἐμὰς αὐδὰς αἰοῖσα πολὺ—πολλὸν more Aeolico pro πολὺ.

Faber hos duos versus sic interpungit, & emendat; Ἀλλὰ τῇδ' ἐλθ', αἶποτε· καδδ' ἐρωῖα Τὰς ἐμὰς αὐδὰς αἰ', ἄς σὺ πολλὰ ἔκλυες—sed huc veni, siquando aliàs; & per amorem meam vocem audi, quam tu sæpe antehac exaudiebas—αἰ' pro αἰε, & καδδ' ἐρωῖα pro καδδ' ἐρωῖα—Sic apud Anonym. Authorem Do-

ric. (Fragm. Pythag. in Laert. H. Steph. 1594.) καδδὲ ταυτὸ pro καδδ' ἢ ταυτὸ.

7. λιποῖσα magis Doricum quàm λιπεῖσα.

8. χεῦσον referunt alii ad δόμον, alii ad ἄρμα. Orph. Hymn. in Vener. ver. 18. ἄρμασι χευσσετόκλοις.

9. ἄγον—scribendum ἄγον (pro ἦγον) μέτρων χάριν.

10. σερβοι—Athen. lib. 9. cap. 10. οἱ σερβοι δὲ εἰσιν ὀχλουτικοί.—ἢ ἢ Σαπφὶς ἢ Ἀφροδίτῃ ἐπ' αὐτῶν φησὶν ὀχεῖσθαι· ἢ ἢ ὀχλουτικὸν τὸ ζῶον ἢ πολύγονον.

Πτέρυγας μελαίνας—Sic Fulv. Ursinus, & Faber, cum Henr. Stephano, & aliis plerisque: legendum putat Vossius πρὸς γὰρ μελαίνας; quippe absurdum est Veneris currum à nigris trahi alitibus. Passim occurrit γαῖα μέλαινα. uti apud Anacr. Od. xix. ver. 1.

11. πυκνὰ δινυῖτες πτερὰ ἀπ' ὤρων ὠθέ—Poc ἀπ' ὠρων. Sic reponit Vossius. Sed pro δινυῖτες mallet δινεῦντες pro δινεῖντες Doricè (ut οἰκεῦντες Theocrit. Idyll. vii. ver. 16.) à δινέω. Nullibi mihi occurrit δινυμι. Vel legerem cum Porto δινδόντες—(à δινδύω) quod legitur apud Homer. Ἰλ. σ. ver. 543.

Ὦρον ὠθέ—Mallet ὤρων αἰθέ—cum Henr. Stephano, Ursino, Porto, & Fabro. Neque satis intelligo, quomodo ὠθέ—pro αἰθέ—Quòd ultima syllaba in ὤρων (pro ὤρων, Doricè ὤρων) patiat Syncopen, nil morabor; cum legam in Theocrit. Idyll. xv. ver. 7.—ἐκαστέρω ἐμ' ὤρων—pro ἐμῇ, longius à me. Consule Æm. Porti Lex. Doric.

13. Αἶψ' ἄλλ' ἐξίκοιτο—Sic Vossius secutus (ut ait) librorum fidem. Sed rarissime occurrit Spondeus in primâ sede. Senec. Agamemn. ver. 610. Solus contemtor levium deorum.

14. Μειδιάσας ἀθανάτω προσώπῳ—Huc Horatius respicit, lib. I. od. ii. ver. 33.—Erycina ridens—Nisi fortè epithetum Homericum, Φιλομείδης, Ἰλ. γ. ver. 224. (sic Torrent. in Horat.) Hymn. in Homer. Vener. ver. 2, 3. προσώπῳ μειδίαι.

15. ὅτι—Portus, quòd τὸ, producat metri causâ, non esse πρὸςδοξον judicat, propter ejus ancipitem naturam. Sed vide prius ver. 2.—Διὸς δολοπλόκε—ubi tamen δὸ—produci facillè potest, ob liquidam sequentem.

Κ' ὅτι (& ver. 17.) sed in Textu Dionys. Halic. κατὰ. Apud Fulv. Ursin. ver. 15, 17, 24. χ' ὅτι—ubi χ pro κ, propter aspiratam sequentem.

sequentem. At Æoles, uti & Iones, frequenter tenuibus pro asperis utuntur.

16. δύντε κάλημι. Sic Voss. ex librorum fide, & Αἰολικῶς. Quare jamdudum te invocem.

Not. MS. in meo exempl. edit. 1556. κάλημι. Sappho apud Athen. lib. xv. cap. 10. φίλημι, sed in marg. & Casaub. in not. φίλημι. Sic Alcæus paulò antè, φορήμεθα — scil. à φόρημι.

17. Κῶτι γ' ἐμῶ — Sic Text. Dionys. Halic. Et Κ' ὅτι γ' ἐμῶ — Henr. Stephan. in edit. 1554. & Faber. X' ὅτι ἐμῶ — uti & Æmil. Port. sed (inquit Portus) Sapphici carminis lex flagitat, ut potius scribatur, X' ὅτι ἐμῶ — vel κῶτ' ἐμῶ — Dactylus aliquando primam sedem usurpat; uti Senec. Agam. ver. 628. *Fraude sua capti caderent Pelasgi.*

18. Μαινόλα — Voss. at fortè est error præli. Oportet enim ἰῶτα subjici. Μαινόλα pro μαινόλη à μαινόλης, *furens, insanus*. Hoc epithetum tribuitur Baccho in cujusd. vet. poet. fragm. apud Atil. Fortunatianum de Metr. *Huc ades, ô Lyæe, Bassareu, bicornis, Mænola* —

18, 19. Hos versus sic refingit Vossius; — τίνα δ' αὖτε πείθημι — Σαγλώεσαν Φιλότῆα — id est, τίνα πείθω Σαγλώεσαν sive αἰχμαλωτίζεσαν Φιλότῆα. Cujus, inquit, Sappho, iterum *capta amore teneris*? Pace Vossii, non capio syntaxin & sensum hujus emendationis; neque Σαγλώεσαν pro Σαγλώεσαν. Textus Dionys. Halic. est corruptissimus — Τίνα δ' εὖτε πύθωμαι Σαγλωεύσαι Φιλότῆος σ' ὦ Σαπφῶ, δίκλω. Urfinus & Stephanus exhibent (quam in Odâ exhibui) lectionem; cui assentit Portus, subaudiens προσοίσω — *quam suadelam rursus tibi afferam*, quæ amicitiae verba irretientia, ut te flectam, meique voti compotem me facias. Σαγλωεύσαν (addit Portus) Δωελκῶς καὶ Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ Σαγλώεσαν, ἡ γὰρ Σαγλώεσαν. Verùm in Lexicis Σαγλώεω tantum reperio, non Σαγλώέω. Faber sic legit — τίνα δ' αὖτε πείθω, ἢ Σαγλωεύς ἀν Φιλότῆα — *quem adolescentem suasionibus induco*, & irretio in amorem — ἀν Φιλότῆα pro ἀνὰ Φιλότῆα — [sic ἀν πύθεις Homer. Ιλ. σ. ver. 278.] Hanc conjecturam reliquis præferrem, si modò verbum Σαγλώέω admittatur.

19. ἀδικῇ — Sic Voss. Verba in — ἰω Æolicè & Doricè vertunt α dipthongum in μο-

νόφθογλον η, ut ματῆς Theocrit. Idyll. xxii. ver.

15. Æm. Port. Lex. Doric. Sic κατῶκη 3 Reg. xiii. 11. editionis Romanæ.

ἀδικῇ — Penultima (ut monet Portus) producitur propter ancipitem τῆ, naturam.

20. εἰ φάγη — Sic Voss. uti modò ἀδικῇ pro ἀδικῇ.

21. δῶρα — Vel α producitur ob eandem causam, ac ἀδικῇ; vel Trochæus est pro Spondeo: Porto observante. Lege prius ver. 2. δολοπλόκε.

δέκετ' — Sic Voss. pro ἐδέχετο. In Textu Dionys. Halic. μὴ δέχετο, τ' ἄλλα δώσε. vitiosè. Iones, necnon Dores, sumunt α pro χ. δέκομαι Herodot. p. 15. l. 2. Pind. Olymp. Od. iv. Stroph. i.

24. κῶτι ἢ θέλοις, ἐθέλοιμι — pessimè legitur in Text. Dion. Hal. Sed Voss. ἢ ἐκὶ ἐθέλοις, vel potius ἐθέλοις, more Æolico. Poetis etiam familiaris est hujusmodi duplicatio; ἔλλαβε Homer. Ιλ. ε. ver. 83.

ἢ ἐκὶ — per Synecphonesin; ut Hom. Ιλ. ε. ver. 349. ἢ ἐχ' ἄλῃς. Lege Hephæst. de Metr. p. 8.

27. ἰμέρρει — Sic Voss. Ἰμέρρων ἀντὶ Ἰμεύρων Phavorin. Κέρω κέρρω, Αἰολικῶς. Eustath. in Hom. p. 1648. l. 1.

Hanc Oden Tan. Faber Latinè convertit & explicavit, quò facilius ejus & pulchritudo & suavitas agnoscantur. *O immortalis Venus, cui tot ubique templa exstructa sunt, filia Jovis, quæ dolos & artes struis, quæ infelix amans luditur; veneror te, & oro, nequid damni mihi importes, neve mihi animum molestiâ ullâ domes: Sed huc favens & propitia venias, si quando venisti; amanter autem vocem meam audias, quam tu sæpe antebac exaudisti; cum relictis aureis ædibus patris ad me veniebas juncto curru; lepidi autem celerisque passeruli te vehebant nigrantes alas crebro motu quatientes, à cælo per medium aëra; qui cum te advenissent, repenti abibant. Tu verò, ô Diva, vultu immortalis arridens, percunctabar, quidnam esset, quod ego passa fuisset, & quid causæ foret, quamobrem te advocarem. Rogitabas præterea, quid præcipue animo meo furenti fieri vellem; quem adolescentem suasionibus meis pellicerem, aut quem retibus peterem; addens, Quis te, ô Sappho, injuriâ afficit? Quis tibi molestus est? Si enim te nunc fugit ille, mox te sequetur;*

112 OBSERVATIONUM SPECIMEN.

sequetur; si dona accipere recusat, at aliquando dabit; sique minus amat nunc, propediem amabit; & quicquid volueris, faciat. Tu igitur, ô Dea, quæ animum dolentem iis verbis quondam solabaris, veni nunc quoque, meque gravissimis ærumnis libera; & quæcumque mihi animus cupit, perfice; & mihi ipsa subveni.

Δέδουκε μὲν αἱ θεαῖναι,
καὶ πλειάδες· μέσαι δ'
Νύκτες· ὅτε δ' ἔρχεθ' ὤρεα.
Ἐγὼ δ' ἴδιον καθύπερθε.

Fulv. Urfin. & Æm. Port. πλειάδες— &
H. Steph. Anacr. Edit. 1554. sed p. 110.
πλειάδες. Tale quiddam Ovidianum illud,
Epistol. Penel. ad Ulyss. ver. 7.

Non ego deserto jacuisssem frigida lecto.

Φαίνεται μοι κενεὶ ἴσθ' θεοῖσι
Ἐμμεν' ἀνέρε, ὅστις ἐναντίον τοι
Ἰσάνη, καὶ πλεονέκων ἀδὺ φωνή-
σας ὑπακύνει,
καὶ γελώσας ἱμερόεν· πό μοι τάν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπλόασεν·
Ὡς ἴδον σε, βρόγχον· ἔμοι γὰρ αὐδᾶς
οὐδὲν ἔθ' ἤκη.
Ἀλλὰ καμνὴν γλῶσσαν ἔαγ'· ἀν' ἣ λεπτόν
αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·
Ὀρμιάτεσσιν δ' ἐδὲν ὄρημι· βομβέ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·
καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέει· τέρεμ' ἣ
πᾶσαν αἰρεῖ. Χλωροτέρη δ' ποῖας
Ἐμμί· τεθνᾶναι δ' ὀλίγη δέοισα
φαίνομαι ἄπνευς.

Hanc Oden nobis conservavit Dionysius
Longinus in libro περὶ ὑψους; à Catullo penè
ad verbum conversam; sed non integram.

Ille mî par esse deo videtur,
Ille (si fas est) superare divos
Qui sedens adversus identidem te
Spectat, & audit
Dulcè ridentem: misero quod omnes
Eripit sensus mihi; nam simul te,
Lesbia, aspexi, nihil est super mî
* * * *

Lingua sed torpet; tenuis sub artus
Flamma dimanat; sonitu suoapte
Tintinant aures: geminâ teguntur
Lumina nocte.

Ver. 5. *Dulcè ridentem* — Horat. lib. I.
od. xxii. ver. 7. Achil. Tati. tradit legi in

quibusdam, *suprema pro super mî*; & partem
Adonii sequentis desiderati forsan fuisse vo-
cis.

Ver. 8. Qui desideratur, suppletur ab An-
ton. Parthenio sic, *Quod loquar amens*.

Ver. 9. Bion. Idyll. iv. ver. 9. καμνὴν
μὲν γλῶσσαν — Tati. legeret καὶ ἀμειλίχῃ—
Plutarch. de profect. Virtut. p. 81. τὰ Σαπ-
φικὰ ταῦτα—καὶ μὲν γλῶσσαν ἔαγ', ἀν' ἣ λεπτόν
αὐτίκα πῦρ ὑποδεδρόμακεν.

tenuis sub artus Flamma dimanat—Sic Plaut.
Mostel. Act. I. Sc. II. ver. 63. amor in pectus
permanavit. Ovid. de Remed. Am. ver. 619.
Manat amor tectus. In fragm. Lyric. Alc-
man. Ἐρως κατεῖχον καρδίαν ἱκάνη. Virgil.
Æn. iv. ver. 66. Est mollis flamma medullas.

Ver. 10. sonitu suoapte—Vossius libentiùs
amplectitur lectionem veterum librorum su-
apte absolutè pro sponte; ut Lucret. lib. vi.
ver. 755. Sed natura loci hoc opus efficit ipsa
suoapte. Sponte (addit Vossius) factum est ex
sepote interjecto n. Nardius in illo loco ha-
bet etiam suoapte; sed Lambinus hanc lectio-
nem depravatam rejicit, & mavult suâ vi.
Sed editiones Paris. 1539. suoapte—Sic 1514.
ubi Bapt. Pius exponit suoapte, vi suâ. Su-
apte culpâ Plaut. Merc. Act. V. Sc. IV.
ver. 9. suoapte ingenio. Plin. Hist. lib. vii.
cap. 40.

Ver. 10. dimanat—Alii demanat—

Ver. 11. Tintinant—Alii tinniunt—

Ver. 13. Posterius tetrastichum Catullus
non exprimit: sed Achil. Tati. vertit sic;

Sudor it latè gelidus trementi
Artubus totis; violâque vincit
Insidens pallor: moriens nec auras
Ducere possum.

Ovid. Fast. iii. ver. 753. Mens abit, mo-
rior—

Henr. Stephanus sic;

Manat & sudor gelidus; tremorque
Occupat totam; velut herba, pallent
Ora: spirandi neque compos, Orco
Proxima credor.

Hel. Andreas sic;

Defluit sudor; tremor tota prorsus:
Sicca jam non me magè pallet herba;
Proxima ut morti, videor perinde
Exanimata.

Janus Doula sic;
Frigidus sudor fluit; horror artus
Pallidos herbâ magis it per omnes:
Et pati mortem videor, morans in
Limine mortis.

Huc respexit Valer. Aedituus apud Gell.
 lib. xi. cap. 9.

Verba labris abeunt;

Per pectus miserum manat subito mibi sudor.

Pariter (ut animadvertit R. Zach. Pearce D. D.
 in not. ad Longin.) Lucret. lib. iii. ver. 154.
—videmus Sudores—Et pallorem existere toto
Corpore, Et infringi linguam, vocemque abori-
ri; Caligare oculos; sonere aures; succidere
artus.

Porro adde, quod legitur apud Aretæum,
 πει Σολοκ.—Θνήσκοντες σημεῖα ἔχουσι καρδίας
 πάθει—πάταγον τὴν καρδίαν—χοτοδινόν, λε-
 ποθυμίην—ἰδρῶς ἀχρεῖ πωλὺς, φύξις ὄλεθ, αἵναι-
 σθησίη, ἀφανίη.

Textum Græcum Vossius sic emendavit:

Φαίνεαί σοι κῆνθ' ἰσθ' θεοῖσιν

Ἐμμελὺν ὠνὴρ, ὅς τις ἐναντίῳ τοι

Ἰζάνθ, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνά-

σας ὑπακύνει.

Καὶ γελαῖς ἱμερόεν, πό μοι τὰν

Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπιόασεν.

Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέας με φωνᾶς

Οὐδὲν ἔθ' ἤκη.

Ἀλλὰ καμμεῦ γλώσσα σείσιν, λεπτόνδ'

Αὐτίκα χεῖρ πῦρ ὑποδεδράμακεν.

Ὀππάτεσσιν δ' ἔδεν ὄρημι, βομβεῦ-

σιν δ' αἰνοαί σοι.

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέει, τρόμῳ δ'

Πᾶσαν ἀρεῖ· χλωροτέρη δ' πῶας

Ἐμμι, τεθνάκλι δ' ὀλίγῳ πιδεῦσα

Φαίνομαι ἄλλα.

Αἰολεῖς (ὡς τῷ F. φαίνε) σοι κῆνθ'. Σαπφώ.
 Apollon. Dyfcol. Gramm. apud Ling. Græc.
 Dialect. 1738. pag. 427. ὠνὴρ [vel ὦ νῆρ
 pro ὁ ἄνθρωπος Herodot. p. 42. l. 6.] pro ἄνθρωπος,
 sicut ὠγαθὸν pro ἀγαθόν. Epicharm. apud A-
 then. lib. viii. cap. 16. γελαῖς per synære-
 fin. Canin. Hellenism. Æolii, γελαῖν γελαῖς,
 πεινᾶν πειναῖς. βροχέας pro βροχέας; He-
 fych. βροχέως [malè βροχέως] (ὡς τῷ F. [id
 est, βροχέως] Αἰολεῖς. ἀ βροχὺς βροχέα pro
 βροχέα; sicut ὀρύς ὀρέα Herodot. p. 45.

l. 41. sed stabit versus, si legatur βροχέας.
 σείσιν ἀ σίζω, Perf. Med. σείσιγα, Eustath. in
 Hom. p. 969. l. 18. ὀππάτεσσιν, ὀππάσα pro
 ὀρμαῖα Æolicè. Joh. Gram. & Corinth. de
 Dial. ὄρημι, sicut ποθόρημι Theocr. Idyll. vi.
 ver. 22. φίλημι Sappho apud Athen. lib. xv.
 cap. 10. ubi Casaub. legit φίλημι. Vossius a-
 liam lectionem ὄρημι non contemnit. ἀρεῖ.
 Hefych. καίλαρεῖ, καθαίρεῖ, καλαμαβάνη. &
 Sappho apud Apollon. Dyfcol. Gramm. (Gr.
 Ling. Dial.) p. 431. πῶας Voss. pro πῶας,
 id est, πῶας. Hefych. πῶα, βολάνη. πῶαν, ὀ-
 πειλον. τεθνάκλι. A Perfecto τεθνήκα, The-
 ma Τεθνήκα; sic ἀ δέδοικα, δεδόικα Theocr. I-
 dyll. xv. ver. 58. Α τεθνήκω, τεθνήκειν τεθνάκειν;
 pro quo τεθνάκλι, sicut εἰπεῖν εἰπῆν Theocr.
 Idyll. xvii. ver. 11. ὀλίγῳ πιδεῦσα pro ὀλίγῳ
 ὀπιδεῦσα; est, ubi legitur ὀπιδεῦσα (consule
 Emendat. R. Zach. Pearce D. D. ad Lon-
 gin.) pro ὀπιδεῦσιν, ut τεθνάκλι pro τεθνήκειν.
 ὀπιδεῦσαι pro ὀπιδεῦσα, sic εὔσα pro εὔσα The-
 ocr. Idyll. ii. ver. 76. δάμεθα Pittac. apud
 Diog. Laert. p. 56. Potest etiam formari
 ὀπιδεῦσα ab ὀπιδεῦσιν, unde δάμεθα, ὀπι-
 δεῖται Homer. Il. β. ver. 229. ἄλλα Voss.
 pro αἰάλη, ut ἄλλῳ pro ἀλαλος, ex testimo-
 nio veterum Grammaticorum.

Robertellus in suâ Longini editione, 1554.]
 ver. 2. Ἐμπρέπων ἥρω, ὅς ἐναντίος σοι. 3. Ἰ-
 ζάνθ, καὶ πλασίον ἀδὺφώνη—4. Γας ὑπακύνει.
 5. Καὶ γελαῖς δὴ ἱμερόεν, πό μοι καρ—6. δῖαν
 ἐν στήθεσιν ἐπεπιόασεν. 7. Ὡς γὰρ εἶδω σε, βρο-
 χέως με φωνᾶς 8. Οὐδὲν ἔθ' ἤκη. 9. * * *
 10. Κ' αὐτίκα τὸ πῦρ ὑποδεδράμακεν. 10. Ὀμ-
 μάτεσσιν δ' ἔδεν ὄρῳμι * (11, 12. corruptè)
 καὶ δάμεθα ὀπιδεῦσιν δ' ἀπκαί * ἐκ τῇ μεῦ. 13. Ψυ-
 χρὸς ἰδρῶς ἐκχέει, τρόμῳ δ' 14. Πᾶσαν ἀ-
 ρεῖ, χλωροτέρη δ' ποίας 15. Ἐμμι· τεθνάκλι
 δ' ὀλίγῳ δέω, κ' ἦν 16. Φαίνομαι *

Ver. 3. ἀδὺφωνέσας—In Lexicis occurrit
 ἡδύφωνος, non ἡδύφωνέω.

Ver. 10. ὑποδεδράμακεν—In Lexicis non
 invenio ὑποδραμέω neque ὑποδρομέω. Apud
 Lucian de Astrolog. p. 542. ἀφδρομέεσι.
 Apud Athen. ex Ion. lib. xi. cap. 5. δρεμή-
 μα verbale. Lexica habent etiam δρόμημα.

Ver. 2. ἐμπρέπων—Aristoph. Nub. Act. I.
 Scen. V. in fine.

Ver. 6. ἐπεπιόασεν—πῶας quidem legi,
 non autem compositum ἐπιπῶας. At dupli-
 care τὸ σ non necesse fuerat.

Z

Ver.

Ver. 11. ὀρέωμι—scribe ὀρέωμι, si sit Potentialis modus.

Ἰσομορφεῖσιν—Hoc compositum non legi.

Ver. 12. ἀπυαὶ—ἀπυή Homer. Ιλ. π. ver. 634. Eustathius dicit esse Ionicum.

Qui plura voluerit, Lector adeat R. Zach. Pearce D. D. accuratas in Longinum notas & variantes lectiones.

In editione Longini, apud Paulum Manutium, 1555. & Crispini, 1570.

Ver. 2. Ἐμμεν' ἢ μὲν, ὅς τις ἐναντίῳ τι—Ἡ μὲν Homer. Ιλ. β. ver. 291. ἢ μὲν αὐτὶ & ναὶ μὲν. Phavorin.

Ver. 7. Ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς—Et sic legit Tanaq. Faber. (Epistol. Critic. lib. i. epist. 49.); & sic Latine convertit. ἔδεν ἔτι αὐδᾶς ἥκη μοι ὡς βρόγχον, *nil mihi vocis in fauces, seu guttur, venit.* Ὡς significat eis & πρὸς. [Aristoph. Plut. Act. I. Sc. I. ver. 32. ὡς τ' θεόν. Schol. πρὸς τ' θεόν.] Sic Virgil. *Æn.* lib. ii. ver. 774.—*vox faucibus hæsit.* Fabri emendationem probo. Interim tamen rarò (si unquam) occurrit conjunctio γὰρ tam procul à principio sententiæ posita. Primam quidem sedem non occupat, sed vix remotiorem quàm secundam aut tertiam. Fabro Parthenianum supplementum [*Quod loquar amens.*] non placet, utpote cum sensu minimè conveniens. Quippe aliud est, *Nilil quicquam vocis habeo*; longè aliud, *Nilil mihi superest, quod loquar.*

Ver. 9. ἐν τῷ λεπτῷ—scil. ἐν χεῶ (cum subscripto, ut monet Æm. Portus) τῷ χεῶτι, Suid. Sed si finè subscriptione χεῶ legatur, & sit Accusativus pro χεῶτα (ut ἰδρῶ Homer. Ιλ. κ. ver. 572. pro ἰδρῶτα), malo αὖν τῷ λεπτῷ—αὖν pro ἀνὰ (vide priùs ver. 18, 19.) per cum Accusativo. ἀνὰ etiam legitur cum Dativo; ἀνὰ ἐν χεῶτι Homer. Hymn. in Apoll. ver. 318.

Ver. 7, 8. Not. MS. in meo Anacreont. exemplari: Ὡς ἴδον γάρ σε, βροχέας μοι αὐδᾶς Οὐδὲν ἔτ' ἤχεϊ. scil. ἤχεϊ sonat ab ἤχέω.

Lectori non ingratum erit cernere in Odâ illâ posteriore venustissimâ collatos simul duos authores venustissimos Theocritum & Sapphō.

Idyll. ii. ver. 82.

X' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνλω, ὡς μὲν πρὸ θυμὸς Ἰάφθη Δειλαίας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάπειο.

85. —μέ τις καπνὸς νόστος ἐξαλάπαξ.

Nisi vereretur esse audacior, scriberem, Ὡς γὰρ εἶδόν σε,—ut γὰρ sedem (quam solet) secundam retineret.

Plutarch. in Ἐρωτικῷ (p. 765.)—ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τὴν ἐρωμένης ὁπιφανείας, τὴν τε φωνὴν ἰσχυρὰ, καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καίλαμ-βάνειν ἀχεύοντα καὶ πλάνον αὐτῷ ἔλκελον.

Plutarchus in Vitâ Demetrii (p. 907.) narrat *Erastriatum medicum ex amoris affectibus & indicibus non solum collegisse ac deprehendisse Antiochi morbum, qui ex amore natus erat, sed etiam, cujus amore captus esset, cognovisse.* Τῆς δὲ Σεβίονικης (hæc erat Antiochi noverca, quam ille amabat) καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ μὲν & Σελεύκῃ φοιτῶσης πολλάκις, ἐγίνετο τὰ τῇ Σαπφῶς ἐκείνῃ πρὸς αὐτὴν πάντα. φωνῆς ὁπίσ-σεις, ἐρυθρὰ πυρεῶδες, ὀφθαλμῶν ὑπερείκεις, ἰδρῶτες ὀφθαλμοί, ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς (φυσμαῖς) τέ-λει δὲ, τὴν ψυχὴν καὶ κρείττον' ὑπὸ τῆς ἀπορίας καὶ θάμβους, & ἀχεύοντα.

Titulum huic Odæ in quibusdam editionibus (Fulv. Ursin. & Tanaq. Fab.) inscriptum, Πρὸς vel εἰς τὴν γυναικὰ ἐρωμένην, comprobant Plutarchi verba in ἐρωτικῷ modò allata. Turpissimo enim isto vitio (cujus meminit Lucianus in libello πρὸς τὴν ἐρώτησιν) laboravit Sappho. Vossius titulum inscripsit, *Ad Lesbium.* Mallem cum Mureto, *Ad Lesbiam.* Catullus Sapphus verba ad se transtulit, ver. 5, 6. *misero mihi.*

Optimè descripsit Longinus totius hujus odæ artificium: *Ad cujus cognitionem Faber hoc addit; septies repetitam fuisse in octo exiguis versiculis particulam τῇ: quæ deficientis corpusculi animique paulatim cadentis imaginem ingeniosissimè effingit.* ver. 9, 11, 12, 13, 14, 15; *idque tantò magis observes, quòd ei particulæ locum in octo superioribus versibus nullum esse videas.*

Odæ prioris venustatem & gratiam accuratissimè expressit Dionysius Halicarnassæus in libro de Compositione Verborum.

Ver. 7. Ὡς ἴδον σ',

6. τὸ μοι τὰν καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπλόα-σεν.

14. χλωροτέρη ποίας ἐμμί.

10. χεῶ πῦρ ὑπερδρόμακεν.

96. Πᾶσαν

96. Πᾶσαν ἔχει με τάλαναν—
 107. Ἰδρὼς μεδ' κοχλεύει—
 108. Οὐδ' εἰ φανᾶσαι δυνάμει—

14. —πᾶσαν αἰρεῖ.
 13. ἰδρὼς χέει—
 7. ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς ἐδὲν ἔθ' ἦκει.

Fortè incidi in duas hujus Odæ versiones ab Anonymo quodam tentatas, alteram penè ad verbum Sapphicis metris, alteram Hexametris ᾠδαφρασιῶς scriptam.

Mi videtur diis similis vir ille
 Esse, par certè; tibi qui sedere
 Gestit adversus: propè qui loquentem
 Suaviter audit,
 Dulcè ridentem. Mihi quod cor icit
 Palpitans in pectoribus stupore;
 Te simul vidi, mea vox in imis
 Faucibus hæret.
 Lingu' & est infracta; cutémque totam
 Flamma subtilis citò percucurrit:
 Nec super jam lux oculis; utrâque
 Bombus in aure.
 Frigidus sudor fluit; & tremore
 Tota carpor: me minùs herba pallet:
 Spiritus expers videor propinqua
 Morte teneri.

Est nimiùm foelix divísque simillimus ipfis,
 Labentes ducens tecum qui suaviter horas,
 Adversúmque sedens, avidâ bibit aure lo-
 quentis
 Mellisquam vocem, ac oris propè cernit a-
 mœnos

Risus, & placidæ frontis miratur honores.
 Quò rapior! num deficiens evanuit auras
 In tenues animus? telo cor protinus ictum
 Obstupuit, solitósque intrâ præcordia motus
 Dedidit: frustra sensus depromere mentis
 Conor; ad obsessas affurgere pectore fauces
 Vox nequit ex imo, & linguam interclusa re-
 linquit.

Quin invita etiam dum lingua silentia tentat
 Rumpere, se a rumpens simul & sua vincula,
 murmur

Non intellectum justis pro vocibus edit.

Sub summam insinuans currit pernixque
 levísque

Flamma cutem, & totos sensim depascitur
 artus.

Incubat atra oculis nox caligantibus; ambas
 Personat assiduis bombus tinnitibus aures.

^b Permanat gelidus membra in liquentia
 sudor.

Me subitus totam quassat tremor: ^c excidit
 omnis,

Qui ^d color in roseo vultu vernare solebat;
 Pallidior sum, quàm ^e moriens & decolor
 herba.

Est mihi spirandi facultas nulla superstes;
 Et propè jam videor ^f decretâ morte teneri.

Antequam hanc editionem ducam ad um-
 bilicum, nequid lectori, quod aliquatenus
 commodum fuerit, videar invidisse; attexam
 Appendiculam, in quam reliquas conjiciam
 annotationes exemplaris sæpius memorati va-
 cantibus paginis & marginibus passim adscri-
 ptas.

Eodem, quo Anacreon, mortis genere
 obiit Sophocles. *Ῥᾶγα σαφυλῆς καὶ ἀπὶ τῶν ἀπε-
 πνύγῃ.* Lucian. de Macrob. *Ἐσβέσθης, γηραιὸς
 Σοφοκλῆς ἀνθ' αἰοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχῃ βότρω
 ἐρεπτόμεν.* Simonid. Epigram. in Anthol.
 lib. iii. cap. 25. Id etiam Sotades testatur à
 Gyrállo (Dialog. 7. de Hist. Poet.) citatus.
 Sed Plinius (Hisor. lib. vii. cap. 53.) &
 Valerius Maximus (lib. ix. cap. 12.) tradunt
 gaudio obiisse.

Jul. Cæsar. Scaliger (Poemat. de Heroib.)
 habet carmen in Anacreont. *Blande senex te-
 neri mollis moderator amoris, Mellea cui liqui-
 do nectare vena fluit, &c.*

Scævol. Sammarthan. lib. iv. Elog. de
 Henr. Steph. *Mirificam de se excitavit fa-
 mam, cum adolescens ex Italiâ reversus Ana-
 creontem, qui tot annos latuerat, vetustis notis
 in libro exaratum secum attulit, móxque Lute-
 tiæ typis regiis eleganter impressum, paribúsque
 numeris Latinè a se redditum, & quidem eru-
 dito sæculo nec à poëticis hilaritatibus alieno,
 eduxit primus è latebris, & evulgavit.*

^a frangens multo conamine—
^f tenues itura sub umbras.

^b Dimanat—

^c aufugit—

^d flos—

^e marcescens decolor—

116 OBSERVATIONUM SPECIMEN

Anacreonticum carmen (Anthol. lib. vii. p. 629.) Ἰνλιανὲ δὸν ὑπάρχων Αἰγυπτίῳ.

Στέφ' πλέκων πόδ', εὖρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἐρωῖα.
Καὶ τ' πτερῶν κἀναχῶν,
Ἐβώπλις εἰς τ' εἶνον.
Λαβὼν δ' ἐπιον αὐτόν,
Καὶ νῦν ἴσω μελῶν με
Πτεροῖσι γαρφαλίζει.

Phil. Melanchthon sic vertit;

Quum nectere corollam,
Inter rosas repertum
Cupidinem prebendi
Alā; merōque mergens
Unā imbibi procacem,
Nunc ille sevit imis
Puer mibi in medullis.

Inter Epigrammata in Anacreontem scripta [p. 68, 69. edit. Anacreont. 1725.] duo sequentia sic vertit Janus Cornarius;

ὦ ξένη, &c. Quisquis, Anacreontis, amas, venerare sepulchrum:
Circumiens liba; potor enim ipse fui.

Πολλὰ πινὼν, &c. Plurima cum potasset † Anacreon, ibit ad Orcum:
Huc quoque descendes, pauca nibilve bibens.

Petrus Victorius (Var. Lect. lib. xi. cap. 18.) & Fulvius Urfinus (Not. in Lyric.) observant Horatium (lib. III. Od. xii.—Tibi qualum, &c.) respexisse ad Sapphonis fragmentum (pag. 34.)

Γλυκεῖα μάτερ, ἔτοι δυνάμει κρέκειν τ' ἴσον
Πόθω δαμῆστα παῖδες, βραδυνὰν δὲ Ἀφροδίταν.

De Virgine apud ipsam conquerente se ob amorem non posse telam texere.

Aristoteles (Rhetoric. lib. i. pag. 34.) tradit responsum Sapphonis ad Alcæum sic alloquentem;

Θέλω τι τ' εἶπῃν, ἀλλά με κωλύει αἰδώς.

Sappho sic; Αἰδ' ἴκεις ἐς ἐσθλῶν ἡμερον ἢ καλῶν,
Καὶ μήτ' εἶπῃν γλώσσ' ἐνύκα κακόν,
Αἰδώς κέν σε σὺκ εἶχεν ὀμμαῖα,
Ἄλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίῳ.

Stobæus (Serm. xciv. Vitup. Paupert.) affert ex Alcæo hæc;

Ἀρταλέον πενία, κακὸν ἀχρεῖον, ὃ μέγαν
Δάμνησι λαὸν, ἀμηχανία (ὡ) ἀδελφεᾷ.

* At penultima in liquor producitur apud Virgil. Æn. i. ver. 432. aut cum liquentia mella—
an --oz in Nominativo possit corripī.

† Dubito,

OBSERVATIONUM SPECIMEN. 117

Plutarchus (in Vit. Flamin. pag. 373.) hos versus in Philippi contumeliam ob cæforum numerum ab Alcæo conditos adducit ;

Ἀκλαυσοὶ καὶ ἄθᾶπλοι, ὁδοιπόρε, τῷ δ' ὀπὶ τύμβῳ
Θεσσαλίας τελοσάει κείμεθα μυριάδες.
Αἰτώλων δμηθέντες ὑπὸ Ἀρεῶ, ἠδὲ Λατίνων,
Οὐς Τίτῳ δρέϊντος ἤγαγ' ἀπ' Ἰταλίας.
Ἡμαθίη μέγα πῆμα. Τὸ δ' ὅθρ' οὐ κείνο Φιλίππου
Πνεῦμα, δοῶν ἐλάφῳ ὥχεται ἐλαφροτέρων.

Quibus à Philippo sic respondetur ;

Ἀφλοὶ καὶ ἀφυλλοί, ὁδοιπόρε, τῷ δ' ὀπὶ τύμβῳ
Ἀλκαίῳ σαυρὸς πῆγνυ' ἠλίσσῃ.

Plutarchi Interpres sic vertit ;

*His indefleti campis sinè honore jacemus
Thessaliæ, prob! ter millia cæsa decem:
Ætolis domiti turmis, simul atque Latinis,
Quos Titus è latâ duxerat Italiâ:
Ingens Emathie clades. tumidûsque Philippi
Spiritus, ut cervi, profugit ille, leves.*

*Quam tu in monte crucem nudatam fronte, viator,
Conspicis, Alcæo figitur æria.*

Florens Christianus sic ;

*Hoc tumulo indefleta atque intumulata jacemus
Triginta Emathie millia militiæ.
Non levis Emathie hæc jactura : sed illa Philippi,
Vel levior cervis, gloria tanta fugit.*

Illi Græci versus extant in Antholog. lib. iii. pag. 291. ubi vers. 2. Ἡμαθίης τελοσάει κείμεθα μυριάδες. Ver. 3. & 4. absunt. * Ver. 7. Ἀφλοὶ καὶ ἀφιλῶ, ὁδοιπόρε, τῷ δ' ὀπὶ βυνῷ. Ver. 8. Σταῦρος ἐπ' Ἀλκαίῳ ἵστα' αὐτόμαλῳ. * Schol. ἀντὶ τοῦ ἀφλοῖος καὶ ἀφίλος δρέϊσκεν ἐν ἄλλῳ τινὶ βιβλίῳ ἀφλειος καὶ ἀφυλλος. Ἀφλοῖος cortice privatus affertur ex Theophrasto. ἀφυλλος quoque apud eundem, lib. i. cap. 16. Nescio, quid sibi velit vox ἀφλειος ; quæ videtur depravata ex ἀφλοῖος, sicut etiam ἀφίλος

ex ἀφυλλος. In primâ Anthologiæ editione [Florent. 1494.] & quibusdam aliis sequentibus pro ἄθᾶπλοι legitur ἄταφοι, eodem quidem sensu, sed contra metrum.

Izacius Tzetzes adducit ex Alcæo [Comment. in Lycophron. ver. 212.] hoc fragmentum ; Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις διόπτρον—quod Horatium respexisse Fulv. Ursinus putat [lib. I. od. xviii. ver. 16.] *Arcanique fides prodiga, pellucidior vitro.*

F I N I S.

MEMBERS

... (in VII. L'Année, pag. 273) ... nos verbes in L'Année ...

1907

1947

[illegible]

1944-1945

1940

HUIC EDITIONI FINEM IMPOSUIT
GULIELMUS BOWYER TYPOGRA-
PHUS IN VICO VULGO VOCATO
White-Fryars, LONDINI, ANNO DO-
MINI MILLESIMO SEPTINGENTE-
SIMO QUADRAGESIMO: PRIDIE
KALENDAS JUNIAS.

